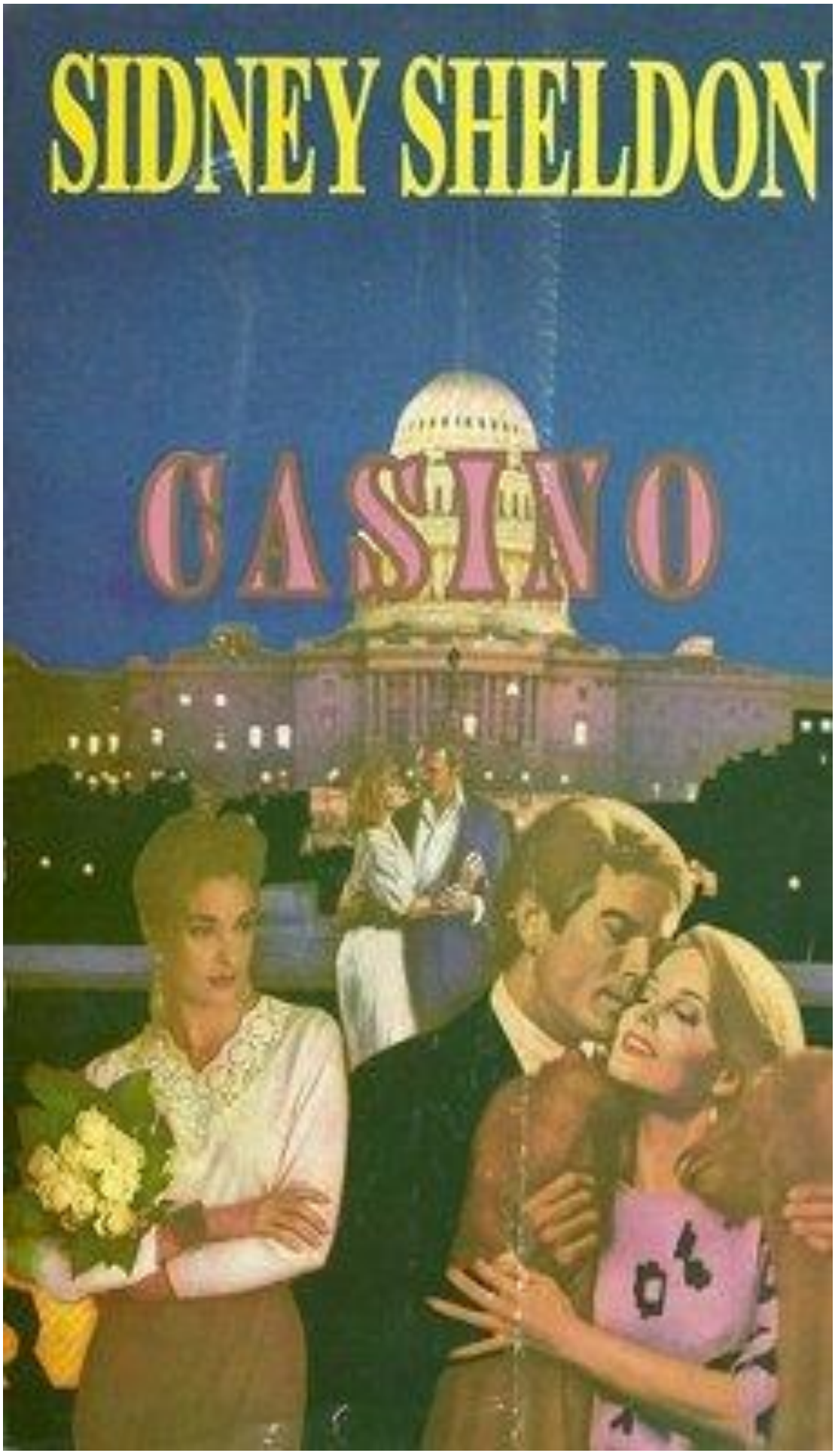
SIDNEY SHELDON
CASINO

SIDNEY SHELDON

CASINO

Traducere: VIOLETA IONESCU
C.P.E.E.
ISBN: 973-97152-9-X

Cuprins

Prolog 4
Partea întâi – CASETELE IMAMULUI 10
Capitolul 1 11
Capitolul 2 18
Capitolul 3 25
Capitolul 4 30
Capitolul 5 37
Partea a doua – ELEFANTUL ALB 44
Capitolul 6 45
Capitolul 7 50
Partea a treia – ÎN CARE BOMBA NU ŞTIE CĂ E O BOMBĂ 60
Capitolul 8 61
Capitolul 9 69
Capitolul 10 77
Capitolul 11 86
Capitolul 12 92
Capitolul 13 97
Capitolul 14 107
Capitolul 15 116
Capitolul 16 127
Partea a patra – MAREA PANGHEALĂ 134
Capitolul 17 135
Capitolul 18 144
Capitolul 19 152
Capitolul 20 160
Capitolul 21 166
Capitolul 22 178
Capitolul 23 186
Capitolul 24 191
Capitolul 25 201
Capitolul 26 207
Capitolul 27 215
Capitolul 28 220

Prolog

La jumătatea lui septembrie 1976, mai precis pe 18 septembrie, se împlineau trei luni şi ceva de când mă lansasem în cumpărarea şi amenajarea unui hotel-cazinou gigant, pe teritoriul american. Un adevărat cazinou: o dată terminat, va putea găzdui, concomitent, douăzeci şi cinci sau treizeci de mii de jucători. Nu se poate spune c-ar fi un fleac; e destul de mare pentru a rivaliza cu Caesars sau cu Sands din Las Vegas. Dimensiunile sunt cam aceleaşi sau cam pe-acolo. Iar, în ce priveşte dimensiunile afacerii în care m-am angajat, trei cifre sunt suficiente pentru a le exprima: investiția totală este de cinci sute de milioane de dolari; această investiție ar trebui amortizată, normal, în trei ani şi jumătate; profitul anual previzibil va fi de o sută de milioane de dolari, adică cincizeci de miliarde de centime, la fiecare douăsprezece luni. Minus impozitele şi taxele.

Pe 18 septembrie 1976, un taxi mă lasă în fața intrării unui imobil de pe strada 65 Est, în Manhattan, New York. E ora opt seara, cu o aproximație de unul sau două minute.

— Numele meu este Franz Cimballi. Domnul Olliphan mă aşteaptă.

Paznicul înarmat consultă o listă de pe biroul lui, mă scrutează, încuviințează. Mă îndrept spre ascensoare, omul mă strigă:

— Apartamentul domnului Olliphan este deservit de un ascensor privat, mă previne el.

Mă însoțeşte până în fața unei uşi de stejar lustruit, lipsită, în mod curios, de orice clanță sau vreun alt sistem de deschidere.

— Priviți spre cameră, vă rog.

Ridic capul şi ochiul obiectivului coboară spre mine. Îi adresez unul dintre acele zâmbete cuceritoare al căror secret îl dețin. Zece secunde. Uşa fără broască se deschide asupra unui fel de budoar capitonat cu mătase, mobilat cu două fotolii stil Adam, cu spătar blazonat, care fotolii încadrează o comodă Ludovic al XVI-lea. Intru şi uşa se închide după mine. Nu simt pornirea cabinei, după cum nu simt nici uşoara zguduitură care marchează sfârşitul ascensiunii. Se deschide o uşă, cu şaizeci şi patru de etaje mai sus. Un valet portorican, impasibil, mă debarasează de impermeabil.

— Pe aici, vă rog, domnule Cimballi. Apartamentul este un duplex, dacă mă iau după scara foarte îngustă din abanos, care duce spre ceea ce trebuie să fie ultimul etaj al imobilului. Este de un lux remarcabil. Bărbatul care m-a invitat la cină mă aşteaptă la capătul unei galerii lambrisate în totalitate, într-o vastă bibliotecă, lambrisată şi ea. Când intru, tocmai aşează în cutia ei o vioară despre care aş putea paria că valorează, singură, cât tot duplexul, inclusiv conținutul lui. Îmi zâmbeşte. E un bărbat de aproape cincizeci de ani, înalt, subțire, foarte

frumos, minunat de distins; tâmple argintii, piele bronzată, ochi verzi, sclipitori de inteligență. Se numeşte James Montague Olliphan. El e cel care, în calitate de intermediar, mi-a vândut *Elefantul Alb.*

*** * ***

— Vreți să beți ceva, domnule Cimballi?

— Nu, mulțumesc.

Ochiul lui verde mă scrutează.

— L-am cunoscut pe Scarlett, spune el încet.

John Carradine, zis Scarlett. Avocat de afaceri. Astăzi mort. S-a sinucis într-un incendiu, pentru a pune capăt unei boli cumplite. Dar, chiar înainte de a muri, m-a ajutat şi mi-a îngăduit ca, printr-o singură lovitură, să-mi măresc averea şi să mă răzbun. Îl privesc pe Olliphan şi iată că mă umple o impresie curioasă, care îmi trezeşte neîncrederea.

— Păreți să ştiți multe despre mine.

— Vă numiți Franz Cimballi. Cine vă priveşte nu v-ar da mai mult de douăzeci sau douăzeci şi doi de ani. De fapt, sunteți ceva mai în vârstă. Dar nu cu mult. Ați reuşit câteva lovituri remarcabile, în materie de finanțe. Iar, în ceea ce priveşte averea dumneavoastră, în general... Nu vreți să trecem la masă? Nu vă e foame?

— Întotdeauna, mai ales între mese.

Impresia generala pe care o am studiindu-l pe Olliphan e cea a unui om în prada unei extraordinare nervozități, apropiată de disperare, deşi perfect stăpânită. Îşi termină fraza:

— În ceea ce priveşte averea dumneavoastră, aş spune că depăşeşte, probabil, optzeci de milioane de dolari...

Îl urmez, în timp ce el continuă să vorbească. Intrăm în sufragerie. Spectacolul îmi sare, pur şi simplu, în ochi, înlemnindu-mă pentru câteva secunde. Este o femeie sau, mai bine zis, a fost o femeie, cu ani în urmă. Astăzi e un monstru, o masă enormă de carne grasă, lucioasă, îndesată. Stă, mai mult prăbuşită decât aşezată, în capul unei mese lungi, inertă, dar vie. Ochii negri, exprimând o ferocitate apăsătoare si înghețată, mă iau în linia lor de cum intru în cameră. Şi nu mă părăsesc.

— Draga mea, spune Olliphan cu o extremă blândețe, dă-mi voie să ți-l prezint pe prietenul meu, domnul Franz Cimballi. Soția mea, Angelina.

Îi întind mâna, dar monstrul nu schițează nici un gest. Deja mănâncă sau, mai degrabă înfulecă, înfundându-şi mâinile în platourile aşezate în jurul ei. Îți vine să vomiți. Dar mai cumplită încă e atitudinea lui Olliphan, care o tratează pe această femeie a sa ca şi cum ar fi maxima frumusețe care a existat vreodată sub soare. În orice moment din timpul mesei, i se adresează, o ia drept martor pentru ceea ce-mi spune sau pentru ceea ce-i răspund. De parcă nu ar observa că

această caracatiță nu-si deschide gurița ei vorace decât pentru a înfunda în ea îmbucături de pe care picură sos şi căpițe de spaghetti. Şi, de câte ori îi vorbeşte, cu o perfectă naturalețe, vocea lui este plină de tandrețe.

— Cafea, domnule Cimballi?

Am terminat masa. Nu, nu vreau cafea şi nici lichior.

De fapt, nu am decât o singură dorință, anume aceea de a o şterge cât mai repede de aici, din această cameră şi chiar din această casă.

— Aş dori să vă arăt ceva, mă anunță Olliphan.

O ia înainte pe scara cea îngustă – de fapt, de ce îngustă? Pentru a o împiedica pe îngrozitoarea doamnă Olliphan să treacă pe acolo? Ieşim pe un palier.

— M-am înşelat cumva, mai înainte, când v-am evaluat averea?

Nu, numai că uitase să scadă cele douăzeci şi cinci de milioane de dolari pe care a trebuit să le plătesc pentru a câştiga *Elefantul Alb*. Olliphan împinge o uşă. Deodată, temperatura face un salt de câteva grade. Intrăm în ceva ce descopăr că e o seră; aerul e cald, umed şi înmiresmat de parfumurile unei vegetații tropicale, ce înconjoară un bazin oval, de opt sau zece metri lungime. O adevărată piscină.

— Vă place, domnule Cimballi?

— Da, Bwana[1]

Ridic capul: totul este din sticlă şi se poate vedea cerul Manhattan-ului, pe jumătate înnourat, pe jumătate înstelat. Îl întreb pe Olliphan:

— Îl cunoaşteți pe Martin Yahl?

— Nu l-am întâlnit niciodată.

Cu siguranță, întrebarea mea abruptă nu l-a surprins. O clipă, am crezut că se aştepta la ea. Râde încetişor, pupilele lui parând mai deschise în penumbră, în timp ce înaintam pe aleile acestei uimitoare grădini exotice, înălțată la şaizeci şi cinci de etaje peste Central Park.

— Ştiu că Martin Yahl este un bancher elvețian, spune el. Ştiu că vă urăşte şi că, în ceea ce vă priveşte, îl urâți şi dumneavoastră. Ştiu că v-ați înfruntat şi că, de două ori, l-ați învins. Urmați-mă, vă rog, mai este ceva ce aş dori să vă arăt…

Deschide o uşă de sticlă, culisantă. De partea cealaltă, o terasă ocupă restul de acoperiş lăsat liber de seră. Între moleşeala acesteia şi aerul nopții new yorkeze, diferența de temperatură e de cel puțin douăzeci de grade. Olliphan o ia drept înainte, prin umbră. E deja la trei sau patru metri în fața mea şi abia îl mai văd.

— Nu sunteți obligat să mă urmați, spuse el. Pornesc după el, cufundându-mă, la rândul meu, în penumbră. Pe măsură ce ochii mi se obişnuiesc cu întunericul, încep să mai disting câte ceva. Solul pe care păşesc e negru, un fel de asfalt mat, pare-se. Mă aplec şi îl ating cu degetele: e, într-adevăr, asfalt. Olliphan continuă să înainteze. În jurul nostru, noaptea e tot mai limpede şi încep să

---

[1] Domnule în limba swahili.

disting nişte coşuri în stânga mea, pe terasă, profilându-se în lumina lui Empire State Building.

— Lucrezi pentru Yahl, Olliphan? Un scurt râs în noapte.

— Nu.

— Dar ai lucrat pentru el sau cu el?

— Nu.

— Există vreun raport între *Elefantul Alb* şi Martin Yahl?

— Din câte ştiu, nu.

Îl aud râzând din nou. Mai fac câțiva paşi, pentru a ajunge lângă el şi încremenesc: sub picioarele mele, solul, până acum perfect orizontal, devine înclinat. Rămân pe loc, cuprins de ceea ce, trebuie să recunosc că e, pur si simplu, frica. De-a ce naiba ne jucăm? Privesc în fața mea: nimic.

NIMIC.

Timp de câteva clipe, mi se pare că am halucinații. Dar nu, nu încape nici o îndoială: în fața mea, fără nici un dubiu, balustrada care înconjoară terasa e întreruptă pe o lungime de cel puțin zece metri. Ritmul meu cardiac se accelerează brusc.

— Atenție la picioare, spune Olliphan.

Cobor privirea si zăresc cifra CINCI, scrisă cu vopsea albă pe asfaltul negru. Olliphan începe să vorbească din nou, dar vocea îi este tot mai îndepărtată şi mai amuzată.

— Am ezitat în ce priveşte gradațiile. Între yarzi si metri, am ales sistemul metric, care, oricum, va deveni universal. Scara merge de la unu la douăzeci. Până la cinci, declivitatea e aproape insesizabilă. Apoi începe să crească: se trece la o pantă de cinci la sută între cinci şi zece, de zece la sută între zece si cinsprezece, la douăzeci la sută între cincisprezece si douăzeci. Bineînțeles, dincolo de douăzeci nu mai e nimic. Doar şaizeci şi cinci de etaje de gol. Nu e o idee amuzantă?

Înghit în sec:

— Să te prăpădeşti de râs! Va aparține? încuviințează zâmbind. În noapte, ochii lui de irlandez par din ce în ce mai deschişi.

— Personal, am ajuns până la şaptesprezece.

— Record mondial, îmi închipui.

— Până acum, da. Trebuie să ții seama de vânt. Şi de vreme. Dacă a plouat, poți să aluneci foarte uşor. Dar recordurile sunt făcute pentru a fi doborâte.

Ricanez. Acest tip e dement!

— Avansați măcar până la zece, domnule Cimballi. Riscul e aproape nul.

Acest «aproape» mă nelinişteşte. Dar fac doi sau trei paşi, apoi încă trei sau patru. Am ajuns pe NOUĂ şi-mi spun: «Cimballi, eşti chiar mai nebun decât el. Ce cauți tu aici, animalule?!» întind cu multă grija piciorul şi ating cercul notat cu ZECE. Simt ca, dincolo de el, panta creşte. mă uit după Olliphan şi-l vad pe PAISPREZECE, cu părul în vânt şi mâinile în buzunare.

— Chiar nu vreți sa veniți până la mine?

— Fără paraşută, nu.

— Eram convins că ştiți să vă asumați riscurile.

În mintea mea începe să clipească un semnal de alarmă. Răspund:

— Nu acest gen de riscuri.

Acum se vede destul de clar: numărul DOUĂZECI atinge, într-adevăr, vidul, cu o aproximație de câțiva centimetri. Olliphan e cu spatele la mine, cu mâinile tot în buzunare. Mai avansează un metru.

— A cumpăra un cazinou este un risc, domnule Cimballi...

Aşa deci. Olliphan mai parcurge un metru.

— Aş spune ca echivalează cu înaintarea până la al optsprezecelea semn, într-o zi cu ploaie şi vânt...

Linişte. Sfârşesc prin a spune:

— Ce-i asta? O punere în gardă?

S-a oprit o clipă, apoi porneşte din nou, drept înainte, cu mâinile tot în buzunare.

— Olliphan, te-am întrebat ceva!

Dă din cap şi înaintează. mă şi văd deja explicând cum, în urma unui joc idiot, gazda mea de o seară a efectuat un zbor planat de două sute de metri, înainte de a se zdrobi de trotuar...

— Altceva, Olliphan?

— Îmi eşti destul de simpatic.

Bun, ajunge! mă întorc şi, foarte prudent, bat în retragere până în clipa când simt sub picioare solul perfect plan. Abia după aceea privesc în urmă. Olliphan continuă să înainteze. În sfârşit, se opreşte.

— Optsprezece şi jumătate, record doborât.

— Există o capcană în afacerea cu cazinoul?

— Din câte ştiu, nu.

Nu-i pot vedea fața, dar îl aud râzând.

— Doar eu am fost intermediarul între clienții mei şi dumneata, în această tranzacție. Chiar te aştepți să spun că afacerea nu e curată?

Mă ghemuisem, pradă unei vagi amețeli. Mă ridic.

— Plec, Olliphan. Mulțumesc pentru invitație şi noapte bună!

— Noapte bună!

La etajul inferior, valetul portorican apare chiar în momentul în care cobor scara îngustă de lemn. Mă aşteaptă cu impermeabilul în mână. Mergând în urma lui, traversez mai multe camere. Sufrageria e acum goală, dar, în salon sau în unul din saloane, doamna Olliphan în persoană e eşuată pe un fotoliu pe care îl deşală sub greutatea ei. Cât poate să cântărească? O suta treizeci de kilograme? Priveşte după mine, continuând să scociorască într-o cutie cu bomboane de ciocolată.

— Bună seara, doamnă! Nici un răspuns.

Atunci, pur şi simplu, o iau la fugă.

* * *

Mai încet, Cimballi, nu te ambala, ca de obicei. Să începem cu începutul.

Partea întâi

CASATELE IMAMULUI

Capitolul 1

M-am gândit bine, după aceea: toată vina îi aparține lui Sarah. (Ea nu-i de părerea mea.) La urmă urmei, ideea de a cumpăra un hotel, ba chiar un lanț de hoteluri, îi aparține.

În primăvara lui 1976, rocamboleştile peripeții ale speculei mele asupra cafelei sunt vechi de şase luni. Mi-am luat vacanță, am stat liniştit. Sigur, am mai speculat pe ici, pe colo, am mai schimbat câte un milionaş sau două de dolari în aur, mărci germane, franci elvețieni, yeni japonezi sau chiar cruzeiros brazilieni; am mai cumpărat nişte obligațiuni, în Canada sau în Australia; dar, nimic extraordinar. Am încercat doar să nu-mi ies din mână, astfel că am fost cuminte ca un îngeraş.

Am călătorit. M-am întors pe Maria Cay, mica insulă pustie care îmi aparține, undeva prin fundul arhipelagului Bahamas; iar acolo ne-am jucat de-a domnul, doamna şi copilul Robinson Crusoe, cu Sarah Kyle şi fiul meu. Am călătorit împreună din Tahiti în Noua Zeelanda, trecând prin Peru. Sarah chiar m-a dus să văd Irlanda ei natală, pe care n-o cunoscusem decât între două avioane. Am schiat o grămadă, în compania unui prieten, monitor la Aspen, Colorado, împreună cu care ne-am plimbat în elicopter pe deasupra Canadei, cautând acolo piste noi şi nefolosite. În restul timpului mi-am făcut siesta, privindu-mi fiul crescând şi pe Sarah administrându-şi hotelurile, cărora nu le este proprietară, ci doar director general, deşi m-am oferit de zece ori să i le cumpăr.

În primăvara acestui an 1976, cu câteva luni, deci, înainte de a auzi vorbindu-se despre *Elefantul Alb*, despre Olliphan, omul cu terasa, despre Henry Chance sau Caliban, Sarah îmi spune într-o zi:

— Franz, cam arzi gazul de pomană.

O privesc uimit. În acest moment, mă aflu într-un hamac, la marginea unei plaje din Montego Bay, Jamaica, cu fiul meu țopăindu-mi pe pântec.

— Ce fac?!

— Arzi gazul de pomană.

— Ți se pare.

— Si, în plus, te îngraşi.

Ideea ei e că ar fi timpul să ies din această letargie. Vede ea prea bine – îmi spune – că încep să mă plictisesc. Şi mă înțelege. La urmă urmei, n-am decât douăzeci şi şase de ani şi sunt obişnuit să galopez de-a lungul şi de-a latul lumii.

— Deci, te-ai cam săturat de mine, nu-i aşa?

Nu e deloc aşa, dar, după părerea ei, ar trebui să mă smulg din hamac şi să fac ceva. Şi are şi o idee despre acest ceva: un lanț de hoteluri.

— Cărora să le fii tu directoare!

— În nici un caz! Dacă există un om pe care nu l-aş vrea ca patron, tu eşti acela, dragule. Mai degrabă devin casnică.

Pentru motivul, peremptoriu şi definitiv, că ține la independența ei, înainte de orice. Înainte de orice altceva. De două ori, până acum, i-am propus să se mărite cu mine. NIET.

— De ce nu?

— Mai vorbim când mai creşti.

În asemenea momente, mă enervează cel mai tare. Este, cu siguranță, unica persoană din lume care nu mă ia pe mine, Cimballi, în serios. Singura.

Un lucru e sigur: n-am pic de entuziasm pentru un lanț de hoteluri, de cumpărat sau de înălțat. Mai întâi, pentru ca din optzeci de milioane de dolari, nu poți scoate cine ştie ce. Şi apoi, un joc care foloseşte, în loc de cluburi, mii de camere de hotel, nu prea mă excită. Mă şi văd fugind de la un hotel la altul pentru a vedea dacă diverşii mei administratori nu-mi fură cumva linguriţele de argint.

Până la urmă, mai mult pentru a-i oferi irlandezei mele preferate o satisfacție, mă prefac că accept şi-i cer lui Marc Lavater să-mi trimită, de la Paris, un studiu asupra activității hoteliere peste tot în lume.

Primesc răspunsul după o lună, sub forma unui dosar de patru sau cinci sute de pagini, pe care n-am nici un chef să-l citesc, şi care detaliază organigramele şi conturile de exploatare ale lanțurilor Hilton, Sheraton, Holiday Inn, Hyat şi alte câteva. La fel de pasionant ca şi cartea de telefon.

Dar unul dintre asistenții lui Marc s-a gândit să sublinieze cu roşu o frază, una singura. Care spune: « Şaizeci la sută din beneficiile realizate pe ansamblu de toate stabilimentele lanțului Hilton din lumea întreagă provin numai de la Las Vegas International Hilton.» Iar adjunctul lui Lavater a dat, pe margine, şi explicația acestui fenomen: «Din cauza cazinoului aflat în acest hotel.»

Atunci a început totul. Iar eu am pornit la război.

*** * ***

— Un cazinou?

Cred că e pe la jumătatea lui iunie. Probabil pe 14. La New York e o vreme splendidă. În fața mea sta Philip Vandenbergh. Mă priveşte de parca i-aş fi propus vreun trafic de droguri, ori îndrumarea pe calea prostituției a unui colegiu de copile. În ura pe care ne-o purtăm, foarte ostentativ, unul altuia, bună parte este joc. Aproape complicitate. În cinci ani nu mi-a zâmbit niciodată, n-am mâncat împreună niciodată, a refuzat întotdeauna să-mi folosească prenumele, iar când suntem împreună în aceeaşi camera are grijă să stea cât mai departe de mine. Dacă ne-am întâlni la Yankee, ne-ar trebui probabil megafoane pentru a putea vorbi unul cu altul. Dar acelaşi Philip Vandenbergh s-a dat de ceasul morții, ajungând până la a cere ajutorul propriei sale familii, pentru a-mi găsi cele treizeci şi ceva de milioane de dolari care m-au salvat, la vremea lor. Iar în ceea ce mă

priveşte, nu încetez nici o clipă să-i manifest antipatia mea, de cinci ani de când îi solicit şi îi plătesc serviciile în aur.

— Un cazinou, spun. Aş vrea să cumpăr sau să construiesc unul.

Se lasă pe spate în fotoliu, îşi rezemă ceafa de spătar, îşi lipeşte vârfurile degetelor unele de altele, cu meticulozitate.

— Ai idee de mărimea capitalului ce va trebui investit?

— Vreau unul mare.

— Atunci va trebui să calculezi în sute de milioane de dolari.

— Voi umbla la puşculiță.

— Ştii ceva despre industria jocurilor?

— Absolut nimic.

Ceea ce e strict adevărat: la gin-rummy, Sarah mă bate de mă zvântă, ba chiar şi la popa-prostu' sunt învins de fiul meu de patru ani. Iar la ultima mea trecere prin Las Vegas, am pierdut doi dolari şi jumătate.

— Ai auzit de o chestie numită Mafia?

— Am văzut Naşul de două ori.

— Amuzant. Foarte amuzant.

Zâmbetul lui Vandenbergh este rece. Îi fac milă, e vizibil. Dar ştiu eu oare că Mafia s-a interesat dintotdeauna – şi se interesează încă şi acum – teribil de jocuri, fie că sunt la Las Vegas, la Atlantic City, la San Juan de Porto Rico, în Bahamas sau prin țările Americii Latine? Îmi dau seama că, în acest mediu, foarte greu poți face un pas fără să te loveşti de o Familie?

Şi Vandenbergh continuă:

— La Las Vegas, prin anii '50, totul sau aproape totul era în mâinile gangsterilor, aşa numiții «mobs». Lucrurile s-au mai schimbat puțin, ca urmare a câtorva afaceri. Cum a fost cea de la Silver Slipper, unde s-au descoperit înşelăciuni pe scară industrială, permițând înălbirea unor sume enorme, provenite din traficul de droguri. Statul Nevada, prin Comisia lui de jocuri, a reuşit să pună ceva ordine. Avea şi mijloacele, prin intermediul licențelor şi al posibilității de a le acorda sau revoca, mijloace de care s-au folosit, iar rezultatul a fost că au apărut alți investitori, cărora cea mai mare parte a Familiilor a trebuit să le cedeze locul: companii petroliere sau cinematografice, lanțuri de hoteluri sau miliardari stil Howard Hughes, în căutare de plasamente. Dar întotdeauna, financiar vorbind, nişte monştri.

Subînțelesul e perfect limpede: ce-aş putea face eu, cu sărmanele mele optzeci de milioane de dolari, între aceşti giganți, pe de o parte, şi marii gangsteri, de cealaltă? Aş fi imediat pulverizat.

— Şi unde altundeva decât la Vegas? Philip Vandenbergh mă priveşte milostiv:

— Renunță la ideea asta! E adevărat că au fost autorizate jocurile la Atlantic City. Dar deja se pare ca situația va fi cea de la Vegas, din anii '50. Poate chiar mai rău: lumea interlopă din New York e infinit mai bine organizată decât cea din

Nevada, iar, din punct de vedere geografic, e foarte aproape. Renunță, că n-ai să ieşi teafăr de acolo. Şi nu mă refer numai la bani...

Totul se joacă; în această clipă, pe această ultimă frază. O iau ca pe o sfidare care îmi este lansată, mai ales ca e vorba de Vandenbergh. Sarah a avut dreptate: în aceste luni de somnolență şi pasivitate începusem să vegetez. Si iată că, undeva, în mine, ceva a reînceput să mişte. Ce mama naibii, n-am decât douăzeci şi şase de ani! Şi să ies deja la pensie?!

Nu subestimez avertismentul lui Vandenbergh. Dacă am venit să-l văd primul, înaintea lui Lupino, Rosen şi chiar a lui Lavater, cu siguranță n-am făcut-o din cauza unei simpatii pe care, de altfel, nu mi-o inspiră. Dar am învățat să țin seama de concluziile acestui calculator care îi ține loc de creier. Ştiu că are dreptate. Mă rog, aproape. Dar mai ştiu că mi-am câştigat banii încrezându-mă în instinctul meu, mai mult decât în toate sfaturile care mi s-au dat. Îi zâmbesc lui Vandenbergh:

— Să admitem că trec peste avertismentele tale. Ridică din umeri.

— Această operațiune vrei s-o faci în Statele Unite? întrebarea e idioată. Nu mă văd încercând să cumpăr cazinoul din Enghien sau, mai rău, pe cel din Monte Carlo. Pentru o mulțime de motive, începând cu cele de anvergură.

Vandenbergh-calculatorul porneşte să zumzăie din nou:

— În acest caz, va trebui să îndeplineşti trei condiții esențiale.

Ridică degetul cel mare.

— Unu: din clipa când intenționezi o operațiune importantă, îți vor trebui câteva sute de milioane de dolari. Să spunem cinci. Asta înseamnă douăzeci la sută fonduri proprii, aport personal. O sută de milioane pe care nu le ai. Îți vor trebui nişte asociați care să prezinte toate garanțiile. Unde-i găseşti? O companie petrolieră sau alt gigant de acelaşi ordin îți va declina oferta, pentru că nu va avea nevoie de tine. În ceea ce-i priveşte pe financiarii clasici, aceştia vor refuza să investească într-o afacere de jocuri. Orice alt candidat va fi suspect.

Ridică arătătorul.

— Doi: licența. Nu eşti cetățean american şi nici o Comisie de jocuri nu ți-o va elibera. Aceste licențe sunt nominale, personale; sunt acordate unui individ şi niciodată unei societăți. Va trebui, deci, să recrutezi pe cineva care să fie de naționalitate americană, care să nu fi avut niciodată probleme cu legea, care să aibă o profundă cunoaştere a jocurilor şi a gestiunii unui cazinou, care să nu aibă niciodată un contact suspect, care să fie de o onestitate scrupuloasă, în care să poți avea deplină încredere – în măsura în care poți avea încredere în cineva – şi care, în sfârşit, să fie liber şi dispus să lucreze pentru tine.

Dacă înțeleg bine, Vandenbergh mi-l descrie pe pruncul lisus. Mă enervează. Îi spun:

— Nimic mai simplu. Vandenbegh ridică degetul mijlociu.

— Trei: terenul, construit sau nu. Vreau să spun, terenul pe care îți vei înălța cazinoul. Să cumperi un stabiliment deja instalat şi gata să funcționeze ar fi

extraordinar de scump, cinci sute de milioane n-ar ajunge, ar trebui să socoteşti dublu. În locul tău, admițând că aş fi destul de nebun pentru a mă angaja în aşa ceva, aş alege să construiesc sau să renovez unul. Acest teren pe care îl cauți trebuie să se găsească fie la Las Vegas, fie la Atlantic City. Va trebui să fie situat într-un perimetru determinat. Adică, dacă e vorba de Vegas, pe Strip sau nu prea departe. Dacă e vorba de Atlantic City, pe Boardwalk sau pe aproape. Aceste amplasamente sunt rare. Sunt căutate, prețul lor urcă în fiecare zi şi nu se opreşte.

Zâmbetul rece al lui Vandenbergh devine de-a dreptul sadic:

— Trei condiții, deci. Crezi ca le poți îndeplini? Şi bineînțeles că răspund:

— Pariem?

* * *

Aceeaşi vizită, pe care i-am făcut-o lui Vandenbergh, le-o fac lui Rosen şi Lupino; le explic la amândoi proiectul meu. Reacționează identic: sunt țicnit. Jimmy Rosen trage în fața lui o foaie de hârtie smulsă dintr-un bloc notes, pe care începe să facă socoteli:

— Franz, asta înseamnă pe puțin o investiție de patru până la şase sute de milioane de dolari.

— Mă pot descurca cu mai puțin.

— Aş fi surprins.

Se zburleşte puțin, are oroare să i se pună socotelile la îndoială.

— Jimmy, se poate totuşi încerca?

— Ai avut întotdeauna idei extravagante, dar asta e, de departe, cea mai cumplită.

Dar pentru că insist, de acord, va căuta. La fel cu Lupino. Numai că el se cocoşează de râs de la primele cuvinte:

— Ei na, că iar începe! Mă miram eu să te vad aşa, somnolând la soare luni întregi. Cât de mare-l vrei, cazinoul ăsta, şi unde?

Cel mai extraordinar e că n-am nici cea mai mica idee. Trec opt sau zece zile. Echipele avocaților mei s-au pus pe treabă, în căutarea a ceva de cumpărat sau de reconstruit, care să îndeplinească condițiile stabilite de Vandenbergh; aceste trei condiții mi se par într-adevăr indispensabile, necesare şi suficiente. Şi, fiecare în parte, cumplit de greu de satisfăcut! Îmi amintesc foarte exact starea mea de spirit din acel iunie 1976, când Statele Unite se pregăteau să-şi sărbătorească cea de-a doua sută aniversare; o mare nesiguranță şi, în funcție de zi, fie dorința de a opri totul, fie, dimpotrivă, o adevărată furie de a întreprinde ceva.

Aşa că, atunci când îmi telefonează Marc Lavater, pe 25 iunie, nu-i spun nimic. Mă întreabă dacă mi-a folosit la ceva dosarul pe care mi-l trimisese, despre industria hoteliera. O mierlesc şi îi răspund că fusese o simplă curiozitate, că nu sunt încă hotărât la nimic. Ceea ce e adevărat, pe 25 şi pe 26, ba chiar şi două zile

mai târziu, când mă sună Lupino. Îmi telefonează la Pierre când tocmai m-am întors dintr-o călătorie rapidă la Quebec, unde am fost să arunc o privire asupra titanicului şantier din golful James, şantier asupra căruia guvernul emite acțiuni care, ca plasamente, mi se par interesante.

— Franz, cred că ți-am găsit ceva.

— Vegas?

— Atlantic City.

Pe moment, am un fel de decepție. Nu cunosc Atlantic City. Din câte ştiu, e un fel de oraş mort, un oraş fantomă.

— Şi merită?

Vocea vesela a afurisitului de Lupino:

— În orice caz, amice, face cam treizeci de milioane. Mai întâi, cred că e vorba de o gluma. Spre deosebire de Rosen şi Vandenbergh, veseli ca nişte catacombe, Jo Lupino are un simț al umorului care sparge uşile. Dar adaugă:

— Franz, cred că merită. Ar trebui să mergi să vezi. N-am pic de entuziasm. Visul meu, destul de tulbure, despre un cazinou era plin de soare, de deşert, de ambianța atât de specială din Las Vegas. Şi mi se oferă cețurile atlantice ale unui orăşel care pare să aibă viitorul în urmă.

— Franz, timpul presează. Nu suntem singuri pe afacerea asta.

— Mâine.

Convenim să plecăm a două zi, la unu după-amiază, cu maşina. Jo Lupino îmi schițează un tablou rapid al «afacerii»: un hotel de circa patru sute de camere, datând de la începutul secolului, cam dărăpănat, dar cu saloane imense, situat pe malul mării, în plin centru al oraşului, cu acces la esplanada-promenadă şi un debarcader propriu. Plus cinci acri de teren, deci vreo două hectare. În ce priveşte instalațiile, totul trebuie refăcut de la început. Plus o dificultate suplimentară: clădirea este clasată drept landmark, adică monument istoric.

— Şi trebuie să plătesc trezeci de milioane pe rahatul ăsta?

— Se mai poate discuta. Dar băieții mei zic că merită. Mă cam îndoiesc. Am tot atâta chef să mă duc să-l vad cât aş vrea să mă duc să mă spânzur.

*** * ***

Întotdeauna am observat: un eveniment nu vine niciodată singur. Trebuie să existe un fel de lege care face ca toate să se întâmple o dată. În seara aceleiaşi zile, cinez la Rosen, în familie. Băiatul cel mare al lui Jimmy se pregăteşte să plece în Europa, la Paris, mai precis, unde va petrece un an înainte de a intra la universitate. Jimmy este cam neliniştit în ce priveşte singurătatea ce-i pândeşte fiul de cealaltă parte a Atlanticului, mai ales în Franța, țara perdiției. Le propun tutela lui Françoise şi Marc Lavater.

— Îi sun mâine dimineață să-i anunț.

Ceea ce şi fac. Exclamația secretarei pariziene a lui Marc mă anunță că s-a întâmplat ceva.

— Ce coincidență, domnule Cimballi! Ați sunat exact când mă pregăteam să vă sun. Domnul Lavater are o ştire importantă...

Şi imediat, într-adevăr, vocea lui Marc, pentru prima data emoționată:

— Franz? E vorba de Hassan Fezzali. A reapărut.

Capitolul 2

Înainte de a fi prietenul meu, a fost al tatălui meu. Hassan Fezzali, cu aspectul lui, cu grijă întreținut, de bătrân negustor de covoare, administra, înaintea dispariției sale, fabulosul patrimoniu al unui prinț saudit, miliardar în petro-dolari. Nu mi-a făcut niciodată cadouri, dar, de câte ori am avut nevoie de un aliat, a fost binevoitor, dispus măcar să-mi asculte argumentele, chiar dacă nu le lua totdeauna în seamă. Brusc, acum un an şi jumătate a dispărut. Şi-a părăsit, ca de obicei, biroul din Cairo, plecând spre aeroport, de unde trebuia să ia un avion. Numai că n-a ajuns niciodată la aeroport şi nimeni nu l-a mai văzut vreodată. Îl credeam mort.

— E viu, fără nici o îndoială, îmi spune, de la Paris, Marc Lavater. Am dovada.

În afară de prietenia care ne leagă şi de curiozitatea de a şti ce i s-a întâmplat, mai am un motiv să primesc cu mare satisfacție ştirea acestei reveniri: cu puțin înainte de dispariția lui, porniserăm împreună o operațiune speculativă în domeniul petrolului. Nu contează detaliile acesteia. Ceea ce contează este că vărsasem atunci nişte capitaluri (nouăsprezece milioane de dolari – Fezzali, zece – eu, unu – Lavater) într-un cont liechtensteinez. O clauză specială prevedea ca nici un dolar din aceşti bani să nu fie folosit fără acordul unanim al asociaților sau al reprezentanților lor acreditați, în caz de deces. Pentru că Hassan nu era considerat oficial mort, aceste capitaluri erau blocate. Regăsirea beduinului meu preferat ar fi însemnat, deci, că pot dispune din nou de cele zece milioane ale mele, inutilizabile de optsprezece luni.

Aş face călătoria New York-Paris şi pentru mai puțin. O fac. Îi telefonez lui Lupino pentru a amâna, în ciuda protestelor lui, vizita noastră la Atlantic City, apoi sar în avion.

— Scrisoarea a ajuns la Vaduz, acum două zile. Iată copia.

Iau hârtia pe care mi-o întinde Marc Lavater şi văd un text scurt, din câteva rânduri manuscrise, în engleză: PLEASE TRANSFER SPOT VALUE ON NEXT 29-th JUNE, 61.551,86 dolari US TO ACCOUNT 1543 ZSM WEINER BANK ZURICH ATTENTION MR. GUNTHARD. Adică: «Transferați pe data de 29 iunie a.c. suma de 61.551 de dolari US şi 86 de cenți, bani lichizi, în contul numărul 1543 ZSM la Banca Weiner din Zurich, în atenția domnului Gunthard.» Nimic altceva, în afară de codul de acces (secret – doar Hassan, Marc şi cu mine îl cunoaştem, plus bancherul) şi semnătura. Nu e 30 practic. Nimic altceva decât un banal ordin de virament dat bancherilor din Liechtenstein.

— De fapt, Franz, îmi spune Lavater, ştii la fel de bine ca şi mine că banca din Vaduz nu poate executa acest ordin aşa cum e, în virtutea clauzei care cere

acordul unanim al celor trei acționari ai societății: Hassan, tu şi cu mine. Iar asta o ştie şi Hassan.

Fezzali ar fi trimis această scrisoare, deci, cu scopul de a ne alerta.

— Este singura explicație. Ştia că bancherul din Vaduz ne va anunța imediat, ceea ce a şi făcut, de altfel.

Privind atent fotocopia, observ că scrisul e puțin tremurat, dar îmi este incontestabil familiar.

— L-ai supus expertizei? E al lui Hassan?

— Fără nici o îndoială. Mai mult, e dat şi codul secret de acces.

— Şi de ce această suma bizaroidă: 61.551 de dolari şi 86 de cenți?

— N-am nici o idee.

De ce Hassan nu a rotunjit suma la şaizeci şi două de mii de dolari, de exemplu? Ştiu că e zgârcit, dar totuşi...

— Marc, Hassan a vrut să ne transmită ceva, aş putea să bag mâna în foc.

Dar ce? Turbez, pentru că nu reuşesc să înțeleg. Indiscutabil, acest virament e o chemare în ajutor şi nu se pune problema să o las fără răspuns. De altfel, înainte de a veni la Paris, începusem nişte investigații. Pentru că nu puteam alerta poliția în mod oficial -în fond, pe ce bază? – alertasem o agenție de detectivi particulari ale cărei servicii le mai folosisem şi cu alte ocazii. La conducerea ei se află Englezul. Este la fel de blond, la fel de flegmatic şi la fel de dichisit.

— Totul e pregătit, îmi spune el. Am luat toate măsurile, imediat ce m-ați sunat de la aeroportul Kennedy. Am o echipă la Vaduz, alta la Zurich, în preajma băncii Weiner şi încă una pregătită pentru orice altă eventualitate. Imediat ce viramentul va fi efectuat, îi luăm urma, cu condiția ca amicii noştri elvețieni să fie de acord. În general, au nişte idei foarte bine înfipte, în ceea ce priveşte secretul bancar.

Mă priveşte flegmatic, de parca mi-ar fi făcut o revelație capitală.

Vă mai amintiți? Pentru a fi efectuat viramentul solicitat de Fezzali, era neapărat necesar acordul celorlalți doi asociați, deci al meu şi al lui Marc. Drept urmare, semnăm fotocopia şi, pentru mai multă siguranță, eu plec imediat la Vaduz. Scrisoarea lui Hassan a ajuns pe 25, eu am debarcat la Paris în după-amiaza zilei de 27 şi, în aceeaşi seară, am fost la Liechtenstein. Am aranjat ca viramentul să fie operat pe 29.

Iar, între timp, mă înverşunez să pun capăt obsesiei mele: 61.551,86. Încerc toate combinațiile posibile. Ar putea fi un număr de telefon, deşi mi se pare o chestie cam simplistă. Dar nu se ştie niciodată. La urmă urmei, mutând punctul şi virgula, iese 615.51.86. La Paris, Lavater pune în priză tot personalul său, plus o agenție de investigații. Rezultatele încep deja să sosească. Doresc, poate, să ştiu câte numere de telefon de şapte cifre există în lume? Aflu cu această ocazie: un milion şase sute optzeci de mii şi ceva. Dar, între toate acestea, copoii mei nu vor descoperi, în total, decât patruzeci şi nouă de abonați răspunzând la numărul

615.51.86. Primul e o bătrână infirmă din California, al doilea – o spălătorie din Rio, al treilea – un oier din Australia...

Per total, mai nimic.

Renunț la ideea cu numerele de telefon. Încerc codurile poştale. Trec peste detalii, ar fi ameţitoare: o verificare la sânge ar dura luni de zile. Abandonez şi această pista.

— Poate e plata unei facturi, ceva, îmi sugerează Marc la telefon. Hassan este, evident, prizonierul cuiva care l-o fi obligat să-i plătească... Ştiu şi eu...

— Nota la gaze.

Rânjesc, dar rânjesc galben. Mă înnebuneşte această enigmă pe care nu reuşesc s-o descifrez. Totuşi, măcar de două lucruri sunt sigur: ordinul de plată conține un mesaj, iar acest mesaj îmi este adresat mie personal. Şi eu nu-l pricep!

Timpul zboară. Dacă nu fac ceva înainte ca viramentul să ajungă la Zurich, cele şaizeci şi una de mii de dolari se vor pierde în circuitele bancare, în acelaşi timp cu pista noastră. Pe 28 dimineața sunt la Zurich, aproape spărgând uşa acelui Gunthardt al cărui nume figurează pe ordinul de plată. E un bancher mărunt, care, cu cea mai mare amabilitate, face de minune pe prostul:

— Ce nume ați spus?

— Fezzali. Hassan Fezzali.

Plonjez din nou în explicații: brusca dispariție a lui Hassan, societatea noastră din Liechtenstein, povestea cu blocarea conturilor şi cu mesajul şi tot aşa... Gunthardt priveşte prin mine.

— Domnule Cimballi, cunoaşteți, cu siguranță, legile care reglementează secretul bancar în țara mea.

— Dar e vorba de viața unui om!

Un zid. Nu voi scoate nimic de la el. Acest animal e dispus, mai degrabă, să se lase omorât. Plec să mă întâlnesc cu Englezul care m-a însoțit în Elveția si mă aştepta în Parade-Platz.

— Numai poliția elvețiană ar putea face ceva, spune el. M-am gândit şi eu la asta. Dar ştiu dinainte răspunsul pe care mi l-ar da autoritățile helvetice. Am dovezi? Nu, n-am decât o singura soluție, una singura. Urmează trei ore absolut demente, în care am căutat un avion în stare să decoleze imediat şi să zboare patru mii de kilometri pentru că, dacă aş încerca să folosesc legaturile normale, aş pierde prea mult timp.

Decolez, în sfârşit, ceva după ora trei, în după-amiaza zilei de 28. Când aterizez la Riad, în Arabia Saudită, e încă ziuă. Alertați de Lavater, care a telefonat de la Paris pentru a anunța sosirea mea, doi tineri îmbrăcați în costume europene, dar purtând pe cap tradiționalul schmaagh în dungi albe şi roşii, mă aşteaptă lângă pasarela adusa special pentru mine, pentru a mai scurta ceva din formalități. Nu am timp să mă cocoşez sub impactul căldurii, pentru că sunt imediat instalat într-un Rolls climatizat.

— Este prima dumneavoastră vizită în țara noastră? Spun că da. Sunt cam zăpăcit. Rolls-ul îşi face pârtie prin circulația densă, folosind vârtos claxonul.

— Prințul Aziz vă aşteaptă, domnule Cimballi. Prințul are multă prietenie pentru Hassan Fezzali.

*** * ***

— Şi eu.

Prințul Aziz e cam de vârsta mea. Nu-l întâlnisem decât o singură dată, cu ani în urmă, la Hotel de Paris din Monte-Carlo, în fața unui sufleu de languste şi a unui aspic de prepeliță. Aproape că simpatizaserăm atunci. Mă ascultă debitându-i întreaga poveste. Conchid:

— Sunt sigur că Hassan e viu. Sau, cel puțin, era viu în urmă cu trei-patru zile.

Tăcere. Am brusc neplăcuta impresie că interlocutorul meu ştie nu numai ceea ce i-am spus eu acum, ci cu mult mai mult. După o clipă, îmi răspunde:

— Credeam că sunteți la curent. Hassan a dispărut în ianuarie, încă de anul trecut. Începând din februarie, vărs în fiecare luna câte două sute de mii de dolari, pentru a-l păstra în viață.

Prințul face un semn. I se aduc nişte fotografii, datate pe dos, din fiecare lună, din februarie '75 până în iunie '76, toate aproape identice, cu excepția câtorva detalii. Toate îl reprezintă pe Fezzali stând jos sau în picioare, ținând un ziar ale cărui titluri permit datarea zilei în care au fost făcute fotografiile. Întreb:

— Unde este ținut?

— Bineînțeles că nu ştim.

Decorul din spatele lui Hassan nu oferă nici o indicație. E un simplu cerşaf alb, întins, probabil, peste un perete. Iar în ce priveşte ziarele, sunt din toată lumea.

— Cine l-a răpit?

— Nici asta nu ştim.

Îmi cufund privirea în ochii negri ai sauditului. Nu înțeleg: nu a încercat nimic, în ciuda enormelor mijloace de care dispune? Nu a mai fost nevoie să-i pun întrebarea, pentru ca o ghiceşte.

— Banii de răscumpărare sunt vărsați pe întâi ale fiecărei luni, într-un cont numerotat din Elveția. Am încercat, desigur, să luăm urmă acestor bani...

Se întrerupe şi îmi arată teancul de fotografii.

— Priviți cu atenție clişeul marcat «aprilie»... Mă execut. La început, nu observ nimic.

— Mâna stângă, spuse Aziz.

Tresar: Hassan nu mai are decât patru degete la mâna stângă! Aziz continuă:

— Am mai făcut o tentativă, după două luni, luîndu-ne toate precauțiile imaginabile. Priviți clişeul numărul şase, marcat «iulie»...

În clipa aceea, mă trece un fior de groază: după inelar, fuseseră tăiate primele două falange ale degetului mare şi ale celui mijlociu.

— Şi ne-au prevenit că, data viitoare, nu va mai avea mână deloc.

Zâmbeşte fără pic de bucurie.

— Domnule Cimballi, sunt prieten cu Hassan şi țin mult la el. Nu vreau să-l taie bucată cu bucată. Am oferit o sumă imensă pentru eliberarea lui. Nici măcar nu s-au ostenit să-mi răspundă. Nu ştiu cine îl ține prizonier, nu ştiu de ce, nu ştiu pentru cât timp încă. Dar țin foarte mult să rămână în viață. De aceea, vă previn: dacă veți face ceva – orice – care să-i pună viața în joc, simpatia pe care mi-o inspirați se va stinge.

Mă priveşte fix şi îmi aduc aminte că mă aflu într-o capitală pierdută în fundul nisipurilor, un loc unde dreptatea se face, adesea, cu securea.

Mai fac, totuşi, o ultimă tentativă. Convingerea mea e fermă: sunt sigur că, într-un fel sau altul, Hassan se folosise de această scrisoare pentru a ne alerta, pentru a ne oferi o nouă pistă, diferită de cealaltă. Îmi e foarte clar că cele şaizeci şi una de mii de dolari nu au nimic de a face cu celelalte două sute de mii, vărsate în fiecare lună cu titlu de răscumpărare. E vorba despre două operațiuni distincte...

— Hassan a reuşit să le întindă o capcană răpitorilor săi. Ştim amândoi prea bine cât e de viclean. Dacă nu răspundem la acest strigăt de ajutor, îl condamnăm pentru totdeauna...

Şi singur, nu pot ridică zăvorul elvețian. Dar dacă el, un prinț saudit ar solicita guvernului de la Riad să intervină pe lângă autoritățile helvetice, pe căi diplomatice, atunci elvețienii...

Vorbesc în gol. Aziz se ridică:

— Vă pierdeți timpul, domnule Cimballi. Îmi joc ultima carte:

— Şi dacă descifrez mesajul lui Hassan? Dacă reuşesc să înțeleg ce a încercat să ne spună?

— Am citit scrisoarea aceea pe care mi-ai arătat-o şi nu cred că ar conține altceva decât un ordin de plată.

Aş fi putut pleca imediat din Riad. Dar mă agăț cu dinții, refuzând să accept înfrângerea. Secretarii Prințului mi-au găsit un apartament la Riad Intercontinental, unde se înghesuie misiunile străine venite să se milogească pentru câțiva petro-dolari. Îi telefonez lui Marc la Paris. Nimic nou. Cel puțin în ce-l priveşte pe Hassan:

— În schimb, a sunat Jo Lupino de două ori, în legătură cu un hotel la Atlantic City. Jo cere o hotărâre rapidă. Franz, eu nu sunt la curent. Vrei să cumperi un hotel?

La naiba cu Lupino şi cu Atlantic City! Nu-mi arde să mă ocup acum de...

— Jo insistă, nu glumă...

Desluşesc în vocea lui Lavater puțină ciudă. El e, cu siguranță, omul în care am cea mai mare încredere pe lumea asta şi încă nu i-am spus nimic despre proiectul meu de cazinou. Dar evenimentele au mers atât de repede...

— Am sa-ți povestesc, Marc, dar mai târziu.

Închide primul şi îl simt jignit. Nu-i nimic, îi va trece. Mă cufund din nou în contemplarea fotocopiei făcute la Vaduz. Începe să devină o obsesie: Please transfer spot value... Sunt atât de nervos, încât îl sun pe Rosen la New York, nu atât pentru că aş avea ceva să-i spun, cât pentru a-mi lua gândul de la ce mă frământă.

— Jimmy, te sun pentru povestea cu cazinoul. Jo Lupino susține ca a găsit ceva interesant la Atlantic City. Interesează-te, fără să-i spui. Vreau un studiu pe care să-l efectuezi indiferent de ce face Lupino sau oricine altcineva.

A fost de acord fără a face prea multe comentarii, promițând că va începe treaba imediat. Totul va fi gata în două săptămâni, nici o zi mai devreme, pentru că ar fi ceva de mântuială.

Abia termin convorbirea că mai fac o comandă. Îl caut pe Vandenbergh căruia îi cer un dosar despre Atlantic City.

— Ai la dispoziție două săptămâni, îi spun. Continui cu un al treilea telefon. Vocea lui Lupino tradează nerăbdarea, chiar nervozitatea.

— Pentru Dumnezeu, Franz, unde eşti?

Peste Riad a căzut noaptea. În Arabia Saudită nu contează fusurile orare. Aici ora se stabileşte în funcție de răsăritul şi apusul soarelui.

— Unde eşti, Franz?

— Pe o cămila. Jo, tacă-ți fleanca două secunde, te rog. Îmi spui că afacerea de la Atlantic City e nemaipomenită. De acord, o facem. Dar, te rog, nu te enerva.

Du-te la cei care vând si cere-le, în numele meu, o opțiune de o lună.

— Nu vor accepta. Nu eşti singurul posibil cumpărător şi...

— Descurcă-te. Ai o lună.

În gând, fac un calcul rapid. Vânzătorii găsiți de Jo cer treizeci de milioane pentru hotelul lor. Mă grăbesc să adaug:

— Oferă-le două sute de mii de dolari.

— Va fi greu.

— Nu te plătesc ca să joci bambilici. Iar dacă afacerea nu-i chiar atât de bună, cum spui, ție am să-ți cer două sute...

În această clipa îmi vine să urlu.

În tot acest timp cât am stat lângă telefon, am avut în permanență sub ochi textul fotocopiat al ordinului de plata. Şi, deodată, un cuvânt, unul singur, îmi sare în ochi, strălucitor ca un soare.

— Fugi, Jo. Te sun eu mâine.

Închid, fără să-i mai las timp să protesteze. În minutele care urmează, recepția Intercontinentalului îmi trimite diversele liste şi informații pe care i le cer. Câteva operațiuni simple pe calculatorul meu de buzunar şi gata, am găsit! mă

reped din nou la telefon. Din clipa asta, timpul devine foarte preţios. Dacă nu mă înşel, la Paris şi la Zurich trebuie să fie cam opt seara. Am deci douăsprezece până la şaisprezece ore, până când cele şaizeci şi unu de mii de dolari vor părăsi Vaduz. Sunt bucuros şi ţopăi pe loc ca un purice. Urmează un sfert de oră de discuţii, de implorări, de ameninţări: «Nu, Alteţa Sa nu-i acasă, Alteţa Sa asista la o recepţie la palatul Al-Maather, Alteţa Sa...» în sfârşit, vocea lui Aziz:

— Domnule Cimballi, sper că nu mă deranjezi pentru...

I-o tai cu cea mai deplină ireverenţă:

— Am găsit. Ştiu unde este Hassan! SPOT!

Ceea ce înseamnă, aici, bani gheaţă şi nimic altceva. Dar nu e chiar atât de simplu. Pentru că un bancher sau un om de finanţe obişnuit, ca dumneavoastră sau ca mine, care redactează un ordin de plată, nu-l va folosi, practic, niciodată. El va scrie în engleză: Please transfer (sau forward) immediately... Sau, dacă e un maniac al preciziei, va folosi cuvântul cash, care şi el înseamnă bani gheaţă.

Spot e un termen folosit de agenţii de schimb valutar, de acei specialişti care, în cursul anului, primesc şi trimit ordine de transfer dintr-o moneda în alta, din dolar în franc elveţian, din florin olandez în tugrik mongol (asta, mai rar). Am practicat eu însumi acest gen de operaţiuni, dar fără să mă compar cu Hassan Fezzali, care a fost întotdeauna un as în materie. Aziz mă scrutează.

— M-ai făcut să plec de la recepţie numai ca să-mi spui asta?

Îi întind una dintre listele pe care mi le-a furnizat recepţia hotelului, referitoare la toate tipurile de monede din lume, clasificate în ordinea alfabetică a ţărilor emiţătoare, de la Abu-Dhabi (unde poţi să-ţi cumperi un Rolls cu dinari din Bahrein) până la Zambia (unde plăteşti pentru o bicicleta de ocazie, două sau trei tone de kwachas, subdivizate, la rândul lor în ngwees). Explic:

— Hassan a folosit cuvântul spot în mesajul lui, deşi ar fi putut renunţa la el sau ar fi putut folosi un altul. Dar e cât se poate de limpede că a vrut să ne gândim la o operaţiune de schimb. Şi acum, priviţi această cifră: 61.551,86. Nu e o cifră rotundă. Atunci am luat această listă şi am căutat singura monedă din lume care, pe 29 iunie, la deschiderea cursului, prin schimbarea a 61.551 de dolari şi 86 de cenţi, să dea o cifră rotundă. Am socotit. Nu exista decât o singură monedă.

Îmi permit luxul unei scurte tăceri, numai aşa, ca să-l fac să simtă cât de inteligent sunt.

— Nu exista decât una, Alteţă: riyal-ul din Republica Arabă a Yemenului. Hassan e prizonier undeva în Yemenul de Nord.

Capitolul 3

Este extrem de uşor să convingi politia şi bancherii elveţieni să ridice secretul bancar şi să-i faci să spună cât are domnul Schmuggluff (acesta este un nume fictiv) în contul sau, de unde îi vin banii cu pricina şi ce se pregăteşte sa faca cu ei.

Pentru asta nu trebuie să îndeplineşti decât trei condiţii:

— sa ai un venit de circa un milion de dolari pe an, fără impozite;

— să ai sprijinul fară rezerve al unui guvern legal şi suveran, a cărui datorie externa sa se apropie de zero absolut;

— să dai elveţienilor un motiv foarte serios.

Ştiu că e rapid şi uşor pentru că Aziz a făcut-o, într-un timp record. Abia am terminat de vorbit că a şi luat legătura cu vărul lui, primul ministru, care a vorbit cu un alt văr de-al lui, ministrul de externe, care i-a telefonat unui alt văr de-al lor, ambasador în Elveţia. La rândul lui, în dimineaţa zilei de 29 iunie, el a explicat guvernului elveţian că a avut loc o crimă de drept comun, o răpire a unui consilier, membru al familiei regale. Drept dovadă aveam cererile şi vârsâmintele de răscumpărare, anchetele efectuate de poliţia saudită şi de cea egipteană, în ianuarie '75 şi în cursul lunilor următoare. De la guvern la guvern şi de la poliţie la poliţie, toată lumea a fost de acord că secretul bancar trebuie, într-adevăr, ridicat. Dar, atenţie, numai atât cât trebuie şi nimic mai mult. Aşa că pe 29 iunie, pe la două după-amiaza, deci cam pe la ora prânzului în Elveţia, Englezul mă suna din Zurich pentru a-mi spune, flegmatic:

— Suntem pe pistă. Cel puţin, la un capăt de pistă. Omul care a deschis contul numerotat de la Zurich se numeşte Belkacem. A dat o adresă din Londra. Am verificat-o: e falsă.

— Se ştie ce se va întâmpla cu cei şaizeci şi unu de mii de dolari?

— Vor fi viraţi astăzi în Luxemburg. Poliţia elveţiană are o comisie rogatorie, aşa că putem urmări banii, oriunde ar fi transferaţi.

Englezul este optimist. Şi eu, dar numai câteodată. Încă mai sunt la Riad, în primul rând pentru că m-a invitat Aziz, de data asta cu titlu personal. Invitaţie care mi se pare cam neliniştitoare. Îmi e limpede că sunt dinainte responsabil pentru orice i s-ar întâmpla lui Hassan Fezzali. Deodată realizez cât de fragile sunt deducţiile mele. Dacă totuşi m-am înşelat? Dacă, pur şi simplu, am supraestimat viclenia şi capacitatea de rezistenţa a bătrânului meu prieten? Fotografiile pe care le-am văzut mi-au arătat că e teribil de marcat de captivitate. Argumentul principal, de care m-am folosit pentru a-l determina pe Aziz să acţioneze şi să-şi convingă propriul guvern să intervină în Elveţia, e următorul: probabil că Hassan

a reuşit să-şi mituiască unul dintre paznici, oferindu-i mai bine de şaizeci de mii de dolari (o avere în țara aceea), fără ştirea celorlalți răpitori.

Dar dacă m-am înşelat şi dacă demersurile mele îl vor pune pe Fezzali în primejdie, cu siguranță, lumea nu va fi destul de mare pentru a mă feri de trăsnet.

*** * ***

În aşteptare, din nou Lupino. A obținut tot ce i-am cerut în legătură cu hotelul din Atlantic City.

— Dar pentru două sute cincizeci de mii de dolari şi numai trei săptămâni, Franz, e tot ce am reuşit să le smulg. Aşa că ai timp să te hotărăşti până pe 21 iulie.

Cu alte cuvinte, dacă până la acea dată, nu am ridicat opțiunea şi nu am confirmat cumpărarea hotelului – un hotel pe care nu l-am văzut niciodată, fir-ar să fie – voi pierde un sfert de milion de dolari.

— Iar în ceea ce priveşte cumpărarea propriu-zisă, continuă Jo, vânzătorii cer tot treizeci de bucăți, dar cred că o să-i convingem să mai lase puțin. Să zicem, douăzeci şi şapte sau douăzeci şi opt.

— Vom vedea.

În aceeaşi zi, deci tot pe 29, mă sună şi Lavater. Îi spun că am reuşit să-i smulg, în sfârşit, o hotărâre lui Aziz. Descoperă imediat punctul slab al situației mele:

— Dacă, în urmă intervenției tale, Hassan va avea şi alte necazuri, Aziz te rade.

— Mulțumesc, m-ai liniştit.

— Ar fi trebuit să laşi poliția să acționeze. Încredințându-i afacerile tale Englezului, nu faci decât sa măreşti riscurile.

— Am mai multă încredere în Englez decât în toate polițiile din lume. Iar, în caz de reuşită, meritul meu va fi cu atât mai mare.

De fapt, nu acestea sunt singurele motive. Nici măcar Aziz nu ştie cât de mult îl folosesc pe Englez. Îşi închipuie, desigur, că am apelat la detectivi particulari, dar nu ştie nimic despre ei. M-am ferit să-i vorbesc, din exces de prudență. Nu pot uita ca cea de-a două tentativă făcută de saudiți de a găsi filiera, care conducea spre răpitorii lui Hassan, s-a soldat cu un eşec, în ciuda faptului că se luaseră «toate precauțiile imaginabile». Bilanțul: alte două degete mai puțin pentru Hassan. Nu vreau să extind măcelul.

Şi, tot în acea zi de 29 iunie, cât mai discret posibil, Englezul îmi raportează:

— Banii nu au rămas nici măcar 6 oră la Luxemburg. A venit un ordin de virament care i-a transferat la Roma, într-o banca pe care Englezul o pune imediat sub observație, cu sprijinul brigăzii financiare italiene. Fără rezultat. Trec două zile, fără ca nimeni să pară interesat de cei şaizeci de mii de dolari. În ce mă priveşte, sunt tot la Riad, unde am văzut tot ce se poate vedea, de la un fost vice-

preşedinte al Statelor Unite făcând (la propriu) pe comis-voiajorul pentru o societate care produce veste anti-glonț, până la o banca administrata exclusiv de femei şi deschisa exclusiv femeilor. Se pare că până şi Coranul este de acord... Din bancă sunt imediat escortat de gardience înarmate, chiar din momentul în care încerc să strecor înăuntru un pantof curios.

Pe 2 iulie, în sfârşit, mişcă ceva la Roma. Englezul:

— A sosit un nou ordin de virament. Următoarea destinație: Beirut.

— De unde venea ordinul?

— O banca din Londra, care a servit, însă, numai drept releu. Adevărata origine e la Cairo. Una dintre echipele mele tocmai a plecat acolo.

El însuşi, Englezul, va urmări cei şaizeci de mii de dolari în Liban. Are aceeaşi impresie ca şi mine: acest lux de precauții, aproape ridicol, de a face să circule asfel o suma relativ modestă, ar putea însemna că cineva se amuză pe socoteala noastră. Dar credem, mai degrabă, că avem de-a face cu un amator, care se străduie să-şi şteargă urmele, cineva la curent cu unele proceduri bancare, dar fără a fi, totuşi, un specialist. Cu alte cuvinte, ipoteza mea inițială capătă tot mai multă consistență: unul dintre răpitorii lui Fezzali încearcă să joace pe cont propriu, căci adevărații autori ai răpirii, cei care încasează răscumpărarea de optsprezece luni, se arătaseră a fi cu mult mai abili.

— Şi cred că destinația finală este Cairo, conchide Englezul.

Şi are dreptate: pe 3 iulie, banca din Beirut creditează, într-adevăr, un cont la Mana & Moore Bank din Cairo. Spre deosebire de ce a făcut până acum, la Vaduz, Zurich, Luxemburg, Roma şi Beirut, Englezul nu intră în contact cu conducerea stabilimentului şi nici măcar cu poliția cairotă. Se încrede în instinctul lui, îmi spune, şi vrea să lucreze, de acum înainte, numai cu oamenii lui, fără nici un ajutor oficial. Pleacă la Cairo, de unde mă suna pe 4 dimineața:

— Omul pe care îl căutăm e aici.

Trei ore mai târziu, după o discuție destul de dură cu Aziz (care-mi reproşează prea marea-mi discreție față de el, dar consimte totuşi să mă lase să plec din Arabia Saudită, fără să mă decupeze în prealabil cu iataganul), iau eu însumi un avion spre capitala egipteană.

*** * ***

— El e.

Prin geamul din spate al maşinii, descopăr un tânăr de vreo douăzeci şi cinci de ani, îmbrăcat europeneşte. Ne aflăm în cartierul Şubrah. Maşina cu care Englezul a venit să mă ia de la aeroport se află acum la intrarea pe Guezireh el-Badrane, care este cea mai comercială artera din zonă, unde sunt adunați creştinii din Cairo, sirieni, libanezi şi alții. Omul vine spre noi şi, mai devreme sau mai târziu, ne va depăşi. E scund, destul de tuciuriu şi arborează o mustăcioară țanțoşă. N-are nimic deosebit.

— De ce el? De ce el, în mod deosebit?

— Mai întâi pentru că lucrează la Maha & Moore, ca scriptolog. Apoi pentru că ne-am bazat pe ipoteza dumneavoastră de plecare, cea cu mesajul secret exprimat printr-o operațiune de schimb. Şi s-ar părea că ați nimerit în plin. De fapt, nu ştiu de ce spun «s-ar părea»: ați nimerit în plin. Omul nostru e yemenit, s-a născut într-un bled pierdut, pe undeva, prin actualul Yemen de Nord. Acum cinci săptămâni, şi-a luat concediul anual şi s-a dus să dea o tura pe acasă, să-şi îmbrățişeze familia. Normal. Ceea ce e mai puțin normal e că s-a întors la Cairo după numai şase zile de stat acasă. Am verificat la toate companiile aeriene: de când s-a întors la Cairo, omul nostru a luat avionul spre Beirut, Roma şi Zurich. A călătorit probabil cu trenul – n-are mijloace prea consistente – între Zurich, Vaduz şi Luxemburg. A luat din nou avionul, din Luxemburg, spre Londra. De unde a revenit aici. Evident, l-am fotografiat cu teleobiectivul şi am trimis portretul lui bancherilor din Vaduz şi Zurich: l-au recunoscut. El este acel Belkacem care a plimbat cele şaizeci de mii.

— Cum îl cheamă?

Englezul consimte să-şi scoată o clipă țigara din gură:

— Yusuf al Pahar.

Omul trece pe lângă noi. Ar fi suficient să întind mâna prin geamul lăsat în jos pentru a-l atinge.

— Şi crezi că-i amestecat în răpirea lui Fezzali?

Nu. Englezul are o teorie care seamănă destul de mult cu a mea: Yusuf, întors să se împăuneze în satul natal, află acolo, cine ştie cum, de detenția lui Fezzali, se întâlneşte cu acesta şi îl escrochează de şaizeci de mii de dolari. Probabil, promițându-i că va transmite mai departe un apel de ajutor.

— Iar Hassan a fost mai şmecher decât el. Dar asta înseamnă, în primul rând, că-l putem găsi în preajma satului cu pricina.

— Exact, spune Englezul.

Individul dispare din văzul nostru, în mijlocul celei mai zgomotoase mulțimi din lume, mergând spre gara centrală şi spre statuia lui Ramses al II-lea. Îmi exprim mirarea că nu-i filat.

— Ba e. Cinci dintre oamenii mei nu-l scapă din ochi.

— Nu-ți văd niciodată oamenii.

— Tocmai de asta lucrează cu mine. I-aş da afară, în caz contrar. Domnule Cimballi, există trei posibilități: într-un prim caz, îl putem da pe mâna poliției egiptene sau chiar saudite, pentru complicitate la răpire şi estorcare de fonduri. Sau ne putem ocupa chiar noi să-l facem sa vorbească. Şi-l facem, credeți-mă...

Îl privesc. Nu prea mă vad amestecat în scene de tortura. Chiar de n-ar fi decât să-l gîdilăm. Spun:

— A treia soluție.

— Dumneavoastră plătiți.

— Am observat şi eu.

A treia soluție consta, evident, în a nu încerca nimic asupra lui Yusuf, a uita chiar ca el există..., iar în acest timp, sa mergem sa aruncam o privire panoramica, dar amănunțita, în Yemenul de Nord...

— Care Yemen e o republica populară mai la stânga decât Stalin?

— Sudul. Al nostru e cel de Nord.

E uşor de spus: hai să aruncăm o privire, poate-l descoperim pe Hassan, dar e mai greu de făcut. Ceea ce ştiu eu despre Yemen ar încăpea pe un timbru fiscal, dar nu-mi închipui ca te poți duce acolo cum ai pleca în Elveția. E, mai degrabă, deşert şi multă sălbăticie.

— Ba chiar mai rău, spune Englezul. Locul se numeşte Rub al-Khali. Guvernul din Sana – asta-i capitala – exercită acolo doar o autoritate teoretica; băştinaşii umblă şi acum înarmați până-n dinți, iar noi am trece la fel de neobservați ca un bancher londonez într-un club de nudişti.

Îmi zâmbeşte, foarte mulțumit de umorul său.

Ideea unui comando de mercenari, recrutați în stil Hollywood, printre trăgătorii de elita – operațiune finanțată de mine sau de prințul Aziz – nu ne surâde nici unuia şi renunțăm repede la ea; chiar dacă mă joc câteva ceasuri cu o asemenea idee. Dar, în afară de faptul că îmi cam lipseşte experiența în acest domeniu, mă tem că un atac în forța ar pune în primejdie viața lui Fezzali – iar âsta-i un risc pe care nu vreau să mi-l asum. Şi apoi, cum să pregăteşti un asemenea comando fără ca vestea să se răspândească peste tot? E 4 iulie şi înca nu l-am pus la curent pe Aziz, care nu ştie nimic despre descoperirile noastre. Asta pentru că, gândindu-mă bine, mi-au venit câteva bănuieli: mi se pare foarte posibil ca, în anturajul imediat al prințului, vreunul sau vreunii să se simtă foarte bine în lipsa lui Fezzali şi s-ar simți poate şi mai bine dacă acesta ar dispărea definitiv, lăsând locul liber. Nu pot să ştiu. Mă gândesc bine şi hotărăsc: voi acționa de unul singur.

Cu atât mai mult cu cât dispun, cred, de două atu-uri care îmi vor permite să acționez în felul meu: fără violențe. Mai întâi Englezul, care a găsit pe cineva, care cunoaşte pe cineva, care cunoaşte pe altcineva, care cunoaşte perfect deşertul Rub al-Khali şi cele două Yemenuri, de Nord şi de Sud.

Apoi mi-a venit o idee. O idee ciudată, extravagantă, delirantă chiar, tot ce vreți, dar care îmi place nespus.

Capitolul 4

La Cairo, mi-am luat un apartament la Nile Hilton, care, după cum îl arată şi numele, dă direct spre fluviu. În seara de 4 iulie tocmai am obținut legătura cu Roma, cu Adriano Letta, când reapare Englezul. Mă anunță că l-a recuperat pe acel cineva cunoscut de altcineva, etc.

— E aici. Ar trebui să-l vedeți.

— O clipă.

Lui Adriano Letta – unul dintre colaboratorii mei ocazionali, cel mai sigur din Europa – îi explic ce vreau să facă şi cum trebuie s-o facă. Nu dă semne de mirare, se interesează doar de timpul de care dispune. «Cu cât mai repede, cu atât mai bine.» Spune da, de acord, se va ocupa. E una dintre calitățile lui Adriano pe care le apreciez cel mai mult: dacă i-aş telefona pentru a-l anunța că tocmai am cumpărat turnul Eiffel sau podul Brooklyn pentru a face din ele andrele, s-ar mulțumi să mă întrebe: «Şi cu cât trebuie să vând andrelele astea?» Englezul, în schimb, care a urmărit toată conversația, îşi pierde şi el o dată flegma si cască nişte ochi ca nişte farfurioare.

— Chiar vreți sa faceți chestia asta?

— Trebuie să-l anunț cumva pe Hassan că i-am primit mesajul, că l-am înțeles şi că ne ocupam de el.

— No comment, spune Englezul, redevenind flegmatic.

Îl introduce apoi pe specialistul în Yemen, care, de unul singur, tot merită drumul până aici. Eu însumi nu sunt prea înalt; pentru a-mi privi interlocutorii, de multe ori, sunt obligat să-mi dau capul pe spate. Ei bine, de data asta, e invers. Individul pe care mi l-a adus Englezul are cel mult un metru cincizeci, e la fel de lat pe cât de înalt şi arborează o cască coloniala tip Ktchener. S-ar spune ca-i Henry Morton Stanley văzut într-o oglindă deformată. Şi mă priveşte cu ură, dar voi descoperi în curând că priveşte lumea întreagă cu acelaşi ochi plin de ură, pentru simplul motiv ca urăşte lumea întreagă, fără nici o excepție. Ceea ce ştiu despre el se poate spune în câteva cuvinte: e un fost caporal din armata britanică, aflat în post la Aden şi în împrejurimi, pe vremea Imperiului britanic, îndrăgostit ca un nebun de Yemen şi rămas acolo după plecarea armatei Majestatii Sale, încercând sa reunifice cele două Yemenuri. Fără succes. De altfel, l-au dat afară, ca să termine povestea. Pe scurt, e un fel de Lawrence al Arabiei, dar ratat.

Îmi spune, plin de ură:

— Si credeți ca-i uşor sa smulgi unul din prizonierii lui Al-Chaafi? Da, asa credeți?

Sunt aiurit: cine-i Al-Rahat asta de care n-am mai auzit vorbindu-se? Rinjeşte disprețuitor: Al-Chaafi este certamente cel care îl ține închis pe Fezzali în castelul său.

— Nu poate fi decât ticălosul ăsta. Satul natal al lui Yusuf al vostru e cel condus de Al-Chaafi.

Scuipă pe mocheta hiltoniană, dar consimte sa-mi explice ca numitul Al-Chaafi e un fel de vornic local, dominând ca stăpân absolut peste un sat fortăreață din munții Yemenului, în plin deşert Rub al-Khali, care este un deşert cât se poate de înspâimântător. Şi e gata la orice pentru bani.

— Până la a răpi, de pe străzile din Cairo, un financiar ca Hassan Fezzali?

N-ar fi trebuit să spun asta: Lawrence al Arabiei II mă priveşte de parca aş fi sărman cu duhul.

— Puiul asta de curvă, Al-Chaafi, nici măcar nu ştie unde se afla Cairo. Dacă l-a ținut pe amicul vostru sub lacăt, înseamnă ca un alt ticălos i l-a dat să-l păzească.

Schimbăm o privire rapidă, Englezul şi cu mine: iată bănuielile mele confirmate, Fezzali n-a fost răpit doar pentru răscumpărare.

Cineva din anturajul lui Aziz s-a străduit mult pentru asta. Poate din gelozie, poate la instigarea lui Martin Yahl. Până la urmă, am făcut foarte bine ca nu l-am pus pe Aziz la curent cu toate acțiunile mele, prezente şi viitoare.

— Şi satul ăsta poate fi atacat?

Lawrence al Arabiei II intră din nou în erupție: o divizie de paraşutişti n-ar fi de ajuns. Iar primul reflex al lui Al-Chaafi, când va vedea că îi vin musafiri, va fi să-si facă prizonierul dispărut, chiar dacă pentru asta ar trebui să-l facă chifteluțe şi să-l mănânce.

— Poate l-am putea răscumpăra?

În loc de răspuns la sugestia mea, aud un fel de muget fioros:

— Şi cum ați vrea să tratați chestia asta? Prin telefon? Ăia-s în plin ev mediu, acolo. Nu există nici măcar un singur drum până la ei. Şi, precizează el, chiar presupunând că mă sui pe o cămilă pentru a mă duce acolo şi a încerca o negociere, cel mai bun lucru care mi s-ar putea întâmpla ar fi să fiu făcut eu însumi prizonier.

De pe la această etapa a discuției, Lawrence al Arabiei II începe să mă exaspereze. Trebuie să existe o soluție, tu-i maica mă-sii! Englezul spune râzând:

— De ce nu-i povestiți prietenului nostru de ideea aceea pe care ați avut-o?

La urmă urmei, de ce nu? Dacă tot am ajuns până aici... Şi iată-mă începând să explic ceea ce Adriano Letta, la Roma, e pe cale să pregătească, cu eficacitatea lui obişnuită. Mă aştept la o noua erupție vulcanica. Nicidecum. Dimpotrivă. Tăcere. Pentru prima dată de când ne aflăm unul în prezența celuilalt, Lawrence al Arabiei II mă priveşte aproape cu stimă:

— Iată, în sfârşit, o idee inteligenta, spune el. Era şi timpul. Asta da, ar putea merge. E complet dilie, dar s-ar putea să meargă.

* * *

Am decolat de la Djibouti pe 7 iulie, la opt dimineața. Suntem şase: Adriano Letta, care vorbeşte curent şi araba, printre alte limbi, plus Englezul, plus Lawrence al Arabiei II, plus un expert în paraşutaj, plus eu. La 56 de comenzi, pilotul meu preferat, Flint, venit special din Florida. Avionul este un DC 3, afretat la Addis-Abbeba cu destule dificultăți: Etiopia e în plină revoluție şi proprietarul avionului ar fi preferat să ni-l vândă.

Cele şase containere echipate cu paraşute stau cuminți lângă uşa prin care le vom expedia. Mă întreb, de altfel, cum vom face. Cu câteva clipe în urmă, am încercat să ridic unul şi n-am reuşit nici măcar să-l clintesc. Fiecare dintre ele trebuie să cântărească, inclusiv conținutul, între o suta cincizeci şi o sută optzeci de kilograme. Trebuie să recunosc că ideea e, într-adevăr, dementă. Ce caut eu aici jucându-mă de-a aventurierii de operetă, când ar trebui să fiu la Paris, New York, Saint-Tropez sau la Atlantic City pentru a vedea un vechi hotel, care mă costă deja două sute cincizeci de mii de dolari, sau, mai bine, în Jamaica, cu fiul meu şi cu Sarah?

Sub noi tocmai se isprăveşte defilarea strâmtorii Bab al-Mandeb. Arabia Fericită, adică Yemenul, apare imediat atât în stânga, cât şi în dreapta noastră. Aerul este de o limpezime extraordinară. Principala noastră grijă este să nu ne înşelăm: dacă am reuşit să obțin, fără prea mare greutate, autorizația de survol pentru Yemenul de Nord, care-i pro-occidental, n-am făcut nici o brânză la Aden, capitala celuilalt Yemen, unde au avut grija să mă informeze că hoarde de Miguri ruseşti abia aşteaptă să ne doboare.

Avionul se târâie cu greu, la două sute cincizeci pe oră. Marea Roşie a dispărut cu totul. În locul ei, urcă spre noi un sol din ce în ce mai muntos. Flint mârâie, ca de obicei. Pentru el, nu există nici o îndoială: acest avion închiriat nu face nici doi bani şi, în curând, ne vom zdrobi de pământ. Oricum, nu vom putea trece peste piscurile de mai bine de trei mii de metri, care ne barează drumul. Se milostiveşte să-mi arate pe o hartă unde suntem: în sud-est şi la mai puțin de o suta de kilometri de Sana, deci nu prea departe de destinație. Nu mai mult de douăzeci de minute. Lawrence al Arabiei II vine să se instaleze pe locul pilotului secund. Recunoaşte pistele caravanelor, cutare sau cutare oaza, alimentată de un wadi, un părâiaş care pare secat.

— Ne apropiem.

Trecem de Taiz şi de platourile lui înalte, ocupate de mici ogoare cultivate. Aici era adevărata Arabie Fericita a anticilor, dar culoarea dominanta acum e ocrul, iar pamântul se mai usucă puțin cu fiecare secol ce trece. Flint înclină spre stânga aripile avionului şi survolăm din nou o regiune cu munți adevărați, monstruos de aridă. Pe alocuri, totuşi, la poalele câte unui pisc abrupt, mai apare câte un sat fortificat, ale cărui pante de acces sunt înconjurate de minuscule ogoare

dreptunghiulare. Câte o turmă de capre şi nici un drum. Evul mediu, cum a zis Lawrence al Arabiei II.

Zburăm, acum, spre nord, mai precis, nord-est. Decorul devine din ce în ce mai arid, incredibil de uscat, inuman. Frontiera Yemenului de Sud nu-i departe, iar în stânga şi în faţa noastră începe să se întindă cumplitul Rub al-Khali, unul dintre deşerturile cele mai deşerte din lume.

— Acolo!

Lawrence al Arabiei II s-a aplecat înainte, tremurând de excitaţie şi, probabil, de emoţie nostalgică. La urmă urmei, biografia lui spune că a trăit treizeci de ani din viaţă în ţara asta sălbatică. Ne arată un sat fortăreaţă căţărat pe nişte înălţimi ameţitoare.

Flint se lasă în jos. Efectuează o prima trecere, la nici treizeci de metri deasupra fortăreţei care domină satul, o construcţie pătrată din cărămidă, înţesată de balconaşe strategice si ferestruici bine apărate, subliniate cu o bandă alba. O mulţime de bărbaţi apar, cu feţele spre cer.

— Atenţie, puii ăştia de curvă sunt în stare sa tragă asupra noastră!

Flint virează si revine. A două trecere. Pronosticul lui Lawrence al Arabiei se dovedeşte exact: pur şi simplu, ăştia trag în noi. Fară sa ne nimerească.

— Vedeţi că au tunuri anti-aeriene şi mitraliere grele.

E timpul sa nu ne mai jucăm de-a porumbeii de argilă. Specialistul în paraşutări deschide uşa.

— Sa-i dăm drumul! răcneşte.

Flint ia din nou altitudine. După două minute, paraşuta alba a primului container se desface pe cerul yemenit. Următă, foarte repede, de celelalte cinci. N-a fost nevoie să ridicăm containerele, a fost suficient să le împingem prin deschizătură.

— S-o ştergem!

Misiune îndeplinita. Cel puţin, aşa cred. Dar, se pare, asta nu-i şi părerea lui Flint, care începe o a patra trecere, la rasul crenelurilor cărămizii. Degeaba răcnesc că nu-s de acord, nu ajută la nimic. La toate vociferările mele, cretinul de Flint îmi răspunde printr-un râs în hohote, arătându-mi cu degetul mare, peste umăr, ce se întâmpla în fundul avionului: agăţat cu o mână de cadrul uşii încă deschise asupra vidului, Lawrence al Arabiei II tocmai face pipi pe satul fortareata, răcnind în acelaşi timp ceva, care pare să fie o sfidare la adresa lui Al-Chaafi. Englezul si specialistul în paraşutări sunt cocoşaţi de râs, până şi Adriano Letta zâmbeşte. S-ar părea ca sunt singurul care nu se distrează.

Jos, cele şase containere au atins pamântul. Pot vedea bărbaţii care se apropie, cu precauţie. În curând, le vor deschide. Iar atunci vor găsi, pe lângă oferta mea de negociere, şase sute de litri de îngheţată. Dar nu orice fel de îngheţată: casate adevărate, cu vanilie, fistic şi ciocolată, plus fructe şi bucăţele de ciocolată. Casatele preferate ale lui Hassan Fezzali. Am avut mare grijă să le

comand special la acea fabrica din Milano pe care Hassan mi-a recomandat-o, într-o zi, ca fiind cea mai bună din lume.

Acum, nu mai avem altceva de făcut decât să aşteptăm.

*** * ***

Aştept. Rozându-mi unghiile. Până să ajung să paraşutez casate, am clădit ipoteze peste ipoteze. Dacă una singură dintre acestea se dovedeşte a fi falsă, îmi voi petrece, probabil, tot restul vieții regretând. Saudiții lui Aziz se vor ocupa de mine, de n-ar fi decât pe plan financiar.

L-am lăsat pe Adriano la Sana, în aşteptarea unui eventual răspuns al lui Al-Chaafi la oferta mea de negociere. Iar eu mă întorc direct la Paris, fără a mai trece prin căsuța de plecare, adică pe la Cairo. Sunt la Roissy în dimineața zilei de 9 iulie. Aflând de escapada mea, Marc Lavater ridică brațele spre cer: mai întâi un cazinou, iar acum casate în Yemen!

— Franz, cred că ar trebui să consulți un pshiatru!

— S-ar putea să meargă. După Lawrence al Arabiei II, ideea este genială. De altfel, eu însumi sunt genial.

Asta e. Abia acum mă pufneşte şi pe mine râsul. Marc, în schimb, se bosumflă.

— Aş fi preferat să nu ştiu nimic, spune el.

— Şi să laşi insomniile pe capul meu? Egoistule! Mergem să prânzim la Lipp. Îi spun lui Roger Cazes, patronul, arătându-l pe Marc:

— Tipul ăsta mă crede complet nebun.

— Numai nebunii sunt cu adevărat interesanți. Şi apropo, mă bucur să vă revăd, replică Roger, cu obişnuitul lui umor caustic.

Şi, în timp ce mă îndop cu carne (sejurul meu islamic mă cam privase), Marc îmi vorbeşte pentru prima dată despre Jersey şi despre insulele anglo-normande, în general. A fost acolo să-şi petreacă un week-end, iar locul l-a încântat. Pe moment, chestia asta mă interesează cât şi o epidemie de furunculoză în Senegambia, dar, pe măsură ce îl ascult pe Lavater pentru a-i face plăcere, iată că, aproape fără voia mea...

— La urmă urmei, de ce nu? Marc încruntă sprâncenele.

— De ce nu – ce?

Dacă voi cumpăr un cazinou, mai multe cazinouri, un hotel, mai multe hoteluri, care căsătorindu-se între ele vor da şi mai multe hoteluri-cazinou, îmi va trebui o societate pentru a le administra. De ce nu în insulele anglo-normande?

Strategic vorbind, locul e perfect. Dacă Marc nu se înşeală – dar el nu se înşeală niciodată în asemenea privințe – avantajele de a implanta acolo o societate sunt considerabile. Din punct de vedere fiscal, de exemplu. În Jersey, impozitul pe venit este de maximum douăzeci la sută. Iată deja un subiect de meditație. Dar se poate şi mai bine, în speță, e vorba de o anume insulă care se bucură de o situație

cu adevărat excepționala: Sark. Dacă locuiți aici aveți de ales între două forme de impozitare, una care consta în a vărsa zece la suta din recoltă (dacă sunteți agricultor) şi o alta (când nu sunteți proprietar-agricultor), care constă în a vă consacra două zile pe an unor corvezi amuzante – de pilda, repararea drumurilor. Iar, dacă preferați să mergeți la jogging, vă puteți chiar debarasa de această corvoada, plătind treizeci de şilingi, adică vreo cinsprezece franci.

Simt cum mă cuprinde, brusc, o frenetică vocație de cantonier.

Pe lângă asta, mă şi închipui pe insula mea, cocoțat pe o stâncă, în stilul Victor Hugo, în imediata apropiere a coastelor franceze şi britanice, adresând saluturi afectuoase miniştrilor de finanțe ai Franței şi Regatului Unit în cazul – ipoteza absurda – în care un guvern de stânga s-ar instala, într-o bună zi, într-una din aceste două țări.

— Cum ajung în Jersey?

*** * ***

Cu avionul, ca toată lumea. Deja constat ca Marc a avut dreptate, cel puțin într-o privință: e superb, e incredibil de variat în ce priveşte decorul, e calm şi e plin de minunate hotelaşe şi de încântâtoare pubs englezeşti. Descindem la Longueville Manor, în Saint-Saviour. Tragem o mâncare de languste şi, într-un sfert de oră, un hovercraft ne transportă în insula Sark.

E o dragoste la prima vedere. Ce altceva ai putea să simți în fața acestei grădini pierdute în mijlocul marii, unde nu circula nici o maşină (cu excepția câtorva tractoare), unde criminalitatea nu există pentru că fiecare din cei cinci sute de locuitori ai insulei face pe jandarmul, cu rândul, unde singura interdicție se referă la cățele... pentru că o cățea, acum două sute cincizeci şi mai bine de ani, a muşcat-o de mână pe nepoțica Seniorului?

L-am întâlnit pe Seniorul Insulei, care m-a ascultat cu destulă atenție. De fapt, în timpul călătoriei Paris-Jersey, mi-au mai venit şi alte idei: de ce n-ar fi folosite, din plin, toate posibilitățile oferite, pe plan juridic de Sarah?

Statutul ei special, ca, de altfel, şi al celorlalte insule anglo-normande, provine dintr-o uitare: Jersey şi Guernesey au fost omise, din greşeală, din tratatul din 1258, care consfințea renunțarea de către regii Angliei la drepturile lor asupra ducatului Normandiei, al lui Wilhelm Cuceritorul. Rezultatul, datând din Evul Mediu: aceste insule nu fac parte din Regatul Unit, nu sunt reprezentate în Parlamentul de la Londra şi se administrează ele însele, prin intermediul câte unui bailiv sau, pentru Sark, al unui Senior. Legea civilă de aici este izvorâtă din vechea cutumă normandă, vag amendată de dreptul englez. Nu exista drept de succesiune, nu există TVA, nu există vamă. Rezultă destul de multe posibilități, nu-i aşa?

— S-ar putea crea aici o bancă sau o zonă liberă, sau amândouă...

Seniorul continuă să mă asculte, cu o perfectă curtoazie. Tocmai facem turul insulei pe jos, din micuțul port Maseline până în sat.

— Ce-ar trebui pentru o zona liberă? Ar fi destul un birou unde să se țină registrele. Şi s-ar putea înmatricula vapoare exact ca în Panama.

— Un pavilion de complezență.

— Exact. Şi n-ar fi nici un impediment ca fiecare dintre locuitorii insulei să conducă o sută sau două de societăți. Asta le-ar lua cel mult un sfert de oră pe săptâmână.

— Şi e ceva cinstit, asta?

— Sigur că da, răspund. Iar clienții ar trebui să se înghesuie, atât de mulți, încât ar rezolva repede toate problemele financiare pe care le-ar avea insula. Dacă are.

— Cine n-are? Şi v-ați ocupa dumneavoastră să găsiți aceste mii de clienți?

Certamente. Deschizând birouri la Geneva, Hong Kong, Ulan-Bator sau oriunde altundeva. Cu un comision moderat, treaba ar merge de la sine. S-ar mai putea autoriza şi crearea unor societăți anonime de tip Panama, Curacao sau Liechtenstein. Juridic, este posibil. Seniorul are acest drept. Ca să nu mai vorbim despre deschiderea unei zone libere, mult mai bine organizată decât cea din Jersey...

... Şi vorbesc, şi vorbesc. Am reuşit măcar să uit, preț de câteva ceasuri de preocupările mele – chiar dacă n-am reuşit să conving un senior imperturbabil şi curtenitor. Tot mergând împreună cu interlocutorul meu, am sfârşit prin a ajunge înapoi, în punctul de plecare, adică la Seniorie, veche mănăstire din secolul al VI-lea, admirabil întreținută. Marc iese din clădire în întâmpinarea noastră. Lăsase instrucțiuni la biroul său din Paris, indicând itinerariul nostru. O precauție care nu s-a vădit inutilă.

— Franz, ai fost sunat din Yemen. Adriano te cheamă acolo de urgență.

Gata pauza. Plec imediat.

Capitolul 5

Adriano Letta mă aşteaptă pe aeroportul din Sana. Primele lui cuvinte, de îndată ce ieşim din bătaia urechilor indiscrete:

— Au stabilit contactul, domnule Cimballi.

Cu patruzeci de ore, abia, în urmă. În scrisoarea pe care i-o adresasem lui Al-Chaafi, scrisoare care însoţea cei şase sute de litri de îngheţata, indicasem numele lui Adriano şi adresa lui de la Sana, un mic hotel lângă poarta Bab el-Yemen. Cu toţii crezuserăm, eu cel dintâi, că lucrurile se vor mai tărăgăna puţin; paraşutajul asupra satului-forţareaţă datând de pe 7 iulie, socotiserăm că vor trece opt până la zece zile, înainte de a înregistra o reacţie oarecare. Ori, nu trecuseră nici cinci zile când...

— Erau trei, toţi înarmaţi, dar asta nu înseamnă nimic. Aici toată lumea umbla cu pistolul la brîu şi puşca în bandulieră. M-au înconjurat, fără un cuvânt şi m-au împins în interiorul unei case. Mi-au spus: «Cu Cimballi vrem să vorbim.» Le-am explicat că nu sunteţi aici şi ca vă reprezint. Degeaba. Repetau mereu: «Cimballi».

Aşa că, până la urmă, Adriano mi-a fixat o întâlnire cu ei. Dar, cu prudenţă, spune el. A angajat şi nişte bodyguarzi...

— Adriano, eşti sănătos la cap? El tocmai îl scutura.

— E primejdios, domnule Cimballi, foarte primejdios. Au refuzat o întâlnire în oraş. Şi, cum ieşim din Sana, se poate întâmpla orice.

— Deci întâlnirea e în afară de oraş?

Mai afară nici că s-ar putea: va trebui să întâlnesc delegaţii părţii opuse la Marib-Fata.

— N-am auzit de aşa ceva.

— E ţara Reginei din Saba, îmi explică Adriano. Asta-i bună, Regina din Saba ne mai lipsea!

— Poţi să-mi spui Solomon.

*** * ***

Un decor lunar, o întindere de culoare ocru, brăzdată, plină de crevase, presărată ici-colo cu mesas minuscule, semănată la nesfârşit cu stânci tot ocru (sau negre), care par proiectate de o explozie şi cărora soarele la asfinţit le dă un relief impresionant şi, aproape, viaţă. Acum, când toate motoarele s-au oprit, liniştea a devenit copleşitoare, angoasantă; îmi zumzăie urechile.

Oraşul-fantomă, Marib-Fata, oraşul Reginei din Saba, e la şapte sau opt sute de metri în faţa mea, căţărându-şi construcţiile rectangulare pe mameloanele

negre ale unei coline. Unele clădiri par să aibă cincizeci de metri înălțime şi zăresc de aici dantela din cărămidă, ferestruicile înguste, cu pervazurile vopsite în alb, după moda locului.

— Trăieşte careva acolo?

— Trei sau patru negustori care îi aprovizionează pe călători.

Plimb obiectivele binoclului meu peste oraşul mort: nici un semn de viață. Dacă, într-adevăr, trăiesc nişte negustori în spatele acelor ziduri, nu pot fi acuzați că se năpustesc asupra clienților.

— Încă cinci minute până la ora întâlnirii, mă anunță Adriano, cu o voce sepulcrală (hotărât lucru, face tot ce poate ca să mă linişteascâ!)

După care o dă pe arabă şi lansează ceva ce pare a fi un ordin: oamenii din escortă sar din camioanele Toyota cu care au venit de la Sana şi se desfăşoară în teren. Sunt treizeci, înarmați cu nişte Kalaşnikoave ciudate, de fabricație, pare-se, chinezească şi cu «jambia», imensul pumnal cu mâner sculptat, fără de care un adevărat yemenit n-ar mai fi un adevărat yemenit. Bărboşi şi mustăcioşi până sub ochi, cu ochii acoperiți de ochelari de soare aproape opaci, au nişte mutre de groază. Mă întreb de cine ar trebui să-mi fie mai teamă: de Al-Chaafi, care va veni, sau de gărzile mele, care sunt deja aici.

— Două minute, spune Adriano, mai sepulcral ca niciodată.

Îmi ațintesc privirea asupra micuței construcții din cărămidă, aflată la jumătatea drumului între oraşul fantomă şi mine. Cu douăzeci de minute în urmă, Adriano fusese s-o inspecteze, pentru a se asigura că nu mi s-a întins nici o cursă acolo.

— Un minut.

Cimballi, idiotule, de ce nu eşti tu acum la Montego Bay, pe plajă, sau tolănit în hamacul tău personal? CRETINULE!

— Acum, spune Adriano. Şi succes.

De ce trebuie să vorbească în şoaptă, tâmpitul? Îmi îngheață sângele în vine. Parcurg sutele de metri care mă despart de acel gurbi şi fiecare pas pe care îl fac îmi măreşte certitudinea că mă port ca un bou. Cu atât mai mult cu cât, în fața mea, printre ruinele oraşului abandonat, nu se întâmplă nimic, nu mişcă nimic, nu se aude nici un zgomot. În cel mai bun caz, mi-au tras o țeapă yemenită...

Iată-mă ajuns la gurbi. Îi dau ocol, nu fără reticență (în orice clipă mă aştept să aud şuierând iataganul care îmi va tăia capul) şi arunc o privire înăuntru. Miroase a țap, dar, în afară de asta, e gol ca într-o țeastă de aparatcik.

În chiar secunda în care ies din nou la aer liber, îmi parvine zgomotul. Nici o îndoială: SOSESC! Şi vin dinspre Regina din Saba.

Mă aşteptasem la orice: la o năvală sălbatică şi a-surzitoare de călăreți cu turbane, stil fantasia marocana; sau la o erupție de mândri cămilari, bălăngănindu-se pe «corăbiile deşertului»; sau chiar la o apropiere de tipi apaşi – ridici o piatră mare cât pumnul şi găseşti sub ea trei sau patru tipi, privindu-te cu un rânjet mut...

Mă aşteptasem la orice, numai la asta nu.

Trei motociclete. Prima e un fel de chopper din Florida, cu un ghidon ultra-fantezist. Pilotând această primă motocicletă – un tânăr cam de vârsta mea, cu părul crescut, cu faţa acoperită de nişte gigantici ochelari de soare cu ramă roz. Poartă pantaloni din mătase galbena, un bluzon negru din piele, cu un vultur brodat pe spate, decorat cu fîşii de blana sintetica de un admirabil albastru-răţoi. În picioare, cizme scurte, roşcate. Pe locul din spate călătoreşte ceea ce presupun că este prietena lui, numai că nu se vede mare lucru din ea: în afară de o capă din catifea neagră, care o acoperă până la tălpi, mai arborează şi un văl roz, care nu lasă să i se vadă decât ochii fardaţi din gros.

Puternicul chopper se opreşte la doi metri de mine. Băiatul zâmbeşte:

— Am ajuns la timp, nu?

*** * ***

— Nu puteţi fi Al-Chaafi.

— Fiul lui.

Îi studiez pe ceilalţi doi motociclişti. Nu sunt cu nimic mai vârstnici decât interlocutorul meu. Amândoi sunt înarmaţi cu pistoale mitralieră chino-sovietice, dar le poartă cu nonşalanţă în bandulieră. Ceva îmi spune, totuşi, că n-ar trebui decât o secundă pentru a-i vedea pe aceşti flăcăi transformaţi în trăgători de elită.

— Unde-i Hassan Fezzali? Gest vag:

— Allah ştie.

Puştiul ăsta îşi bate joc de mine. Spun:

— Înainte de orice, vreau dovada că mai este în viaţă. O mână înmânuşată se strecoară în interiorul bluzonului, de unde iese cu un teanc de clişee polaroid. Le examinez şi îmi reprim cu greutate un zâmbet: îl văd pe Hassan înfulecând din casatele mele.

— Cât primiţi pentru a-l păzi? Scurtă ezitare.

— Cinci mii de riali.

— Pe lună?

— Da.

Ceea ce înseamnă aproximativ unsprezece mii de dolari. Prinţul Aziz varsă lunar, câte două sute de mii de dolari.

— Cei care vi l-au dat pe Fezzali să-l păziţi, v-au escrocat. Ei primesc de trei ori mai mult decât voi.

Am redus special cifrele. Mai întâi, pentru a determina gradul exact al relaţiilor între cei care l-au răpit pe Hassan şi cei care îl păzesc, apoi pentru a nu face să urce inutil preţurile. Raţionamentul meu e simplu: dacă băiatul nu cunoaşte cifra exactă a răscumpărării, înseamnă că ipoteza mea de plecare era bună. Al-Chaafi şi satul lui sunt doar nişte complici neînsemnaţi. Cu care voi negocia cu uşurinţă.

Băiatul încruntă sprâncenele şi spune simplu:

— De trei ori mai mult?

— De trei ori. Vă fură. Şi, totuşi, voi sunteți cei care vă asumați toate riscurile. Mai ales acum, când ştim unde este ținut Fezzali.

— Cum ați aflat?

— Am consultat o ghicitoare.

Încep sa îmi revin din surpriza de a vedea apărând în plin Yemen medieval, un motociclist care ar părea la locul lui în Florida. De altfel, mă aşteptam la un fel de negociere ca în vechime: stând turceşte ceasuri la rând, fumând pipa păcii cu un şef bătrân, căruia i-aş fi oferit nişte bijuterii de sticla şi briceagul meu de cercetaş. Aiurea: interlocutorul meu de azi vorbeşte o engleza cât se poate de decentă, pe care, cu siguranță, n-a învățat-o în munții lui de baştină, de unde nu-şi putea cumpăra nici motocicleta. Fără îndoială, a călătorit, poate a fost unul dintre sutele de mii de yemeniți, care au emigrat pentru a căuta de lucru, de exemplu, în emiratele din Golful Persic. Sau, poate, a fost student în America, urmând oarece studii finanțate de tăicuțul Al-Chaafi (care, tot răpind oameni şi ținându-i prizonieri, trebuie să fi strâns ceva economii). Nu voi şti asta niciodată şi, de altfel, nici nu mă interesează.

— Zece milioane de dolari, spune motociclistul. Rânjesc. Urmează o oră şi jumătate de discuții (ocazie cu care aflu că taicuțul Al-Chaafi e mort de trei ani, deci s-ar părea că informațiile lui Lawrence al Arabiei sunt cam depăşite).

— Vă plătesc un an de pensiune, nimic mai mult.

— Cinci milioane.

— Hassan Fezzali e cam bâtrâior. Iar captivitatea lui prelungită...

— E sănătos tun.

— Mai puțin degetele pe care i le-ați tăiat.

— Nu am fost eu, a fost unchiul meu, afirmă băiatul Iar unchiul a murit şi el acum şapte sau opt luni. Trei milioane.

— Fezzali e bătrân şi bolnav. Dacă moare nu mai luați nimic. Numai că s-ar putea ca, într-o zi, să apară armata saudită şi să vă taie bucățele.

Până la urmă cădem de acord: patru sute cincizeci de mii de dolari. Bani lichizi. Credeam negocierea încheiata...

— Asta nu-i tot, domnule Cimballi.

Şi îmi trânteşte ultima lui condiție. Îl privesc năucit: vorbeşte serios?

Ori accept aşa, ori o lasă baltă. Banii sunt pentru el. Restul, pentru sat. Altfel, nu vor accepta niciodată sa-l elibereze pe prietenul meu.

Mă declar de acord. Ne strângem mâinile. El şi prietenii lui urcă din nou în şei. Şi dispar în vechea locuința a Reginei din Saba. Mă întorc agale spre Adriano Letta şi figura îngrijorată a acestuia nu mă poate opri să nu izbucnesc într-un râs isteric.

* * *

— O CE?! mă întrebă Marc Lavater.

— O fabrica de făcut casate. Asta e condiția lor sine qua non. Şi o vor instalata în cătunul lor, pentru folosința lor exclusivă. Le-au plăcut mult casatele mele, mai puțin fructele. Preferă alunele.

De fapt, n-am irosit nici o clipă. De la Sana, Adriano a plecat direct la Milano, unde a început să caute. Pe 16 iulie îmi telefonează; gata, a găsit tot materialul necesar, plus indispensabilul generator cu petrol. Un avion-cargou va îmbarca în aceeaşi seara totul, cu destinația Yemen.

— Dar alunele?

Adriano s-a gândit şi el: a pus o tonă. Ne-am informat: fabricarea casatelor necesita înghețată (lapte, ouă, zahăr) şi frişca. Cu cea din urmă, nici o problemă: Adriano a prevăzut, pentru început, două tone şi jumătate de frişca în stare congelata. Idem şi cu laptele (folosim lapte praf). Zahărul nu constituie o problemă.

— Cu ouăle, dimpotrivă – îmi explică Adriano, cu o seriozitate care mă face să mă sufoc de râs – situația e mai delicată. Exista două posibilități: fie ne aprovizionăm yemeniții cu ouă deshidratate, dar gustul casatelor nu va mai fi acelaşi, fie facem un contract cu o societate egipteana, care va livra săptămânal la Sana şaptezeci de 72 duzini de ouă aproape proaspete. După socotelile specialiştilor în casate de la Milano, şaptezeci de duzini de ouă va fi cantitatea necesară, în Yemen, pentru a face casate pentru trei sute nouă persoane, la o rată de două casate pe zi şi persoană.

Literalmente, mă tăvălesc pe jos de râs. Nu şi Marc. E cu atât mai nervos, cu cât l-am pus şi pe el la treabă.

— La urmă urmei, recuperarea lui Hassan îți permite să-ți recuperezi şi tu băneii. Ai şi tu un milion de dolari blocați în Liechtenstein, da sau ba? Atunci, mişcă-ți curul!

Misiunea lui consta în a deschide (juridic vorbind) calea acestui export. Aşa că se află la Sana pe 18, când debarcă Adriano cu avionul lui cargou şi când sosesc şi eu. În ce mă priveşte, m-am ocupat de transferarea a cinci sute de mii de dolari, care au trecut dintr-un cont de-al meu, din Bahamas, într-o banca yemenită.

Ar trebui să fim, deci, trei. Ori, se întâmplă că suntem patru şi Marc Lavater îl contemplă cu stupefacție pe omulețul bărbos, îmbrăcat în negru, care l-a însoțit tot timpul pe Adriano. Îmi şopteşte:

— Cine-i ăsta?

— Nu se vede? E un imam. Cum s-ar zice, un fel de preot musulman.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, el ce caută în povestea asta cu nebuni?

— Pentru numele lui Dumnezeu, nici nu ştii ce bine zici. Da, ştiu, ar fi trebuit să-ți spun mai demult, dar lucrurile au evoluat atât de repede... E dorința prietenilor noştri din munte: nu vor nişte casate obişnuite, vor garanții, din punct de vedere religios. Pe scurt, fiecare achiziție a lui Adriano, la Milano sau aiurea, cea mai mica parte din întreaga operațiune, transportul şi, în curând, instalarea

uzinei la cheie, au fost şi vor fi urmărite în mod scrupulos de acest cumsecade imam. L-am recrutat eu însumi în regiunea pariziană, unde se afla în vacanța, predicând împotriva şahului Iranului, compatriotul lui.

Iar consecința e ca tocmai am inventat primele casate islamice scoase vreodată pe piața mondială.

O revelație care îl termină pe Marc. Are şi de ce.

*** * ***

Dar care, totodată, pune capăt captivității lui Hassan Fezzali. Există limite pentru extravaganță. Nu voi pretinde că autoritățile yemenite au privit cu indiferență cum trec Adriano şi caravana lui, apoi băieții veniți de la Florența pentru instalare, plus imamul încântat de călătorie, dar continuând să-şi molfăie imprecațiile antimonarhice, dar, până la urmă, lucrurile au ieşit destul de bine.

Toată ziua de 19, elicopterul, pe care am fost obligat să-l închiriez, o ține într-un neîncetat dus-întors. În după-amiaza aceleiaşi zile, «uzina» – care a încăput într-o singura cameră – este montată. După două ore, ies primele casate. Adriano şi mentorii italieni se retrag imediat, informându-mă prin radio. Eu însumi mă aflu la cincizeci de kilometri de acolo, în compania câtorva gărzi de corp venite în camion. Am folosit un al doilea elicopter, la bordul căruia am lăsat cele patru sute cincizeci de mii de dolari, în grija lui Marc şi a Englezului.

Douăzeci de minute mai târziu, cele trei motociclete apar la orizont. Dar, de data asta, pe scaunul din spate al marelui chopper din frunte, nu mai călăreşte o yemenită, ci Hassan Fezzali. S-a terminat.

Iar primele cuvinte, pe care beduinul meu (totuşi, epuizat) mi le adresează, sunt:

— Nici nu mă miră din partea ta: ai greşit strada, la Milano. Fabrica cea bună e în cartierul Crescenzago.

*** * ***

La Cairo, pe 20, sărim, practic, dintr-un avion în altul. Fugim la Londra pentru a prinde naveta spre Jersey. Reținusem două apartamente la Longueville Manor.

— De ce Jersey? întreabă Hassan, care, în realitate, s-a lăsat condus fără a mai avea forța să protesteze.

Şi pe această întrebare adoarme. Nu mai poate. Am regăsit un om teribil de slăbit, gata să clacheze. Are nevoie mai ales de odihnă, m-au asigurat medicii care l-au examinat chiar pe aeroportul Heathrow, din Londra, la cererea mea. De ce nu Jersey, în aceste condiții? Şi apoi, încă nu l-am anunțat pe Aziz. O va face Hassan. Îmi închipui că vor avea loc nişte răfuieli sănătoase, la Riad sau aiurea, şi nu

vreau să fiu amestecat. Fezzali va fi cel care va hotărî, în ceea ce-l priveşte, după ce-şi va reveni.

În ce mă priveşte, nu mai întârzii. Nu mai am timp. Opțiunea pentru hotelul din Atlantic City va expira pe 21 iulie. Şi chiar pe 21 iulie, la nouă dimineața, debarc la New York. Destul de obosit, dar, în ansamblu, mulțumit de mine. Sarah îşi dorea să mă vadă ieşit din letargia mea jamaicană? Ei bine, s-a făcut! Şi, pe lângă satisfacția sinceră de a fi ajutat un vechi prieten, am acum posibilitatea de a umbla la cele zece milioane blocate la Vaduz de optsprezece luni. Cât priveşte cheltuielile (enorme, recunosc) din ultimele săptămâni, nu-mi fac griji. Hassan mă va despăgubi. Are cu ce, iar, la nevoie, îl mai ajută Aziz.

S-a încheiat o afacere, începe o alta. Dacă, în acest moment, aş fi fost întrebat ce raport poate exista între una şi alta, aş fi răspuns, cu siguranță: «nici unul».

Partea a doua

ELEFANTUL ALB

Capitolul 6

Dar să revenim la esențial. Cu douăzeci şi şapte de zile în urmă, Jo Lupino mă căutase pentru a mă anunța că, după propria lui expresie, îmi «găsise ceva», fiind vorba de un loc unde se poate construi sau amenaja un cazinou. Îl întrebasem:

— La Las Vegas? El îmi răspunsese:.

— Nu. Atlantic City.

Mă simțisem decepționat; ca şi cum mi s-ar fi promis şampanie, dar mi se oferă Coca Cola. Cu alte cuvinte, nu simțeam, pentru bătrânul hotel de la malul mării, nici un entuziasm.

— Şi acum ce crezi despre asta? Lupino izbucni în râs:

— În orice caz, interesul tău e să iei o hotărâre cât mai rapidă. Cei care vând ne aşteaptă astăzi, la cinci. Le spui da, le spui nu... un răspuns trebuie să le dai.

Venise să mă ia de la aeroportul Kennedy, unde mă mai aşteptau Philip Vandenbergh şi Jimmy Rosen. Un avion de turism ne-a purtat peste golful New York şi peste Sandy Hook, apoi de-a lungul coastei statului New Jersey. Nu era nici măcar zece şi jumătate când, aterizând pe aeroportul Pomona, care deserveşte Atlantic City, am pornit-o spre oraş. Acum am ajuns.

*** * ***

Un englez sau un francez s-ar gândi la Deauville. Din cauza hotelurilor imense de pe țărmul mării şi a esplanadei pentru promenadă, loc numit aici Boardwalk: optsprezece metri lățime, cincisprezece kilometri lungime. Dar comparația nu ține mai departe. Atlantic City şi-a avut perioada de glorie la începutul secolului şi prin anii '20-'30. După care, trecând timpul, a trecut şi moda; orăşelul de cincizeci de mii de locuitori a trecut în adormire şi, aproape, în uitare. Cred că acum vreo trei ani mai vorbisem despre City cu Jimmy Rosen. La vremea aceea, încă nu mă angajasem în enorma operațiune asupra cafelei, care era să mă coste atât de scump, şi tocmai căutam nişte posibile investiții. Într-un avion, un tip îmi pasase informația: «Vor fi autorizate jocurile la Atlantic City şi când se va întâmpla asta, cea mai dărăpănată hardughie va face, de pe o zi pe alta, de o mie de ori prețul ei.» îi povestisem chestia lui Rosen. El ridicăse din umeri, cu obişnuitul lui aer trist:

— Franz, jocurile la City sunt un fel de Fata Morgana.

Apoi îmi explică comparația: belşugul statului Nevada ține, de aproape jumătate de secol, de două industrii esențiale. Mai întâi divorțul (în Nevada fusese inventată şireata sintagmă «cruzime mentală», pentru a justifica ruperea unei căsătorii) şi apoi, jocurile.

Jocurile au fost autorizate în Nevada în 1931. Şi nici un alt stat american nu i-a următ, până acum, exemplul. Ca atare, Comisia de jocuri din Nevada deține, pentru un stat de două sute treizeci de milioane de locuitori, un privilegiu exclusiv, exorbitant. Ar accepta, oare, să-l împartă cu cineva? Exista un lobby nevadan al jocurilor, puternic, plin de bani şi dispus să facă orice pentru a-şi păstra monopolul. Despre autorizarea jocurilor se vorbeşte de foarte mult timp, încă înainte de naşterea mea, şi tot aşa despre Miami sau despre Pocono Mountains, la o suta de kilometri est de New York. Se vorbeşte mereu, dar nu se face nimic. Şi asta mai poate dura o sută de ani.

Rosen nu e omul care să se înşele adesea. Din câte ştiu eu, asta e singura eroare pe care a comis-o vreodată. În realitate, el subestimase un factor capital: ruina oraşului New York şi, implicit, a statului New Jersey – de unde şi nevoia presantă de resurse extrabugetare.

Evenimentul se produsese pe când mă aflam prins până-n gât în afacerea cu cafeaua, aşa că nu-i acordasem prea mare atenție. Se procedase la o noua votare, în statul New Jersey, în privința autorizării jocurilor. Partizanii lui nu câştigaseră desigur, dar la diferență de numai un vot sau două. Dintr-o dată, puternicul lobby nevadan se alarmase; ba chiar îşi schimbase pe loc opțiunile. Resemnându-se în fața inevitabilului, oamenii din Las Vegas şi Reno luaseră imediat avionul spre coasta Atlanticului.

Iar consecința logică a fost un fantastic boom imobiliar, care a făcut să mi se ceară treizeci de milioane pentru un hotel pe care, cu trei ani în urmă, l-aş fi putut lua de o sută de ori mai ieftin.

Nu-mi pot reproşa chestia asta decât mie însumi. De altfel, cu patru sau cinci ani în urmă, când am realizat operațiunea numită la vremea aceea «Centura solara», nici eu nu procedasem altfel decât cei care astăzi îmi vând mie: am cumpărat, la prețuri mici, străzi întregi, pe care le-am revândut, după puțină vreme, la prețuri mult mai bune. Între timp, piața imobiliara americană îşi revenise. Deci, nu pot face nimănui nici un reproş şi nici nu-mi trece prin minte.

— Zi-mi ceva despre vânzătorii ăştia, Jo.

— Păi ți-am zis: întâlnirea e fixată pentru azi, la ora cinci. Partenerul tău de discuții va fi, probabil, un oarecare Schimmel, asistat de unul sau doi consilieri.

Când mă aflam încă la Riad, în Arabia Saudită, cerusem prin telefon, nu numai de la Jo Lupino, dar şi de la Rosen şi Vandenbergh, un dosar asupra hotelului care-mi era oferit spre cumpărare. Am primit cele trei dosare după cincisprezece zile. Le-am studiat, desigur, dar fără să insist prea tare; eram prea ocupat de casate. În avion, între Jersey, Londra şi New York, am recitit totul. Cei trei consilieri ai mei, deşi lucraseră separat, ajunseseră la o dublă concluzie comuna: afacerea e bună, chiar şi la treizeci de milioane, iar numitul Schimmel nu este decât un om de paie al unei familii new-yorkeze pe care o voi numi aici Caltani.

— Aceşti Caltani nu vor asista la întrevederea din după-amiaza asta?

— Cu siguranța, nu.

În maşina pe care o conduce, Lupino a închis aerul condiționat şi a coborât geamurile. Aerul umed care intra în vehicol are gustul sării de mare.

— Tipul ăsta, Schimmel, şi cei doi Caltani din spatele lui, ştiu ce vreau să fac eu din hotelul pe care mi-l vând?

— La ora asta, oricine cumpăra în City vrea să pornească un cazinou, mai mare sau mai mic. Da, sigur că ştiu ce vrei tu să faci.

— Atunci, de ce nu iau afacerea pe cont propriu, dacă-i atât de bună? De ce nu fac ei un cazinou?

Rosen e cel care-mi răspunde, de pe bancheta din spate:

— Pentru că au nevoie de bani. Tocmai sunt pe cale să creeze deja un cazinouvorbesc de frații Caltani, nu de omul lor de paie. Au investit deja în el, sau sunt pe cale să investească aproape o sută de milioane de dolari, plus un credit bancar. Şi nu au mijloacele necesare susținerii a două afaceri în acelaşi timp, mai ales la un asemenea nivel. Chiar dacă cele două construcții, cea pe care vor să ți-o vândă şi cea pe care o renovează pe contul lor, sunt una lângă alta, cum este cazul. Probabil şi-au propus, la început, să pornească cele două afaceri în acelaşi timp, să facă un singur şi mare cazinou. Dar îmbucătura era prea mare şi au trebuit să renunțe la o parte..

În oglinda retrovizoare din fața mea, caut privirea lui Vandenbergh. Această încuviințează:

— Acelaşi răspuns.

Practic, nu şi-a descleştat dinții de când am plecat de la aeroportul Kennedy. Fără îndoială, pentru că s-a simțit rănit în amorul său propriu descoperind că studiul pe care i-l cerusem lui îl comandasem şi celorlalți avocați ai mei, fără să-l previn.

— Jo?

— N-aş fi zis-o mai bine.

Încetineşte. De câteva minute mergem pe un bulevard larg, mărginit pe stânga de hoteluri care dau spre țărmul mării, iar pe dreapta, de oraşul propriu-zis – sau, mă rog, ceea ce ține loc de oraş: o îngrămădire de terenuri virane şi clădiri disparate. Atmosfera e cea a unui şantier început din toate părțile odată, fără nici un plan director. Ici, un hotel sau un restaurant în plină renovare, unde se agită un furnicar de muncitori; colo, o veche baracă servind hot-dogs şi sandviciuri. În mod regulat, se aud explozii semnificând demolarea vreunui bătrân imobil, pentru a elibera terenul.

Lupino bagă maşina într-o parcare înconjurată de un grilaj ruginit, la intrarea căreia veghează nepăsător un bătrân negru, zdrăngănind la un banjo.

— Am ajuns, Franz. Ceea ce ai în spatele tău e *Elefantul Alb*.

*** * ***

În Statele Unite sunt numite *white elephants*, elefanți albi, acele hoteluri construite între ultimii ani ai secolului trecut şi marea criză din '29. Întotdeauna e vorba de construcții gigantice, de sute de camere, dotate cu saloane suficient de spațioase pentru a putea găzdui chiar şi meciuri de fotbal. Schimbându-se obiceiurile turistice, în marea majoritate a cazurilor, au devenit nişte imense mausolee, de o rentabilitate derizorie, atunci când nu e nulă. Nu se găsesc doar în Statele Unite. Am mai văzut şi-n Europa, şi-n alte părți. În ultimii cinsprezece ani, multe au fost pur şi simplu dărâmate, pentru a se construi în locul lor nişte hoteluri moderne, mai bine concepute. Dar asta nu s-a putut face peste tot; uneori, în sferele înalte, s-a decis că aceşti monştri cu fațade alambicate, vag victoriene, cu silueta unui tort de nuntă, fac parte din patrimoniul arhitectural american. Şi au primit eticheta de landmark. Cu alte cuvinte, dacă vrei să renovezi un asemenea hotel, trebuie musai să-i respecți stilul originar şi, mai ales, să nu modifici fațada.

— Aşa e şi cu ăsta?

— Practic, da.

Ne aflăm acum pe faimoasa esplanadă, evident mai mare decât cea de la Deauville. Atlanticul aşterne, în spatele nostru, valuri lungi şi cenuşii, iar cerul de deasupra noastră are cam aceeaşi culoare; în plus, e plin de nori joşi. Peste toate suflă un vânt răcoros, care nu reuşeşte să descurajeze amatorii de baie, împrăştiați pe imensa plajă jalonată de diguri succesive. Suntem cât se poate de departe de Las Vegas, de aerul lui uscat şi fierbinte, de omniprezentul lui deşert înconjurând oraşul şi exercitând o ciudată fascinație. Ambianța de aici are mai degrabă veselia curții unei puşcării franțuzeşti, într-o dimineață de ghilotină (ştiu că exagerez, sunt pur şi simplu obosit de periplul meu în avion, care m-a adus din Yemen până aici aproape fără o clipă de odihnă).

Contemplu «hotelul meu». Nu-i chiar dragoste la prima vedere.

— Câte camere?

— Cam patru sute cincizeci.

— Şi suprafața totală?

— În jur de cinci acri.

Deci în jur de două hectare. Este, totuşi, destul de mare. Construcția în sine nu ocupă toată suprafața; are forma unui U, cu deschiderea înspre mare. Clădirea din fund – baza acestui U – este dreptunghiulară, are vreo douăsprezece etaje şi nu prea multe înfloriturі. Din contra, pentru celelalte două aripi, arhitecții inițiali şi-au lăsat imaginația să zburde. Îmi amintesc – de foarte departe şi văzute printr-o ceață deasă – de aripile Luvrului, privite dinspre Arcul de Triumf al Caruselului. Doar că au fost prelungite cu nişte chestii joase, de abia de două etaje, cu acoperiş plat şi ferestre enorme, ornate cu nişte benzi festonate, în ghirlandă, ce au fost cândva albastre, dar pe care aerul mării le-a spălăcit cu totul. În mijlocul curții interioare formate de brațele acestui U se află o piscină.

— Mai e una, pe acoperiş, îmi precizează Jo Lupino.

— Nu mi-am luat slipul.

— Ți-ai sparge capul. N-au apă.

Lupino continuă să dea dovadă de o bună dispoziție exasperantă. Mă agasează. Dau înapoi câțiva paşi, până pe debarcaderul hotelului, pentru a avea o vedere mai bună asupra ansamblului. Să cumpăr mizeria asta pentru treizeci de milioane?

— Unde e celălalt hotel, pe care Schimmel şi frații Caltani îl țin pentru ei?

— Cel din dreapta.

Îl examinez. Pare frate bun cu precedentul. Ceva mic, cu siguranță, dar într-o stare la fel de proastă. Transformarea acestor cvasi-ruine în cazinouri de tip Las Vegas va costa, probabil, sute de mii de dolari. Bani pe care-i voi lua de unde? fără nici o îndoiala, sunt pe cale să mă arunc – dacă mă arunc – într-o întreprindere monumentală.

— Şi hotelul din stânga, al cui e?

Jimmy Rosen îmi citează numele unei mari companii cinematografice, care a investit deja, cu ani în urmă, într-unul dintre cele mai mari hoteluri-cazinou din Vegas, cu beneficii care îi acoperă până şi deficitul produs de propriile filme. Şi, pentru că tot a început, Rosen continuă să-mi recite lista tuturor celor care sunt pe cale de a se instala aici: Caesars, Hilton, M.G.M., Playboy, Sands şi alții. S-ar părea că întregul Las Vegas se va muta pe Boardwalk. Iar dacă toți aceşti giganți au hotărât o asemenea implantare, este evident că n-au făcut-o fără motiv. La urmă urmei, nu voi fi într-o companie proastă. Şi, în ciuda cerului cenuşiu, a mării cenuşii, a vântului rece, în ciuda decorului atât de de diferit de cel la care visasem, pentru prima dată simt febra, febra aceea care m-a cuprins întotdeauna în marile ocazii. Îi zâmbesc lui Lupino:

— S-ar putea să fi găsit ceva interesant, măi macaronarule!

Privirea mea aleargă peste kilometrii de promenadă, urmăreşte câteva dintre ciudatele fotolii de răchită, cu roți şi motoraş, care mişună pe esplanadă. Cu puțin soare, n-ar fi chiar aşa de rău...

Fără îndoială, acesta este momentul când, poate fără s-o ştiu eu însumi, am hotărât să cumpăr «*Elefantul Alb*». Şi, pe deasupra, să-i păstrez numele.

Capitolul 7

Hotelul pe care îl voi cumpăra are o istorie banală, după cum mi-a povestit-o Rosen. Pentru a nu merge mai departe, între 1924 şi 1964, i-a aparţinut unui oarecare MacAteer, care, după ce a pierdut destui bani, l-a vândut unui domn Baumer, negustor de cârnaţi, din New York. Baumer se pricepea la hoteluri cam cât mă pricep eu la teatru japonez, dar era un ţicnit nevinovat care nu încerca să scoată cine ştie ce beneficii, mulţumindu-se să organizeze din când în când, în noul său stabiliment, un fel de serbări la care-şi invita vechii prieteni din Manhattan să se înfunde cu bere. Rezistase astfel câţiva ani, echilibrându-şi de bine de rău conturile, pierzând la Atlantic City ceea ce câştiga în micile lui braserii din New York. După care l-a pălit strechea: Baumer a întâlnit o curvuliţă foarte calină, pare-se, împreună cu care a fugit sub soarele Caraibelor, uitând să mai plătească ratele la banca de unde împrumutase pentru a-şi finanţa achiziţia. Asta i-a adus câteva somaţii, rămase definitiv fără răspuns în ianuarie '75 din motiv de deces. Iar grupul Schimmel-Caltani preluase totul, inclusiv ipoteca, în primăvara lui '75. Cu un an înainte, deci, înainte de a fi votata autorizarea jocurilor la Atlantic City.

— Mi se pare evident, Franz, că fraţii Caltani s-au repezit să cumpere, pentru că ştiau foarte bine că, mai devreme sau mai târziu, jocurile vor fi admise. Nu li se poate reproşa asta şi tu ai fi făcut la fel dacă ai fi putut. Evident, e destul de enervant să te gândeşti că tipii âştia vor vinde cu treizeci de milioane ceea ce au cumpărat cu şase sau opt sute de mii acum paisprezece luni, dar asta-i regula jocului.

E cinci şi jumătate după-amiaza, pe 21 iulie. Schimmel stă în faţa mea. Desigur, hotărârea mea e deja luată, adică sunt gata să-mi ridic opţiunea şi să confirm cumpărarea. Dar vreau să cer o nouă amânare, de o luna de asta data, chiar dacă va trebui să plătesc din nou două sute cincizeci sau chiar trei sute de mii de dolari. Motivul pe care vreau să-l invoc: faptul că cei care-mi vând îmi vor fi vecini şi, deci, concurenţi.

Or, iată că, după câteva minute de discuţie, chiar partea adversă îmi oferă motive pentru a întârzia vânzarea. Pentru că Schimmel pune două condiţii:

— Dorim să ne acordaţi o concesiune de nouăzeci şi nouă de ani asupra unei înguste fâşii de teren...

Ne aplecăm peste planşe. Fâşia cu pricina e chiar la graniţa dintre cele două cazinouri. Dreptul de a o folosi i-ar permite lui Schimmel (şi, implicit, fraţilor Caltani – dar numele acestora nu va fi niciodată pronunţat în cursul întrevederii) să se conformeze normelor de securitate impuse de municipalitate, mai ales în ceea ce priveşte accesul pompierilor.

— Asta se negociază, răspund.

În principiu, cu Schimmel ar trebui să duc discuția. Or, minutele trec, el nu deschide defel gura, iar negocierea este susținută, de fapt, de un avocat cu ochii verzi căruia, după păcătosul meu obicei, nu i-am reținut numele în clipa prezentărilor. Avocatul îmi zâmbeşte:

— Vom negocia... Dar nu e vorba decât de o fîşie largă de şase metri şi lungă de douăzeci.

— Negociem.

A două condiție pe care o pun interlocutorii mei: plata se va efectua în două tranşe – una, oficiala, în Statele Unite, iar alta, mai discreta, în contul unei societăți anonime cu sediul la Curacao.

— Nu vă asumați nici un risc, domnule Cimballi. Nefiind cetățean american, nimic nu vă împiedica să vărsați bani într-un asemenea cont.

— Mă voi gândi la toate astea...

Sunt precizate cifrele: zece milioane de dolari se vor vărsa în contul unei societăți cu sediul la Trenton, New Jersey şi alte cinsprezece la Curacao (pentru că, bineînțeles, am profitat de ocazie pentru a mai micşora prețul global de vânzare cu cinci milioane). Aşa că, până la urmă, *Elefantul Alb* mă va costa douăzeci şi cinci de milioane. De fapt, greşesc când spun *Elefantul Alb*, pentru că, prin această tranzacție, nu cumpăr doar un hotel şi dependințele sale. În realitate, dobândesc o societate al cărei activ principal este hotelul din Atlantic City, dar care mai are un snack-bar în Greenwich Village, un mic studiou mobilat undeva pe strada 8 Vest din Manhattan, şi... pitoresc, nu-i aşa?... două sau trei autocare bătrâne şi deşelate, al căror contoar arată cu mândrie o sută de mii de mile (pentru cel mai nou), plus o exploatare forestieră în Austria cu ferma aferentă. Avocatul zâmbeşte, cu aerul de a-şi cere scuze:

— Moştenire de la societatea răposatului Baumer, care a fost proprietarul hotelului înainte de a fi cumpărat de clienții mei.

Asta e. Voi cumpăra această combinație heteroclită, iar, la un moment dat, le voi cere, lui Marc sau Rosen, să revândă mărunțişurile. Voi recupera destui bani pentru a-mi plăti notele de la bar. Am început negocierea la cinci fix, într-unul din saloanele hotelului Dennis. Când terminăm, e nouă şi jumătate. Am obținut, folosindu-mă de condițiile puse chiar de interlocutorii mei, o nouă opțiune de o lună, pentru trei sute de mii de dolari. Am toate motivele să fiu mulțumit.

Avocatul cu ochi verzi manevrează în mod vizibil pentru a fi lângă mine în clipa când părăsim cu toții salonul:

— Jo Lupino îmi spune că tocmai ați sosit din Yemen?

— Am fost acolo să livrez nişte casate. Îmi pare rău, dar nu v-am reținut numele?

— Olliphan. James Montague Olliphan. Îmi zâmbeşte, dar nu fără un anume farmec:

— Aş putea spera să vă am la cină, într-una din aceste seri, după ce încheiem afacerea?

— De ce nu?

Notați că această este efectiv ziua în care l-am cunoscut pe Olliphan, cel care va juca un rol esențial în toată afacerea *Elefantului Alb*. Suntem în iulie, iar cina pe care am povestit-o la început, ca prolog, nu va avea loc decât două luni mai târziu, pe 18 septembrie.

Luna care urmează – de pe 21 iulie, ziua când văd pentru prima dată hotelul, până pe 21 august, care este data fixată pentru semnarea actului de vânzare – luna care urmează, deci, e marcată de o activitate intensă. Nu şomăm nici unul – adică cele trei echipe americane ale mele, plus Marc Lavater, pentru că i-am cerut şi lui să vină. Facem tot ce se poate face pentru a pregăti cumpărarea unui mare hotel şi transformarea lui în hotel cazinou, precum şi pentru a încerca să-i prevedem viitoarea lui rentabilitate. Pe planul studiilor financiare, o parte din treabă e rezolvată deja, pentru că Rosen, Lupino şi Vandenbergh, lucrând separat, deşteleniseră destul de mult pentru a-mi putea trimite dosarele pe care le-am primit în timp ce mă trambalam prin peninsula arabică, paraşutând casate. Reluăm totul de la zero cu ajutorul lui Marc, care e cu atât mai util în acest soi de afaceri cu cât, de felul lui, e de un pesimism negru; pentru el, orice afacere este, a priori, menită catastrofei.

Acest studiu financiar este însoțit de altele. A cumpăra *Elefantul Alb* e un lucru, a-l transforma în cazinou este cu totul altul. Care va costa cât? Din dimineața zilei de 22 iulie, a două zi după întâlnirea de la hotelul Dennis din Atlantic City, am pus la treabă patru echipe de arhitecți – dintre care două îşi dăduseră deja măsura, amenajând sau creând cazinouri la Las Vegas. Le dau timp până pe 15 august, să-mi prezinte nişte proiecte care să stea în picioare. Aveau să-şi țină angajamentul, cu aproximație de douăzeci şi patru de ore.

În acelaşi timp, am pornit câteva anchete. Asupra lui Schimmel, de bună seamă, dar şi asupra fraților Caltani; asupra situației lor financiare, mai ales în ceea ce priveşte cazinoul pe care vor să-l facă lângă al meu; asupra eventualelor motive ascunse pentru această concesiune pe care mi-o solicita; asupra cererii lor de a plăti în două faze distincte şi a riscurilor pe care mi le-aş asuma în acest caz.

Dar şi o ancheta asupra lui Olliphan, pentru simpul motiv că acest om mă intrigă, o data chiar prin distincția lui (care nu prea cadrează cu rolul de consilier privat al unei Familii), şi apoi prin atenția pe care mi-o hărăzeşte, mergând până la a mă invita la cină.

După obiceiul meu, am compartimentat cu grija întreg acest dispozitiv. Aplic principiul pereților etanşi, drag marinarilor şi spionilor: Rosen nu ştie ce face Vandenbergh, care habar n-are ce i-am cerut lui Lupino. Nici unul dintre aceştia trei nu cunoaşte natura operațiunilor de care nu este direct responsabil. Şi chiar pentru cea mai puțin importantă anchetă, cea asupra lui Olliphan, am dublat şansele folosind două echipe diferite de detectivi privați, lucrând fără să ştie unii

de alții. În afară de mine, o singura persoană are viziune de ansamblu asupra tuturor acestor pregătiri, şi e vorba, desigur, despre Marc Lavater. Dacă nici în el, nu pot avea încredere, după şase ani de colaborare, înseamnă că încrederea nu există. Dar s-o spun de îndată: nicicând nu voi regreta că m-am încrezut în el.

21 iulie – 21 august: rezultatele pe care le aştept îmi sosesc unele după altele. Şi munca asta de ocnaş începe să-şi arate roadele. La câteva zile după a două întâlnire cu Schimmel şi Olliphan sunt în măsură să trag primele concluzii:

— Cele patru proiecte pe care mi le-au înmânat arhitecții presupun o investiție (inclusiv cumpărarea terenului) care variază, funcție de opțiuni, între patru sute cincizeci şi şase de milioane de dolari. Personal, aş înclina spre proiectul prezentat de un birou californian, care se învârte în jurul cifrei de cinci sute de milioane. (Simt nişte frisoane pe spinare, iar Marc e gata să leşine.)

— DAR... Dar toate studiile financiare ne permit să contăm, pentru un stabiliment de talia celui la care mă gândesc, un beneficiu ANUAL între optzeci şi o suta de milioane de dolari! După rambursarea împrumutului, desigur. Pentru că împrumutul va fi necesar.

În ceea ce-l priveşte pe Schimmel: nu e nimic altceva decât un om de paie, care nu prezintă nici un interes. Cei de la care cumpăr sunt efectiv frații Caltani, Jos şi Larry; ei reprezintă cea de-a treia generație a Familiei, prima, cea a bunicilor, debutând la New York prin anii '30, alături de personaje cât se poate de stimabile, cum ar fi Longy Zwillman, Dutch Schultz, Albert Anastasia sau Lucky Luciano. Lume bună. Jos şi Larry sunt, oficial, de o perfectă respectabilitate; n-au avut decât foarte rare contacte cu poliția, de stat sau federala, şi de fiecare data au scăpat fără probleme. Din punct de vedere financiar stau cât se poate de confortabil, administrând un mic imperiu ce cuprinde un lanț de restaurante şi braserii, plus, zice-se, o participare la un cazinou din Vegas, împreună cu o Familie din Chicago. Mai au nişte interese în oarecari afaceri de import-export, cu ulei de măsline în special. La Atlantic City, se pregătesc să investească optzeci şi cinci de milioane de dolari în cazinoul lor, pentru care, de altfel, sunt pe cale de a contracta un credit bancar de trei sute două zeci de milioane, în deplină legalitate.

— Nimic suspect în solicitarea unei concesiuni; au într-adevăr probleme cu accesul, ca urmăre a exigențelor municipalității, foarte vigilentă în materie de securitate.

— Nu-mi asum nici un risc acceptând plata în două faze.

— Faptul că cele două cazinouri, al meu şi al fraților Caltani, sunt unul lângă altul nu are nimic excepțional. Toate cazinourile construite, în curs de construire sau urmând a fi construite la Atlantic City sunt în aceeaşi situație. Nu ne aflăm la Vegas, unde amplasamentele sunt, cel mai adesea, departe unul de altul.

— În sfârşit, Olliphan. Competența lui profesionala nu intră în dubiu. A făcut studii strălucite la Harvard. Şi-ar fi putut alege o carieră în domeniul muzicii, pentru că e un violonist de mare talent. E considerat extrem de cultivat, chiar

rafinat. În afară de toate astea, nu e nici o îndoiala că este consilierul juridic principal al fraților Caltani, pe care îi reprezintă în orice şi care nu fac nimic fără a-l consulta. Nu fără motiv, de altfel: acum douăzeci şi doi de ani s-a căsătorit cu Angelina Caltani, unica sora a lui Jos şi a lui Larry, care îi sunt, deci, cumnați.

*** * ***

21 august, ora zece. În biroul lui Jimmy Rosen, Olliphan îmi zâmbeşte cu simpatie:

— Gata să semnați, de data asta?

— Gata.

Tot gata sunt şi actele, pe care, zilele astea, consilierii mei şi cu mine le-am studiat cu lupa mare. La prânz, totul s-a terminat. Olliphan atacă din nou, apropo de cina pe care vrea să mi-o ofere:

— Când veți dori, domnule Cimballi.

— Lăsați-mi o săptămână sau două şi sun eu.

Cu acel curios amestec de ironie şi melancolie care îl caracterizează, îmi răspunde:

— Ne-am înțeles, vă acord o a treia opțiune. Pentru cină.

Plec din New York în aceeaşi seară. Cu excepția a două week-end-uri mizerabile pe care am reuşit să le smulg din agenda supraîncărcată a acestor zile, practic, nu i-am mai văzut, pe fiul meu şi pe Sarah, de la declanşarea operațiunii Fezzali. Pentru Marc-Andrea (poarta numele tatălui meu şi pe al lui Marc Lavater, care îi este naş) am mai mult decât dragoste. Adorație. Am făcut un efort cumplit pentru a nu-l aduce la New York, unde l-aş fi ținut în permanență lângă mine. N-am făcut-o, pentru unicul motiv că asta l-ar fi constrâns să trăiască într-o cameră de hotel, ori să sară dintr-un avion în altul. Or, tocmai intenționez să pun capăt acestei vieți nebuneşti pe care o duc, vreau s-o modific complet:

— Sarah, sunt foarte serios. Pun pe roate cazinoul ăsta şi mă opresc. Tot ce vom mai avea de făcut, pe viitor, va fi să mergem o dată pe lună la Atlantic City, cu o valiză mare, pentru a strânge beneficiile. Îți voi aloca câte cinci mii de dolari pe lună, pentru a-i juca pe mesele mele de baccara şi, chiar dacă ai aruncat banca în aer, cât voi fi discutat eu cu contabilii, vom pleca din Atlantic City chiar în aceeaşi zi. Ți-o jur.

Oricine altcineva, în locul lui Sarah Kyle, ar fi arătat scepticism, s-ar fi exprimat cu ironie sau ar fi făcut ceva extravagant – de pildă, să izbucnească în plâns sau, dimpotrivă, să scoată şampania de la gheață pentru a celebra vestea cea bună. Nu şi Sarah Kyle. Irlandeza mea preferată se mulțumeşte să mă privească atent, cu felul ei atât de personal de a-şi filtra privirea verde printre gene, cu capul puțin plecat peste un umăr, fără nici un comentariu. Deține arta incomparabilă şi, totuşi, inexplicabilă, de a păstra întotdeauna adevărata măsură a lucrurilor. Mă linişteşte. Nu cred că aş putea defini natura sentimentului care

există între noi (începând din primele momente când ne-am întâlnit, acum şase ani în Kenya, apoi când ne-am reîntâlnit, la Hong Kong şi în Jamaica). Este un sentiment care a supravieţuit propriei mele casatorii, apoi divorţului, în cel mai rău caz, e vorba de un fel de complicitate mută, din priviri. Am, uneori, impresia că sunt perfect transparent pentru ea, iar ea este singura persoană din lume în faţa căreia, Dumnezeu ştie de ce, mă simt obligat să dau seamă. O întreb:

— Nu-mi spui că eşti împotriva ideii mele cu cazinoul?

— Ştii foarte bine ce gândesc, prietene.

— Vino măcar să-l vezi!

Va veni. Îmi promite. De îndată ce hotelurile (trei sau patru, nu mai ştiu) cărora le asigură administrarea îi vor lăsa suficient timp. Şi, totodată, mi-l va aduce pe Marc-Andrea.

Rămân aproape două săptămâni la Montego Bay, mai mult decât prevăzusem, dar, de fiecare dată, mi-e tot mai greu să-mi părăsesc fiul. Plec, totuşi, pe 3 septembrie. Direcţia Jersey, unde continua să se afle Hassan Fezzali. Fiul deşertului s-a mai întremat acum şi se simte minunat, cu excepţia unei aritmii cardiace care îl supără din când în când. Ricanează, din fotoliul lui:

— Te-ai pus pe vânat elefanţi, acum?

E la curent – fără să fi părăsit Longueville Manor – cu proiectul meu de la Atlantic City. Şi, cum sunt convins că nu Marc i-a dat informaţia, conchid că a primit-o de la Aziz. Mai conchid că prinţul a venit la Saint-Helier... şi că trebuie să fi căzut ceva capete, la Riad şi la Cairo, când s-au stabilit responsabilităţile pentru răpirea lui Hassan.

— Şi despre ce aţi vorbit, Alteţa Sa şi cu tine?

— Despre un anume Cimballi. Un fel de financiar internaţional, destul de păduchios, dar care are uneori idei destul de uşchite. Alteţa Sa îl simpatizează, Allah ştie de ce.

Şi dacă tot ne-am întâlnit, Hassan îmi cere un decont exhaustiv pentru operaţiunea Casata:

— Ultima centimă, Franz. Nu trebuie să suporţi din propriul buzunar aceste cheltuieli. Şi trimite-mi factura, te rog!

— Bine.

— S-ar putea să ne supărăm dacă nu faci aşa.

E o vreme superbă în Jersey. O hoardă de englezi roz-bombon şi-au scos insolaţiile la plimbare, un ferryboat intră în golful Saint-Aubin, ascunzând vederii noastre castelul Elizabeth. În timpul celui de-al doilea război mondial, douăzeci de mii de soldaţi germani au ocupat insulele anglo-normande – şi în tot cursul acestei ocupaţii n-a existat decât un singur mort, un francez evadat din Franţa, care crezuse că a debarcat pe pământ britanic liber. S-a lăsat liniştea între mine şi Hassan. Aş vrea să-i pun vreo două-trei întrebări: cum a fost răpit, de cine, de ce, dacă au fost identificaţi adevăraţii responsabili? Dacă ipoteza mea cu instigatorii

aflați în anturajul imediat al lui Aziz era fondată, care a fost rolul exact al lui Martin Yahl, ce s-a întâmplat cu vinovații?...

Prea multe întrebări. Şi îl cunosc prea bine pe bătrânul meu beduin; dacă ar fi vrut să cunosc răspunsurile, mi le-ar fi oferit el însuşi.

Întinde mâna şi îmi atinge antebrațul:

— Mulțumesc, Franz. Mulțumesc pentru tot. Nu-mi propun să mor în perioada următoare, aşa că, dacă într-o zi...

Mă ridic; trebuie să mă întorc la New York, unde mă aşteaptă o muncă turbata.

— Insh Allah, Hassan. Sau Mektub, cum vrei.

Laba lui ciolănoasă îmi zdrobeşte pe jumătate degetele delicate. Plec. Sunt la New York pe 6 septembrie, pe o căldură dintr-acelea umede al căror secret numai acest oraş pare să-l dețină, o căldura epuizantă chiar şi pentru mine, care mă simt bine la treizeci şi cinci de grade la umbra. Zilele care urmează sunt febrile. Dacă problema cumpărării s-a rezolvat, au apărut altele.

Cea a finanțării, de exemplu.

Asta e simplă. De pus. Cu rezolvarea e altceva. Dintre cele patru proiecte, l-am ales pe cel prezentat de arhitecți californieni, optând, deci, pentru o investiție globală de cinci sute de milioane. Ca urmăre a activității lui Vandenbergh, o bancă din Philadelphia se declară dispusa, pe 14 septembrie, să-mi acorde un credit de patru sute de milioane. Cu două condiții: să le prezint dovada irefutabilă că dispun într-adevăr de ceea ce se numesc „fonduri proprii", adică de aportul personal, suma de o sută de milioane. Iar a două condiție cere ca asociatul sau asociații mei – dacă îmi iau – să nu aibă nici un contact, de aproape sau de departe, cu ceea ce bancherii mei numesc, pudic, „personaje interlope".

Am vărsat, deja, douăzeci şi cinci de milioane de dolari. Voi mai scoate încă pe atât. Dar nimic mai mult. O miză de cincizeci de milioane, din cele nouăzeci de care dispun, mi se pare exorbitantă şi este exclus să merg mai departe.

Va trebui, deci, să-mi găsesc unul sau mai mulți asociați. Aceşti oameni de treabă, ale căror nume le ignor deocamdată, vor trebui să prezinte câteva caracteristici: să creadă în rentabilitatea unui cazinou, să nu simtă o ură năpraznică împotriva jocurilor, în general, să nu se teama de... să spunem, de succesorii Naşului şi, mai ales, să nu fie ei înşişi ceva Naşi, fii de Naşi, nepoți sau veri de Naşi, fie şi de foarte departe. Pe lângă toate astea, ar trebui să mai dispună şi de cincizeci de milioane de dolari, pe care să-i poată vărsa pe loc.

S-ar putea să nu mă credeți, dar oameni care să întrunească toate aceste calități nu găseşti pe toate drumurile.

În acest stadiu – destul de sumbru – al reflecțiilor mele, mă găseşte telefonul lui Olliphan, pe 15 septembrie. Îl căutasem şi eu, după ce mă întorsesem din Jersey, dar secretarul său îmi spusese c-ar fi plecat în vacanță şi, deci, lipsea din New York.

— Invitația mea rămâne valabilă, îmi spune el.

Convenim pentru seara zilei de 18 septembrie…

*** * ***

Şi cercul se închide.

Pentru că în seara zilei de 18 mă duc, într-adevăr, să cinez la el. La sosirea mea, îl descopăr lĂsând jos vioara. Cinez cu el sub ochiul mort, dar înspăimântător al unei doamne Olliphan, născută Caltani, care este un monstru cum n-am mai văzut. Îl urmez pe terasa lui dementă, unde mă înclin în fața spaimei şi îl părăsesc fără să fi reuşit să dezvălui cât de cât misterul acestui om pentru care simt aproape simpatie, poate chiar prietenie.

A două zi este, în mod firesc, 19 septembrie. De dimineață de la nouă, apartamentul meu de la Pierre este invadat de hoarda arhitecților, decoratorilor şi diverşilor antrepenori pe care i-am convocat. Sosesc şi trei dintre consilierii mei: Marc Lavater, Jimmy Rosen şi Philip Vandenbergh. Îi povestesc lui Marc scena din ajun. Ridică din umeri:

— Tu ai vrut să cumperi un cazinou.

— N-are rost să reluăm discuția.

Am tot discutat cu Lavater, la nesfârşit. Pentru el, totul este simplu: când ai optzeci de milioane de dolari, stai liniştit, nu umbli după aventuri. Dar, ce-i drept, de fiecare dată când i-am expus vreunul din proiectele mele, a început prin a-şi ridica mâinile deasupra capului şi a-mi explica cât de nebun sunt. Mai adaugă:

— Am luat, despre Olliphan, toate informațiile pe care le-ai cerut. E un original, fără îndoială; terasa lui e renumită. Dar profesional, nimic de spus. Nu e precum clienții lui…

Şi despre asta am vorbit destul, Marc şi cu mine. Vandenbergh şi Rosen au participat şi ei la aceste discuții, în săptămânile dinaintea cumpărării *Elefantului Alb*. Şi-au spus, cu toții, părerea. Aceeaşi, de altfel: tipii ăştia, de la care cumpăr, nu sunt nişte vânzători obişnuiți; de fapt, disimulată în spatele obişnuitelor societăți paravan, era vorba de o familie new-york-ezã. Într-un cuvânt, Mafia. Care, după cum ştie toată lumea, nu există. Le-am răspuns: „Ei şi? Pentru a cumpăra, trebuie sau nu un vânzător? Mai ştiți vreunul? Şi apoi, tranzacția este legală, da sau ba?”

— Marc, n-are rost să reluăm discuția.

Ridică din nou brațele, dar, de data asta, în semn că se predă:

— De acord.

Problemă clasată. Mă ocup de arhitecți şi decoratori, împreună cu care am prevăzut să-mi petrec întreaga zi. Au adus tot soiul de planuri, epure, hărți, chiar şi machete. Avem cu ce ne distra ca nebunii, ceasuri întregi. Şi chiar trec ceasuri întregi, alimentate de discuții şi de gustări pe care le cer de la room-service.

Al doilea eveniment se petrece la sfârşitul după-amiezii. Pentru mine, această marchează într-adevăr începutul poveştii cu *Elefantul Alb*. N-am auzit

ciocăniturile din uşa exterioară, ocupat fiind să expun o idee care tocmai îmi venise şi care, cu toată modestia mea obişnuită, mi se părea de-a dreptul genială. Marc s-a dus să deschidă. S-a întors, cu o sclipire ciudată în ochi:

— E pentru tine, Franz.

— N-am timp! Fă-i un cec, oricine-ar fi.

De fapt, sunt într-o dispoziție excelentă. Am lăsat undeva, în urmă, episodul Olliphan, iar discuțiile cu arhitecții sunt destul de amuzante. Marc scutură din cap:

— Cred că trebuie să te duci.

Nu simt nimic dramatic în vocea lui, pare mai degrabă să-şi spună că ceea ce se întâmplă e nostim. Îi abandonez pe arhitecți-decoratori-antrepenori, care mi-au acoperit patul şi întreaga cameră cu hârtii. Traversez salonul, unde Jimmy Rosen face tot felul de verificări. Şi dau în holul de la intrare.

Acolo găsesc o fetiță de vreo nouă-zece ani. Blondă, cu părul împletit în două cozi lungi, ochi albaştri, imenşi, îmbrăcata într-un costum tirolez – mă rog, aşa cred. Drăgălaşă foc! Pe piept, arborează una dintre acele pancarte din plastic alb cu care sunt echipați copiii ce călătoresc singuri în avion. N-am mai văzut-o niciodată.

— Da?

Nici un răspuns. Se mulțumeşte să mă observe, imperturbabilă.

— Eşti singură? Continuă să nu se clintească.

— Pe mine voiai să mă vezi?

Îndreaptă un arătător autoritar spre pancartă. Citesc acolo, în engleză: **ÎN GRIJA DOMNULUI FRANZ CIMBALLI – HOTEL PIERRE NEW YORK CITY STATELE UNITE ALE AMERICII**. Nici un cuvânt mai mult. Simt în spatele meu o prezență, mă întorc şi descopăr vreo doisprezece care se hlizesc, contemplând spectacolul. Marc, cel puțin, se distrează nebuneşte:

— Păi, vezi..., spune el. Uite-aşa o faci pe Don Juan, trânteşti bebeluşi de-a lungul şi de-a latul drumului, iar într-o zi, BANG! te pomeneşti cu ei debarcând în viața ta.

— Foarte nostim!

Ridic din umeri. Dacă sunt sigur de ceva pe lumea asta, apoi sunt sigur că păpuşica asta nu-i a mea. În nici un fel. Mă întorc din nou spre fetiță:

— Cum te cheamă?

Tăcere. Şi ochii ei, mari şi albaştri, pironiți într-ai mei. După engleză, încerc în germană, bazându-mă pe costumul ei tirolez. Şi merge. Vorbeşte şi răspunde:

— Heidi.

— Heidi şi mai cum?

Se încruntă, îşi pleacă puțin capul într-o parte (e drăgălaşă ca o pisică) şi întreabă, la rândul ei:

— Tu eşti domnul Franz Cimballi?

BUF! N-am avut când să schițez nici cel mai mic gest de apărare. Poartă nişte saboți încântători, desigur, nişte saboți plini de flori roşii şi albastre încrustate în lemn, dar al naibii de tari şi de ascuțiți. Iar vârful sabotului ei drept a percutat tibia mea stânga cu o forță nebănuită. Încep să sar într-un picior. Cu un salt de cangur, reuşesc să eschivez sabotul stâng, lansat spre tibia mea dreapta. Bestia de Marc se tăvăleşte de râs. Ieşind din bătaia acestei arme vii, o întreb pe Heidi:

— Dar de ce mă loveşti, fir-ar să fie?

— Pentru că asta-i specialitatea mea, răspunde ea, cu satisfacția cuiva care şi-a îndeplinit misiunea. Şi pentru că ne-ai ruinat pe toate patru, hoțule.

Partea a treia

ÎN CARE BOMBA NU ŞTIE CĂ E O BOMBĂ

Capitolul 8

— Mi-e foame, spuse ea. Nu-i nimic de mâncare, pe aici?

Încetez să mai sar într-un picior, având grijă să rămân departe de raza de acțiune a saboților. Îmi suflec pantalonul şi arunc o privire îngrijorată asupra tibiei mele.

— N-ai nici o gaură, spuse ea.

— Nu din vina ta, ai făcut tot ce ai putut.

În spatele meu, Marc Lavater continuă să râdă cu spasme. Heidi îl priveşte cu ochii ei mari, de myosotis.

— Cine-i ăsta?

Nu ratez ocazia (Marc nu ştie o boabă de germană):

— El m-a sfătuit să vă ruinez. A fost ideea lui. Chiar a insistat. Eu nu voiam.

Fetița încuviințează, cu un aer grav, continuând să-l fixeze pe Lavater cu o minunată expresie de nevinovăție. Şi iat-o dintr-o dată înaintând, cu mâna întinsă, cu un zâmbet foarte larg pe față – stilul deputat radical-socialist în turneu electoral...

— Vezi, e suficient să ai o față de om cinstit! Copiii nu se înşeală niciodată...

BUF! În secunda următoare, urlă şi dansează într-un picior.

— E specialitatea mea, spune Heidi, încântată. Bun... şi dacă am încerca să ne lămurim?!? întreb:

— Şi zici că te-am ruinat?...

— Da.

— Şi pe mai cine?

— Surorile mele.

— Câte ai?

— Trei. Mi-e foame. Mi-e tare foame. Mă îndrept spre telefonul mural din hol.

— Jambon şi friptura de pui, e bine?

— Da' ştrudel cu mere n-au?

Lansez întrebarea către room-service. Au, dacă nu chiar ştrudel, poate ceva asemănător.

— Este.

— Nu vreau, spune ea. Voiam numai să ştiu.

— Jambon şi friptura de pui şi prăjituri, comand eu, apoi închid. Şi cum se numesc surorile tale?

— Anna, Christel şi Erika. Merge cu friptura de pui, dar mai vreau lapte şi înghețată. Şi un hot-dog american. Şi corn-flakes americani. Şi înghețate americane. De toate.

Completez comanda.

— Anna, Christel, Erika...şi mai cum?

— Vrei să mă tragi de limbă?

— Da.

— N-ai să reuşeşti.

Îmi adresează un mic zâmbet sarcastic, trece prin faţa mea (am grijă să mă plasez din nou în afară razei de acţiune a saboţilor ei, printr-un salt care mi-ar putea aduce o calificare olimpica) şi porneşte să viziteze apartamentul, împărţind în mod echitabil binevoitoare guten morgen şi năprasnice lovituri de picior în rândul asistenţei, din care jumătate nu întârzie să ţopăie într-un picior.

— La dracu', Franz! De unde a apărut?

— Habar n-am. Se numeşte Heidi şi are trei surori. Cică eu le-aş fi ruinat pe toate, mai mult nu ştiu. Ridic o mână pentru a preveni observaţia: Da, Marc, ştiu, s-ar putea să nu fie decât o glumă pe care mi-o face cineva, dar s-ar putea să ascundă altceva...

Ridic receptorul şi încep să interoghez recepţia: Da, au văzut trecând o fetiţă îmbrăcată ciudat, chiar le-a tras câte un picior portarului şi unui liftier. Iar stewardesa...

— Care stewardesă?

Cea care o însoţea pe fetiţă când a intrat în hotel, care s-a interesat de numărul apartamentului meu, care a urcat cu fetiţa spunând că vrea să-mi facă o surpriză, care tocmai a plecat...

— După ea, repede!

...Prea târziu. Imediat ce a ieşit, stewardesa a urcat în taxiul ce o aştepta şi a dispărut.

— Dar a lăsat o scrisoare care vă este adresată, domnule Cimballi...

Trezeci de secunde mai târziu, un băiat de etaj îmi aduce un plic netimbrat, pe care scrie: Dl. Cimballi, Hotel Pierre, New York, plus o inscripţie care barează colţul drept de sus: Strict personal. Înăuntru, alte două plicuri mai mici, tot lipite şi adresate tot mie. Îl deschid pe primul. Cuprinde o scrisoare manuscrisă, în germana: Domnule Franz Cimballi, din cauza dumneavoastră suntem ruinate şi alungate de acasă. Nu ştim unde să mergem. Totuşi, ni s-a spus că sunteţi un om foarte de treabă. Aşa că vă rog să vă ocupaţi de Heidi. E foarte inteligentă şi foarte de treabă şi ea, numai că îi cam place să dea cu piciorul, dar n-o face din răutate, ci în glumă. E într-adevăr foarte inteligentă, n-o să vă vină să credeţi. Post scriptum: Să nu-i daţi îmbrăcăminte din lână direct pe piele, că se irită. Semnat: Anna Moser.

Dacă ochii mei sunt la fel de rotunzi ca ai lui Marc, căruia îi traduc scrisoarea pe măsură ce-o citesc, pesemne că amândoi avem un aer nătâng.

— Şi celălalt plic?

Conţine trei hârtii. Foarte repede îmi dau seama că e vorba de acelaşi text, repetat în trei limbi: germană, franceză şi engleză. Conţinutul: Subsemnata Anna Moser, în calitate de tutore a surorii mele Hildegarde-Heidi Moser, îl autorizez pe dl. Franz Cimballi, cu domiciliul la hotelul Pierre din New York, s-o păstreze cu el

pe susnumita mea soră. Întocmit la Salzburg, Austria, pe 9 septembrie 1976. Semnătura este aceeaşi ca şi pe cealaltă scrisoare, dar de data asta este însoțită de două ştampile, ca de obicei ilizibile, şi de alte două semnături, aparținând unor iluştri necunoscuți.

Nu s-ar putea spune că nu am încercat. Ba chiar, vreme de câteva ceasuri, a fost un fel de mobilizare generală, destul de comică şi cu siguranță disproporționată, recunosc, la care ea a asistat cu o detaşare sarcastica. Ne-am zbătut cu toții – trei dintre cei mai buni avocați de afaceri americani, un fost inspector general al Finanțelor franceze, un financiar internațional de mare talent (de mine e vorba aici), plus câțiva arhitecți şi decoratori de renume – cu singurul țel de a afla ce-aş putea face cu acest mic monstru blond picat din cer.

Consulatul general al Austriei la New York? E vineri seară şi locul e părăsit, cu excepția unui ofițer de serviciu căruia i se pare că toate acestea pot aştepta până luni.

Stewardesa misterioasă? E destul de uşor de identificat, datorita uniformei de la Austrian Air Lines, prin câteva telefoane la departamentul Sosiri de la aeroportul Kennedy. Răspunsul oficial: micuța Heidi Moser a intrat în mod foarte legal pe teritoriul american, însoțită de o oarecare Elizabeth Dressler. Care unde se află? În vacanță sau la odihnă nouă zile, nu se ştie în ce cotlon din Statele Unite. Sigur, poate cu vreun prieten, dar viața privată a personalului...

Poate poliția?

O femeie, ofițer de poliție, acceptă să vină. Iar Heidi alege tocmai acest moment, al intrării bunei femei, pentru a se arunca în brațele mele şi a se agăța acolo de parcă aş fi unica ei iubire pe acest pământ.

— Şi susțineți că nu cunoaşteți acest copil, domnule Cimballi?

— N-am văzut-o niciodată.

— Vă amenință cumva siguranța?

— Ei, asta-i bună...

— Poate dumneavoastră amenințați siguranța ei?...

— Am eu mutră de satir?

— Satirii nu au o mutră deosebită, domnule Cimballi. În plus, ați recunoscut singur că mama dumneavoastră era austriacă...Poate că acest copil face parte din familia dumneavoastră şi nu ştiți. Totuşi, dacă nu-l vreți, l-aş putea încredința unui serviciu social.

— Adică un fel de orfelinat?

Ofițerul de poliție ridică din umeri: dacă nu vreau copilul, altă soluție nu există. Mă aşez în genunchi. Heidi se agață de mine mai strâns ca niciodată şi, comedie sau nu, ochii ei de un albastru tandru exprimă atâta groază şi disperare încât simt cum mi se strânge inima. Mă întreabă la ureche:

— Femeia asta cumsecade e de la poliție? încuviințez. În jurul nostru, în picioare, imenşi prin comparație cu noi, Marc Lavater, Rosen, Vandenbergh, femeia polițist şi ceilalți spectatori. Suntem de aceeaşi înălțime, Heidi şi cu mine,

practic nas în nas, ochi în ochi. Îmi şopteşte din nou, cu buzele lipite de urechea mea:

— Vreau să rămân cu tine, domnule Cimballi.

Şi iată că încep să şopocăiesc şi eu, tratându-mă în petto drept imbecil sinistru:

— Cum ai vrea să te păstrez?

— Anna mi-a spus să rămân cu tine, mi-a spus că eşti drăguț.

— Dar nici nu mă cunoaşte, măcar!

— Anna, nu. Dar Goni, da.

— Şi cine e Goni?

— Soțul Annei.

— Deci Anna e măritată?

— Nu.

— Dar mi-ai spus adineauri că are un soț.

— Nu-i un soț adevărat.

— Un logodnic, atunci?

Heidi ricanează:

— În orice caz, dorm amândoi în acelaşi pat. Şi Anna face DA, DA, DA...

— Câți ani are Anna?

— E bătrână. Are, cred, douăzeci.

— Şi o iubeşti?

— Depinde de zi.

Toate astea sunt spuse în şoaptă şi în nemțeşte. Din când în când, ridic o privire jenată spre ceilalți, care ne privesc zăpăciți. Pesemne că arăt ca un netot, aşa, aproape în patru labe. Mă întorc la Heidi:

— Stai în Austria?

— Nu.

— în Germania?

— Nu.

— Atunci, în Elveția?

— Nu.

— în Liechtenstein?

Mimica foarte expresivă a micuței tiroleze: n-a auzit niciodată aşa ceva. Dar, neîndoielnic, încearcă să mă ducă cu preşul:

— Heidi, tu mă minți, ți-a crescut nasul, îşi pipăie nasul.

— Nu-i adevărat, n-a crescut.

— Tu vii din Austria. Anna e în Austria.

— Mda.

— Unde, în Austria?

— Nu ştiu.

— Ba ştii foarte bine. La Salzburg?

— Nu la Salzburg.

— Atunci, unde?

— Anna mi-a zis să nu-ți spun.

— De ce a spus aşa ceva? Heidi rânjeşte, amuzată:

— Evident, ca să nu ştii!

— Domnule Cimballi?

Femeia polițist e nerăbdătoare. Atât de nerăbdătoare încât pleacă, după o scurtă discuție cu Vandenbergh şi Rosen, pe care-i ştie din auzite.

— Cel mai bine, îmi spune Jimmy, ar fi să angajezi o dădacă, o nanny.

— Pe post de scufie? Zâmbeşte:

— Ar fi cel mai bine.

Dă două sau trei telefoane.

— Va fi aici într-o oră şi jumătate.

Pleacă, şi cu el toată lumea, în afară de Marc.

— Îți mai este foame, Heidi?

Dă din cap, iar în ochii ei văd acea ceață uşoară care anunță somnul. Ce-i drept, pentru ea, dacă ținem seama de decalajul orar, trebuie să fie două sau trei dimineața.

— Vrei să dormi?

Totul se întâmpla foarte natural, ca şi cum ar exista între noi o veche complicitate. Vine în brațele mele şi se ghemuieşte acolo, cu capul pe pieptul meu. O ridic şi o duc în camera unde doarme de obicei Marc-Andrea, atunci când – din întâmplare sau şansă – e cu mine la New York. A închis ochii. Abia îndrăznesc s-o ating şi mă mulțumesc să-i scot saboții şi şosetele albe. Fără a deschide ochii, îmi spune:

— Şi codițele mele?... Trebuie să mi le desfaci.

Marc Lavater ne-a urmărt până în pragul camerei, dar n-a mers mai departe. Când aude, ridică mâinile spre cer, cu aerul de a spune: „A, nu! Nu eu!”. Deznodarea blestematelor de codițe îmi ia o grămadă de timp, dar reuşesc să eliberez părul blond. Ea stă cuminte, tot cu ochii închişi, mulțumindu-se să se întoarcă sau să ridice capul când e nevoie.

— Eşti drăguț, domnule Cimballi. Anna a avut dreptate.

Anna!... Tare aş vrea să-i zic vreo câteva cucoanei ăsteia, oricine ar fi ea! Dar, în acelaşi timp, mă simt îndoit şi nesigur. O acopăr pe Heidi cu o pătură:

— Guten nacht, Heidi!

— Guten nacht, domnule Cimballi!

Nu reuşesc să mă îndepărtez, atât de fascinant sunt de ea. Când, în cele din urmă, mă hotărăsc să ies din cameră, Marc mă priveşte, clătinând din cap. Îl întreb:

— Ai ceva de spus?

— Nu, tăticule.

Mă simt ca un nerod. Dar nu neplăcut.

* * *

A două zi, la telefon, Li şi Liu. Ei la San Francisco, eu în patul meu. Ca de obicei, habar n-am dacă vorbesc cu Li sau Liu. Sunt doar veri între ei, iar eu îi cunosc pe amândoi de ani de zile, dar tot nu reuşesc să-i deosebesc. Mai ales de la mii de kilometri. Li (sau Liu) îmi spune:

— Mai zi o data! Cincizeci de milioane? Li (sau Liu) izbucneşte în râs:

— Male şmechel Cimballi, capul e nu bun!

De câteva zile încerc să dau de ei, dar au fost plecați într-o călătorie în China, ceea ce, pentru nişte chinezi, e normal. Mă străduiesc să le explic că aş vrea să-i am cu mine, ca asociați, la cazinou. Mi se pare evident că vor refuza. Refuză. Pentru mine, e o decepție enormă: eram aproape sigur că-i conving. Cu atât mai mult cu cât au şi mijloacele. Ei ar putea pune pe masă, fără îndoială, de mai multe ori suma cu pricina. Mai speram că i-aş putea interesa cu vreo două-trei idei originale care-mi veniseră, dorind eu foarte tare să fac un cazinou altfel decât celelalte. Dar ei refuză.

— Franz, e NU. Nici nu-i nevoie să ne mai gândim. Jocurile nu sunt un job pentru noi. Vrem să rămânem veseli. Nu uita, Franz, o inimă veselă omoară mai mulți microbi decât toate antibioticele din lume!

Nu mai insist. Îi cunosc prea bine pentru a mă iluziona asupra şanselor mele de a-i face să se râzgândească, acum, după ce au spus nu. Mai trăncănim câteva cuvinte şi apoi închid; nici măcar nu sunt supărat pe ei.Dar moralul meu a primit o lovitură zdravănă. Of, rahat, rahat!

— Domnule Cimballi?

Sar în sus de mai-mai să ating tavanul. N-am auzit-o venind. Am şi motive: e în picioarele goale şi ea însăşi e perfect goală. Nu-i Heidi, decât dacă şi-a dublat talia peste noapte. O recunosc pe walkyria pe care mi-o găsise Jimmy Rosen pe post de nanny. A apărut aseară pe la zece, chiar înainte de plecarea lui Marc, şi s-a instalat în camera lui Heidi. Când am văzut-o prima dată, în cadrul uşii, am crezut că sunt două, una peste alta. Walkyria are vreo doi metri şi e o fostă campioană olimpică la aruncarea ciocanului, care a fugit din Germania de Est. E în Statele Unite de patru luni şi s-ar părea că-i priește; cântârea, probabil, optzeci de kilograme pe vremea când era în vârf de forma, iar acum-are douăzeci sau treizeci în plus. Ai zice că-i un autobuz privit din față. E în pielea goala şi plânge:

— Heidi plecat!

Zece minute mai târziu (chiar mai puțin) alerg de mama focului prin Central Park, în halat de cameră. Conduc o ceata de hăitaşi compusă din vreo zece funcționari de la Pierre, walkyria în balonzaid şi vreo şaizeci de amatori de jogging, totul bazându-se pe mărturia cuiva care crede că a văzut, într-adevăr, o tiroleză înaltă de un metru, galopând spre pista de patine cu rotile de la Wollman Memorial. Pe măsură ce trece timpul, alți maratonişti de week-end ni se alătură, iar pe lângă ei – ciclişti, patinatori şi călăreți. Nemaipomenit ce mulți țicniți poți

găsi într-o sâmbătă dimineața în Central Park, dispuşi să se lanseze cu entuziasm într-o vânătoare de tiroleză. Ba chiar unii, visând la cine ştie ce joc televizat, mă întreabă: „Şi ce câştigăm, dacă o găsim?" Turbez, râd şi, în acelaşi timp, mă neliniştesc. Dacă toată povestea asta e o cursă? Dacă cineva încearcă să-mi creeze o imagine de sadic agresor de copii sau mai ştiu eu ce? Bineînțeles, ipoteza nu rezistă, şi ştiu, dar niciodată nu reuşesc să fiu prea inteligent când galopez ca un cal.

Traversez Central Park pe toată lățimea. M-am săturat. Limba îmi atârnă de un cot de atâta fugit şi vorbit. Opresc un taxi la colțul străzii 72, bag walkyria în el şi mă întorc la Pierre. Jo Lupino şi Rosen apar şi ei:

— Nu ne place dispariția asta, Franz. Adică această dispariție după această apariție a unei tiroleze. E ceva putred.

Şi-or fi închipuind că eu sunt încântat?

— Unde-i Marc? întreabă Rosen.

— Deasupra Atlanticului.

— A plecat în Austria?

— Evident.

Sunt într-o dispoziție din ce în ce mai criminală. Mă hotărăsc să anunț poliția. Numai că discuția cu polițistul mă face să turbez: nu, copilul nu este fiica mea, nici nepoata mea, nici verişoara mea, nici fiica unor prieteni; nu, nu ştiu cine este; de fapt, s-ar putea s-o cheme Heidi, poate chiar Heidi Moser din câte ştiu, dar numele ei adevărat ar putea fi Roswitha Tarteufel sau chiar Raşela Rabinovici; habar n-am ce caută la New York şi cu atât mai puțin la mine. Nu, nu ştiu nici dacă are familie sau rude, nu ştiu absolut nimic despre ea, cu excepția faptului că eu am culcat-o aseară, că are ochi albaştri myosotis şi codițe – nu, codițe nu mai are, i le-am despletit – mă rog, are părul blond, e îmbrăcata în tiroleză şi a dispărut, închid telefonul.

— Iată o explicație limpede, spune Rosen, comandând la room-service micul dejun pentru Lupino şi pentru el (le place să-şi ia micul dejun pe banii mei).

Sunt furios din cauza acestei dispariții, ce urmează răspunsului negativ pe care mi l-au dat Li şi Liu, şi din cauza constatării pe care am făcut-o aseară, Marc şi cu mine. Şi anume, că există cu siguranța o legătură între Heidi Moser (dacă asta o fi numele ei adevărat) şi exploatarea forestiera austriaca din moştenirea Baumer, pe care am cumpărat-o odată cu hotelul. Totul se potriveşte: mai întâi, Baumer era el însuşi un emigrant venit din Austria; apoi, scrisoarea Annei Moser e datata 9 septembrie, iar pe 8 septembrie, Cannat, adjunctul lui Lavater la Paris, a executat instrucțiunile noastre şi a vândut tot, exploatare şi ferma, tot ce aparținuse răposatului Baumer.

— De data asta sunt clar?

Jimmy aprobă:

— Nu prea, dar reuşesc să pricep.

— Cu alte cuvinte, comentează Lupino, ar exista o legătură între puştoaica asta şi *Elefantul Alb*.

Sună telefonul. E femeia inspector de poliție din ajun.

— Ar trebui să vă hotărâți ce vreți, îmi spune ea. Ieri aveați o tiroleză în plus, astăzi vă lipseşte una.

Cu toate astea, a făcut deja o primă anchetă. Din câte spune ea, ipoteza răpirii este exclusă. Mai degrabă ar fi vorba de o fugă:

— Mai mulți funcționari au văzut-o plimbându-se. Mai întâi prin bucătării, apoi în salonul de televiziune, unde a cerut ciocolată şi prăjituri cu mere şi să i se dea drumul la video să vadă un film...

— Şi a spus toate astea în germana? Nu vorbeşte decât germana.

Inspectoarea ricanează: micuța tiroleză o fi învățat englezeşte peste noapte. Pentru că a folosit o engleza foarte bună pentru a cere să i se pună un film. Şi a mai poftit să ştie la ce depărtare se află Disney World. Iar când i s-a explicat că e în Florida, s-a interesat care e drumul într-acolo.

— Şi au lăsat-o să iasă?

— N-a văzut-o nimeni ieşind. Dar a ieşit, totuşi. Un vizitiu, aflat cu trăsura în fața hotelului Plazza, a primit o lovitură de sabot pentru că a refuzat s-o ducă în Florida. A văzut-o intrând la Plazza.

— Inutil să fugiți acolo. Aproape a schilodit, cu sabotul ei ucigaş, pe una dintre vânzătoarele din hol, apoi a fugit pe uşa dinspre strada 58. Cred că voi solicita şefilor mei să declanşeze alerta roşie, înainte ca micuța dumneavoastră să ologească jumătate din New York.

În timp ce vorbim, sună alt telefon. Trec de la un telefon la altul, iar Rosen, care mi-l întinde, are o lucire stranie în privire.

— Cimballi la telefon.

— Domnul Cimballi? Voiam doar să vă spun că nu e cazul să vă neliniştiți.

Sunt pe Empire State Building. Sus de tot. E mişto...

Capitolul 9

Bineînțeles, m-am năpustit imediat spre Empire State Biulding, cu walkyria şi Lupino tropăind pe lângă mine.

Liftierul-şef îşi aminteşte foarte bine că a văzut-o pe Heidi. Bine de tot. Îşi suflecă pantalonul pentru a-mi arăta tibia învinețită, drept dovadă. Dar, spune el, nu se poate supăra pe biata fetiță, e firesc să fie stresată, având în vedere ceea ce am obligat-o să facă. Da, domnule, aşa-i, e o ruşine să constrângi o fetiță, aşa micuță, să urce, practic, pe acoperişul New York-ului pentru un motiv atât de mărunt cum e o brichetă pierdută! O brichetă... Indignarea îl sufocă. Şi îmi închipui, poate, că bietul copil va mai găsi bricheta, cu miile de turişti care foiesc zilnic pe acolo?

Urlu:

— NU FUMEZ! N-AM NICI O BRICHETĂ ŞI NICI N-AM AVUT VREODATĂ! UNDE E?

Şi apoi, dacă țineam atât de mult la blestemata mea de bricheta, n-aveam decât să mă duc s-o caut eu însumi, nu să-mi trimit fiica. Şi nu cumva o mai şi bat, pe deasupra?

— Unde e? A coborât.

— Dar v-a lăsat un mesaj, biata copilă. Plângea. Deschid pliculețul format carte de vizită. E scris în nemțeşte: Te-am păcălit, ai? Iar acum, mă duc să vizitez Grand Central.

*** * ***

Ce altceva puteam să fac? Începea să semene cu o urmărire dintre indieni şi cowboys, dar n-aveam de ales. La urmă urmei, n-avea decât nouă sau zece ani, iar New York-ul nu este cel mai sigur oraş din lume, chiar într-o sâmbătă de vară. Walkyria, Jo şi cu mine ne năpustim spre gara Grand Central şi, de cum intram, aud numele meu răcnit în toate difuzoarele. Sunt chemat la biroul de rezervări. Acolo nu dau de Heidi, ci de o funcționară care îmi spune că „nepoata mea", nenorocită că m-a pierdut în mulțime şi m-a făcut să pierd trenul, s-a întors în cele din urmă la hotel. Şi mi-a mai lăsat un mesaj: Nu-i cât gara din Salzburg, dar ne distrăm bine, nu-i aşa? Îmi vărs năduful asupra funcționarei:

— Şi ați lăsat-o să plece singura?

— Dar mi-a arătat o doamna şi mi-a spus că-i guvernanta ei rusoaica. Am crezut-o.

Înapoi la Pierre. Evident, tiroleza infernală nu-i aici. Dinspre recepție încep să mi se arunce, deja, priviri ciudate. Walkyria izbucneşte în lacrimi. Jo Lupino îşi păstrează sângele rece:

— Franz, copila asta are mai multe resurse decât un regiment de infanterie marină. N-ai de ce să fii prea neliniştit.

— Dar guvernanta rusoaică?

E de acord că s-ar putea ca această să existe cu adevărat – lucru într-adevăr neliniştitor. Am ieşit din lift şi tocmai bag cheia în broască, când aud sunând telefonul. Alerg. E Sarah care, după nu ştiu ce din vocea mea, ghiceşte:

— Franz, tu ai necazuri.

— Da şi nu.

— Pot să fac ceva?

— Ai putea lăsa naibii Jamaica şi să vii la New York. Ca să rămâi.

Tăcere.

— Trebuie să mă mai gândesc, spune ea.

Tot e mai bine decât nimic. De obicei, când îi fac acest gen de oferta, se mulțumeşte să dea din umeri, la propriu şi la figurat.

— Sarah, cu cât e mai repede cu atât e mai bine. Închid. E unsprezece jumătate dimineața, n-am apucat nici măcar să mă rad şi mi-am petrecut ziua galopând prin New York, în urmărirea unei fetițe de nouă sau zece ani. Fără a mai socoti şi vestea proastă de la San Francisco.

— Jo, am reuşit să vorbesc cu Li şi Liu. Au refuzat să între în combinație.

— Nasol. Cum stai cu bancherii tăi din Philadelphia?

— M-am angajat să le prezint unul sau mai mulți asociați, de cincizeci de milioane de dolari, până joia viitoare. Contam pe afurisiții ăştia de chinezi, îmi spuseseră că vor investi în viitoarea mea afacere.

— Altfel, nu iei creditul. Tocmai mă bărbieresc.

— Nu, nu-l iau.

— Ai putea găsi alți bancheri.

— Şi să mai pierd o lună sau două. Toate cazinourile din City îşi vor fi deschis porțile, iar eu voi continua să alerg de la o banca la alta.

— Ai putea avea o discuție cu prietenii tai arabi…

Mă gândisem şi eu, evident. Dar, cu Hassan în convalescență la Jersey şi cu Aziz făcând, probabil, marea curățenie de primăvară în anturajul lui, momentul mi se pare nepotrivit pentru a discuta afaceri. Ca să nu mai spun că, cerându-le cincizeci de milioane arabilor imediat după ce le-am făcut un serviciu, aş avea aerul că le prezint nota, ca un instalator. Iar asta ar vicia puternic raporturile noastre de eventuali asociați.

— În concluzie, situația e simplă, spune Jo, care şi-a mai comandat un mic dejun pe spezele mele. Ai la dispoziție cinci zile – din care una e duminica – pentru a găsi pe cineva dispus să investească cincizeci de milioane şi care să nu aibă absolut nici o legătură cu Maf…

Din nou, sună telefonul. Ies imediat de sub duş. Din receptorul pe care îl ţin la ureche ţîşneşte un urlet strident, care-mi îngheaţă sângele în vine. Durează douăzeci de secunde, cel puţin. Apoi tăcere. După care urmează vocea cât se poate de liniştită a lui Heidi:

— Te-am speriat, domnule Cimballi? Ai făcut pe tine?

*** * ***

Până în ultima clipa, am crezut că micuţul diavol şi-a bătut joc de mine. Ei bine nu, iat-o, aşezată cuminte la una dintre mesele în aer liber dintre Sunken Piaza şi Rockefeller Center. În faţa ei, o colecţie completă de îngheţate şi prăjituri, de-mi vine să cred că a cerut întreg meniul.

— Dar chiar a comandat întregul meniu, îmi explică chelnerul. Tot. A insistat foarte tare. Domnule Cimballi, fiica dumneavoastră...

Nu mai am nici măcar forţa morală de a protesta împotriva acestei paternităţi care mi se atribuie pe nedrept. Nu-l ascult mai departe pe chelner. Singura mea idee, ambiţia mea, scopul meu ultim, când am intrat, era să-i administrez tirolezei o chelfăneală antologică. Acum zece secunde încă mai visam la asta. Acum nu. Îi descopăr chipul, codiţele şi ochii albaştri între două vrafuri de prăjituri. E posibil să te îndrăgosteşti aşa de o fetiţă de zece ani? Nu fizic, bineînţeles, dar să fii atât de îndrăgostit încât să nu simţi decât uşurare şi tandreţe regăsind-o, ba chiar şi primele simptome ale unui râs complice? mă aşez la masă, în faţa ei:

— Ţi-ai bătut joc de mine, aşa-i?

— Mda...

— Cine era guvernanta rusă, la Grand Central. Ridicând din umeri:

— O oarecare, o femeie de pe acolo. Îmi trebuia una. Numai că asta nu mai voia să-mi dea drumul după aceea. Voia să mă ducă la părinţii mei. Pisăloagă, bătrâna!

În timp ce-mi răspunde, studiază cu un ochi de expert incredibila îngrămădire de îngheţate şi prăjituri. Este suficient acolo pentru a alimenta timp de trei zile un sat din Tyrol.

— Nu voiau să-mi servească tot meniul, tipii ăştia de aici. Le-am spus că tăticul meu e miliardar, că locuieşte la Pierre şi că dacă mă enervează, îl voi convinge să le cumpere dugheana. M-au crezut. Oamenii cred orice.

Ciuguleşte în stânga şi-n dreapta, prin mormane.

— Nu-i grozavă patiseria new-yorkeză. Ai fost vreodată la Tomaselli?

Nu, n-am fost la Tomaselli. O contemplu, siderat şi în acelaşi timp încântat de tupeul ei monstruos, de siguranţa ei...

— Tomaselli are o cofetărie la Salzburg, în piaţa centrala. Fac acolo o cremă de ciocolată de nu-i drept...

...De drăgălăşenia ei fără seamăn.

— Nu mi-ai spus că vorbeşti englezeşte, Heidi.

— Nu m-ai întrebat.

Mi se aduce cafeaua pe care am comandat-o.

— Şi unde ai învățat engleza?

— Nu ştiu.

— Mincinoaso!

— Păi de, îmi răspunde ea, liniştită.

Şi continuă să ciugulească; încearcă totul cu vârful arătătorului, apoi se strâmbă:

— Scârboase, chestiile astea. Şi scumpe, pe deasupra. Ai văzut prețurile? Sunt nebuni americanii ăştia!

— Nu încerca să schimbi vorba. Cum de cunoşti atât de bine oraşul?

Cu gura plină şi fără a-şi întrerupe studiul, îşi deschide gentuța şi îmi întinde un ghid al New York-ului, în germană. Înăuntru, cineva a desenat un itinerar care, plecând de la Pierre, trece prin Central Park (unde e desenată o cruciuliță), o ia pe bulevardul Americilor până la Empire State Building (cruciuliță), ajunge prin Park Avenue până la Grand Station (cruciuliță), continuă până la Waldorf (cruciulița) şi catedrala Sf. Patrick (cruciulița), apoi pleacă spre Rockfeller Center (cruciuliță). În total, drumul pe care presupun că l-a următ.

— Cine l-a desenat?

— Goni.

— Cine e Goni?

— Goni e Goni.

Şi invers, presupun. Bine, schimb tactica:

— Cunoşti pe cineva la New York? Un surâs imens, garnisit cu frişca:

— Pe tine, domnule Cimballi.

— Şi în afară de mine?

— Pe nimeni.

Ridică mâna dreaptă, şi cu ea, un ecler cu ciocolată pe jumătate ronțăit. Jur de jur împrejur…

Mă întorc din nou spre hartă: itinerariul nu se opreşte la Rockfeller Center; coboară pe Washington Square, o ia spre podul Brooklyn, sare peste golf până la Statuia Libertății, revine în Manhattan prin Baterie şi turnurile gemene ale lui World Trade Center, de unde, peste Wall Street…

— Şi-ai fi vrut să vezi tot ce-i aici?

— Dacă nu era atât de scump aici, da. Dar am luat o ciocolată, la început, şi nu mi-au ajuns banii s-o plătesc. Atunci am fost nevoită să mai comand ceva şi să te chem.

Pentru a-şi întări spusele, îmi arată cele câteva monede pe care le mai are: treizeci sau patruzeci de cenți.

— Nu mai avem bani pentru că ne-ai ruinat tu. Dar tu, tu ai bani?

Mă străduiesc să rânjesc:

— Sigur că da. Doar v-am ruinat pe voi.

— Eşti miliardar?

— Sunt.

— N-ai mutră de miliardar.

— Heidi, tot nu vrei să-mi spui cine e Goni şi unde locuiesc Anna şi celelalte surori ale tale?

— Nu.

— Nici de unde vii?

— Nu.

— Nici de ce spui că v-am ruinat, pe tine şi pe surorile tale?

— Nu.

— Dar Elizabeth Dressler?

Îndreaptă spre mine nişte ochi strălucitori, plini de candoare:

— Asta cine mai e?

— Stewardesa austriaca, cea care te-a trecut prin vama, când ai ajuns la New York.

— N-o cunosc.

— Iar minți.

— Da.

Exasperant. Plătesc nota de plată: tu-i amaru' mă-sii, o suta de douăzeci de dolari pentru prăjiturici şi înghețate!

— Heidi, am o propunere pentru tine. Te duc să vizitezi tot ce vrei tu în New York, iar tu răspunzi la întrebările mele. De acord?

Reflectează, cu capul plecat pe umăr, cu sprâncenele încruntate:

— Tot ce vreau să văd?

— Tot ce pot eu să-ți arăt. Pufneşte disprețuitor:

— Vrei sa mă pangheşti?

— Nu vreau să te panghesc.

Mai reflectează puțin, cu capul şi mai aplecat, cu părul strălucind în soarele de septembrie. Acest drăcuşor tirolez e atât de drăgălaş că-ți vine să-l mănânci, şi simt că mă topesc, privind-o, ca o înghețată.

— Heidi, de ce-ai fugit, în dimineața asta?

— Anna.

— Ce-i cu Anna?

— Anna mi-a spus să-ți fac zile fripte. Ți-am făcut zile fripte?

Bun. O prind de mânuță şi plecăm să vizitam împreună New York-ul. Oi fi eu bun de gura, dar iată că ea mi-a închis-o.

*** * ***

Din două una: ori micuța abia a terminat un stagiu de antrenament intensiv prin munții tirolezi, ori pe mine m-a pălit senilitatea. Pentru că mergem peste tot

pe unde-şi propusese ea să meargă. Şi în galop. Mă târâe până la gradina zoologica din Bronx, se plictiseşte repede de ea, şi fuga la Statuia Libertății. Un vaporaş ne aduce înapoi în Manhattan. Trece, în trombă, pe la Macy's. La o terasa din Greenwich, înghite cel de-al şaptelea hamburger şi cel de-al unsprezecelea lapte bătut. Apoi, pe podul Brooklyn...

Dar celalalt pod? Podul Verazzano? De ce nu mergem şi acolo? Dar Coney Island? Şi gradina botanica din Brooklyn? «Şi mai vreau să văd un meci la Yankee Stadium, şi să mă urc pe acoperişul lui World Trade Center şi...»

Ideea cu elicopterul îmi aparține. Unica alternativa ar fi fost să-mi termin ziua târându-mă în coate şi în genunchi. La ora şase şi jumătate survolam New York-ul, deasupra Hudson-ului şi a East River-ului.

— E la fel de frumos ca Salzburg, Heidi?

— Mda...Nu-i rău.

Dar ochii ei de myosotis strălucesc în apusul de vara, în care toate luminile oraşului se aprind una după alta. Panorama de sub noi este fascinanta, ca întotdeauna, dar eu pe ea o privesc, stupefiat de rapiditatea extraordinara cu care această puştoaica s-a impus în viața mea.

...Până la a mă antrena în această cavalcadă new-yorkeză, acum, când am atâtea de făcut. Începând cu problema acestui asociat pe care trebuie să-l aflu, de preferința până în cinci zile. Singura scuză pe care mi-o găsesc pentru a justifica timpul pierdut cu tiroleza mea este că tocmai nu văd nici o soluție. Să fac ceva – dar ce?

În fiecare etapă a cursei noastre în zig-zag prin New York, telefonez la Pierre, pentru a afla dacă nu m-a sunat Marc. În prezent, trebuie să se afle în Austria. De ce nu dă nici un semn de viață, deşi stabilisem asta foarte limpede? A căzut noaptea când, cu taxiul care ne aduce de la heliport, traversăm Central Park, în care cântă orchestre. Heidi mi-a apucat mâna în clipa când rotorul elicopterului a început să se învârtă şi, de atunci, nu mi-a mai lăsat-o. Din când în când, abandonând spectacolul unui New York by night, îndreaptă spre mine nişte ochi uimitori de gravi. De mai multe ori am încercat s-o fac să vorbească despre ea. A eschivat toate tentativele mele cu o uşurință dezarmantă. Este foarte inteligentă, mi-a scris cea care semnează Anna Moser. Nu mă mai îndoiesc.

Jimmy Rosen mă aşteaptă la Pierre. A aflat de la Lupino răspunsul negativ primit de la Li şi Liu.

— Franz, nu poți găsi un asociat până joi.

— Sună luni la banca din Philadelphia. La nevoie, mergi acolo cu Vandenbergh şi cereți-le să-mi mai acorde câteva zile.

— Nu vor fi de acord, şi ştii prea bine asta. Deja nu erau prea încântați să se lanseze într-o afacere cu un cazinou.

— Încearcă totuşi.

Adevărul e că sunt hotărât să apelez la Marile Mijloace. Voi merge să discut cu Hassan Fezzali, în ciuda tuturor motivelor serioase pe care le am de a n-o face. Nu mă distrează deloc.

— Şi ea?

Cu o mişcare a bărbiei, Jimmy mi-o arată pe mica tiroleză, lansată pe moment într-o discuție animată cu unul dintre angajații hotelului, care vorbeşte nemțeşte. O fetiță de constituție normală ar fi fost de mult lată, după toate peregrinările din timpul zilei. Ea nu. E evident că este în plină formă.

— Marc n-a sunat?

— Tot nu.

N-o voi putea lua pe Heidi cu mine, mai ales dacă mă voi duce la Riad, să mă văd cu prințul Aziz. S-o las singură, chiar cu walkyria, în apartamentul de le Pierre, îmi dau seama, după fuga de azi dimineața, că nu se poate.

— Franz, mă voi ocupa eu de ea cât timp vei lipsi, aşteptând ca Marc sau tu să descoperiți motivele prezenței ei. Va sta cu noi...

Jimmy Rosen are cinci copii şi locuieşte la New Rochelle, o mare suburbie new-yorkeză mai mult decât şic. Am fost de mai multe ori acolo, ba chiar am petrecut un week-end, acum câteva luni, cu Sarah şi Marc-Andrea. Am siguranța că Heidi se va simți bine acolo: două dintre cele trei fiice ale lui Jimmy au cam aceeaşi vârstă cu ea. Asta încerc să-i explic în minutele care urmează. Nu-mi e prea uşor. Izbucneşte chiar în lacrimi, la un moment dat, în hol.

— Nu vreau să te părăsesc, domnule Cimballi!

Şi atunci îmi dau seama cât de tare m-am ataşat, la rândul meu, de ea. O ființă despre care nu ştiu nimic, sau aproape nimic. Si tare ar putea, la fel de bine, să-mi aducă cele mai mari necazuri. Până la urmă, Jimmy reuşeşte s-o ia cu el. Cinez de unul singur, amărât. Perspectiva de a mă duce să-i cerşesc cincizeci de milioane lui Fezzali (dar, cum el a fost în afara afacerilor mele timp de un an şi jumătate, pe Aziz va trebui să-l înfrunt) nu mă încântă deloc. Hotărâse să plec la Londra a două zi dimineața. Mă culc şi tocmai când reuşisem să adorm, pe la unu dimineață...

E Marc la telefon:

— Franz, să nu faci pe-a buimacul. Aici e şapte dimineața şi mi-am petrecut toată seara şi toată noaptea alergând dintr-un sătuc într-altul, de la o fermă la alta. Aşa că, dacă cineva trebuie să fie cu fundu-n sus, eu sunt ăla.

Da, a găsit-o pe Anna Moser. E chiar în fața lui, în timp ce-mi vorbeşte. Nu, nu mi-o poate da. Nu, nu e muta. Nu vrea să-mi vorbească, şi atâta tot. Simt că mă sufoc:

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă ca, dacă vrei o explicație, va trebui să-ți mişti fundul până-n Tyrol, ca şi mine. Nu vrea sa vorbească decât cu tine în persoană, şi la ea acasă.

— Marc, ai băut sau ce-i cu tine? Şi, de fapt, unde eşti?

— Gasthof Post, la Kossen, în Tyrol-ul austriac. Şi, din câte-mi spune frumoasa Anna, n-ai de ales: ori vii aici să-ți cauți explicația, ori murim amândoi proşti. Take it or leave it, Franz.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ea mi-a trimis-o pe soră-sa?

— Da.

— Şi de ce?

— Refuză categoric să răspundă. Numai dacă... Numai dacă mă duc în Tyrol s-o ascult. Un lucru, măcar, îmi este de acum limpede: dacă Heidi constituie deja ea însăşi un remarcabil exemplu de încurcă-lume (adorabilă, dar încurcă-lume) sora ei mai mare bate toate recordurile.

— Ea este într-adevăr sora legală a lui Heidi?

— Da.

Măcar atât: nu voi fi băgat la puşcărie pentru deținere de minoră sau kidnapping.

— Şi asta-i tot ce-ai putut face?

Marc începe să-mi vorbească cu acreală despre odiseea lui tiroleză. I-o tai scurt:

— Marc, nu voi putea fi în târgul ăla afurisit decât marțea viitoare, în cel mai bun caz.

Şi asta cu condiția ca întrevederea mea cu Hassan la Jersey să fie de ajuns pentru a găsi un asociat. Pentru că, dacă va trebui să fug până în Arabia Saudită...Aşez receptorul în furca...

...Şi-l ridic imediat: Li şi Liu.

— Franz, am avut remuşcâri. E adevărat că-ți promisesem să mergem cu tine în prima afacere pe care ne-o vei propune. Înțelegem că te-am pus în dificultate. Atunci ne-am mai gândit, am dat nişte telefoane şi credem că ți-am găsit o soluție. Asociatul ideal, cel pe care îl visai: dispus să investească aproape orice sumă, mafioso nici un pic, simpatic, cinstit, ochi frumoşi, trup mlădios...

Despre oricine aş crede că-i nebun. Dar ăsta-i felul obişnuit de a vorbi al prietenilor mei chinezi, despre care am avut repetate dovezi că, în materie de finanțe, sunt de o seriozitate teutonica, sub nişte aparențe hazlii. De data asta, însă, nu întind coarda.

— Dar, Franz, nu va fi un asociat prea comod. Asta presupunând că vei reuşi să-l convingi, desigur! Ştii chestia cu umbrela?

Ştiu. Luată în acest sens, o umbrelă este un cuțit mare şi bine ascuțit, care ți se înfinge prin surprindere în spinare pentru că nu ți-ai ținut toate angajamentele, întreb:

— Şi credeți că-l pot convinge pe tipul ăsta atât de repede?

— Venind din partea noastră, şi după prezentarea pe care ți-am făcut-o, ai ceva şanse. Dar nu trebuie să pierzi timpul.

Nu-l pierd. Îmi anulez rezervarea pentru Londra şi Jersey. Şi a două zi dimineața – duminică 21 septembrie – mă aflu în avionul spre Macao.

Capitolul 10

Un colet. Acum ştiu cum trebuie sa se simtă un colet (de lux). N-a trebuit să spun nici măcar un cuvânt, decât da când am fost întrebat dacă sunt domnul Franz Cimballi, din Saint-Tropez. Din clipa aceea, s-au ocupat de mine în mod silenţios. Rolls-ul a venit sa mă ia chiar de la piciorul pasarelei (pe care am coborât doar eu). Sunt urcat în el, aproape pe sus, pe bancheta din spate. Mergem vreo două sute de metri. Pâna la portiera unui elicopter care este, fără dubiu, un Kawasaki made în Jupan. Iată-mă înăuntru:

— Şampanie, domnule de Saint-Tropez?

Mă pomenesc cu o cupa de şampanie în mâna înainte de a apuca sa răspund. Fetele se instalează în dreapta şi în stânga mea, mă masează, mă şterg cu prosopul, mă bibilesc în toate felurile posibile.

Iar eu sunt cât se poate de mulţumit că se înghesuie aşa în mine, pentru că FETELE sunt patru chinezoaice absolut încântatoare, cum nu-mi închipuiam că ar putea exista.

Survolam râul perlelor.

Am mai fost la Macao, acum cinci ani. În total, n-am petrecut aici mai mult de o zi, fără să păstrez o amintire nepieritoare: Sarah, care mă însoţea, detestase oraşul de la prima privire şi, de comun acord, n-am mai pus piciorul acolo cât am mai rămas în Hong Kong.

Elicopterul în care mă aflu coboară direct asupra peninsulei, ba chiar mă tem, preţ de câteva secunde, ca nu cumva pilotul să fi înnebunit brusc şi să se arunce, cu tot cu aparat, drept într-un paratrăznet. Dar, în ultima clipa, zăresc o platformă betonata, chiar lânga cazinoul Jal Alai; aterizăm la câţiva metri de terenul de tenis. Sunt ajutat să cobor, cu toate atenţiile cuvenite aristocraticei mele persoane. Alt Rolls. Pornim. Identific câteva construcţii, între care colosalul si stupefiantul hotel Lisaboa şi catedrala Sf. Pavel. Continuăm să mergem. N-am nici cea mai vaga idee asupra locului unde sunt dus şi, de fiecare dată când deschid gura, micuţele se întrec în drăgălăşenii pentru a mă face să tac.

Rolls-ul opreşte în interiorul unei locuinţe private. În superba gradină, recunosc vestigii din vechiul zid al cetăţii. Cel puţin, aşa cred. Sunt condus, aproape pe sus, pentru a mi se cruţa cel mai mic efort. Mi se atribuie o camera flancata de o baie cât se poate de luxoasa. Acolo, sunt dezbrăcat, împins într-o cadă rotundă de trei metri diametru, spălat, masat peste tot, fără a stârni mai mult decât un zâmbet discret atunci când – am încercat eu sa mă gândesc la cursul bursier, dar n-a ajutatdecât atunci când demonstrez asistenţei exclusiv feminine că sunt băiat, şi în perfecta stare de funcţionare...Şi asta vreme de zece minute bune, fară ca vreuna dintre băieşiţe-subrete-boyguardiste sa facă ceva,

acolo, pentru a remedia situația. După care, mă scot din cada din marmură neagră si roşie, mă şterg, mă parfumează şi mă dau cu diverse unguente aromate, fără a uita vreun locşor...după care pleacă, lasându-mă perplex şi nud.

Intră ea.

*** * ***

Ea are între douăzeci şi cinci si treizeci de ani şi, dacă fetele venite sa mă ia de la aeroport meritau deja călătoria, ce sa mai spun despre această splendoare?!

— V-a odihnit baia, domnule Cimballi de Saint-Tropez?

— Numele meu este Cimballi. Pur şi simplu Cimballi, fără nimic altceva. Şi nu sunt conte.

Datorez, cu siguranța, această înnobilare vreunei glume pe care mi-o vor fi facut-o Li şi Liu. Dar, deocamdată, ceea ce mă preocupă este totala mea nuditate. Spun, cu toată demnitatea posibila (un anume amănunt al anatomiei mele mă jenează în mod deosebit):

— Sunt aici pentru că am o întâlnire de afaceri cu domnul Deng.

— Eu sunt, spune ea.

— Nu puteți fi domnul Deng.

Mi se pare evident. E suficient să-i priveşti rochia-tunica din mătase neagră, atât de mulată încât pare pictată direct pe piele.

— Dar sunt Deng, insistă ea. Şi pe mine va trebui să mă convingeți.

— Aş prefera să fiu îmbrăcat. Întotdeauna țin mâinile în buzunare când vorbesc, iar acum mă simt ca un handicapat.

Pocneşte din degete; două fete drăgălaşe apar ca din cer, aducând cu ele hainele mele, curățate şi proaspăt călcate. Mă îmbracă cât ai clipi.

— Pe aici, domnule Cimballi!

Domnişoara Deng mă conduce, printr-o înşiruire de camere, până într-un birou. Aici, pe o măsuță, se văd două teancuri de bancnote.

— Când aveți nevoie de cele cincizeci de milioane de dolari, domnule Cimballi?

— Joi, pe 25, la ora zece şi jumătate, la Philadelphia. Credeți că îmi puteți da un răspuns rapid?

Zâmbeşte:

— Domnii Li şi Liu mi-au spus cele mai bune lucruri despre dumneavoastră.

— Nici eu n-aş putea spune altceva despre ei.

— Veți primi răspunsul în această seara, îmi arătă bancnotele de pe masă.

— Deci, să nu pierdem vremea. Veți înțelege că, pentru a mă hotărî atât de repede, voi avea nevoie de nişte verificări. Prima, chiar acum. Aveți aici un milion de dolari Hong Kong. Acum este ora două. Banii îi aveți până la ora opt, suficient timp...

Zâmbeşte larg:

-...pentru a-i pierde. În cazinoul meu.

În fiecare seara, zece sau douăsprezece mii de jucători vin cu hidroglisoarele de la Hong Kong. Se mai adaugă autohtonii din Macao şi cei veniți din insulele Taipa si Coloane. Ceea ce înseamnă că, atunci când intru în imensa sală cu două etaje a cazinoului, nu sunt chiar singur. De fapt, sunt imediat înhățat, luat pe sus, înecat într-o mulțime efervescenta în care se amestecă toate genurile şi sexele, de la cel mai amărât coolie până la omul de afaceri. Totul a mers foarte repede, cu acea eficacitate rece (deşi surâzătoare) care m-a înconjurat de la sosirea mea la Hong Kong şi Macao. Fetele din escortă m-au părăsit brusc la uşa stabilimentului, cu un ultim gest de invitație.

Iar misiunea mea e să pierd pe aceste mese de joc echivalentul a două sute treizeci de mii de dolari. E limpede că-i vorba de un test care mi se impune şi care nu costă prea scump, din moment ce frumoasa Deng Cum-i-o-mai-fi-zicând, punându-mă să joc în cazinoul ei, va recupera cu o mână ceea ce va pierde cu cealaltă. De fapt, nu asta-i problema, ci faptul că nu prea înțeleg ce aşteaptă ei de la mine – va trebui să încerc să reconstitui raționamentul asociaților mei chinezi. Ceea ce nu-i uşor. În afară de a sări trei metri cincizeci în înălțime, nu ştiu nimic mai nasol decât să descâlceşti gândurile unui chinez.

Alegerea mea e rapidă: voi fi eu însumi. Cimballi. Şi pentru că îl cunosc personal pe acest Cimballi, ştiu că îi displace profund să piardă. Aşa că voi încerca să câştig, şi-om mai vedea noi.

* * *

Urc la etaj. Mulțimea e ceva mai rară decât jos; dar văd şi jucători care, aplecându-se peste balustradă în mod periculos, îşi aruncă mizele jos, pe mesele aflate la patru metri sub ei, fără ca asta să surprindă pe cineva. Vacarmul este asurzitor; o simfonie ciripitoare, la care iau parte până şi crupierii, interpelându-i pe jucători, urlând poante de la o masa la alta, unul mestecând un sandwich, altul năucind cu o grebluță autoritară vreun jucător cam molâu. Şi nici un complex în ce priveşte tradiționalele bacşişuri potir le personnel: orice câştigător este vămuit în mod automat, i se scobeşte prin buzunare fără ca el sa zică nici pâs. Între acest bazar extrem-oriental, atmosfera de catifea de la Las Vegas şi cea din cazinourile europene, diferența e ca cea dintre un concert rock şi o messa la catedrala din Vezelay. De sus, mi-am isprăvit turul de orizont asupra jocurilor în sine: cam vreo douăsprezece cu totul, fără a mai pomeni de maşinile de jocuri mecanice şi electronice, numite aici „tigri înfometați". Tigrii ăştia nu mă interesează, mizele sunt prea mici. Sunt Cimballi, am venit aici să caut cincizeci de milioane de dolari, nu mă voi bate pentru a câştiga prețul unui pişcot.

Din acelaşi motiv, hotărăsc sa ignor jocul Fan Tan. Se răstoarnă pe un covor un vas plin cu butonaşi de sidef, care sunt apoi numărați din patru în patru, cu patru posibilități: pot rămâne unul, doi, trei sau patru butoni – şi pe aceste

posibilități se mizează. Trebuie să fii chinez ca să-ți placa aşa ceva, iar mizele încep doar de la un dolar Hong Kong.

Mă hotărăsc, tot aşa, sa nu iau în seama jocul Sik Po (se pariază pe zaruri aruncate dintr-un cornet) şi Keno, care există şi la Las Vegas şi care e un fel de loto, cu trageri de două ori pe oră şi cu numerele înscrise pe mingi de ping-pong.

Ceva mai interesant mi se pare Pai Ko. Se joaca cu piese de domino, sau, mă rog, un fel de piese de domino, scrijelite cu ideograme. Dar câteva minute de observație sunt de ajuns (în ciuda explicațiilor pe care mi le dă un angajat) să mă lămurească: mi-ar trebui zeci de ani de viața pentru a ajunge să pricep ceva din jocul asta. În plus, calitatea mea de occidental mă face să am dreptul la câteva priviri otrăvite. O las baltă.

Să trecem la lucruri serioase. Privesc ceasul: mai am cinci ore şi un sfert. Am de ales între baccara (care aici nu se joacă în sală închisă), craps, blackjack (care se mai cheamă aici şi Pontoon), ruletă şi chemin de fer. Optez, în cele din urmă, pentru blackjack.

Ceea ce ştiu eu despre acest joc nu riscă să-mi ocupe prea tare memoria: se joacă împotriva casei şi trebuie ca totalul cărților care ți se dau să ajungă la douăzeci şi unu. În douăzeci de minute reuşesc să pierd (miza plafonată la cinci sute de dolari HK) un mizilic de paisprezece mii de dolari. Schimb masa. Lucrurile nu se îmbunătățesc: ajung la un minus de douăzeci şi şapte de mii. Dar încep să pricep câteva mici reguli simple, pe care începătorul de mine le ignoră complet: arta de a şti să „rămâi" pe jocul dat de bancher. Încă o schimbare de masa, pentru a-mi încerca proaspetele mele cunoştințe: ajung la minus douăzeci şi trei de mii. Parcă e mai bine. Mai trag cinsprezece doze suplimentare şi trec la minus şaptesprezece mii. O mişcare din bărbie a crupierului mă alertează: s-ar părea că devin periculos, în sensul că încep să câştig prea mult. Ne aflăm la Macao şi ştiu ce li se întâmplă celor care se încăpățânează să adune banii casei: vine un moment când li se retrage pur şi simplu mâna, în mod arbitrar, fie că vor, fie că nu. Şi e mai bine să nu protesteze.

...Decât dacă undeva, în înălțimile eterice ale direcțiunii, cineva hotărăşte altfel...

S-ar părea că tocmai asta se întâmplă cu mine. Pentru că de undeva apare o drăgălaşa îmbrăcată în roz. Îi suflă câteva -cuvinte la ureche crupierului. Care se îmblânzeşte dintr-o dată, îmi zâmbeşte şi îmi face semn să continui. Rezultatul e că, după patruzeci de minute, nu numai că mi-am recuperat toate mizele precedente, dar sunt beneficiarul a circa cinsprezece mii de dolari.

Biletul îmi este adus de o mâna anonimă. Până să mă întorc, mesagerul s-a topit în mulțimea care înconjoară masa de joc. Îl desfac: YOU MUST LOOSE (Trebuie să pierzi). E rândul meu sa scriu: I'M NOT A LOOSER (Nu pierd niciodată). Fără să mă întorc măcar, întind la întâmplare biletul împăturit. O mâna necunoscută îl ia. O oră mai târziu, ajung la un câştig de şaptezeci şi cinci de mii

de dolari (nu voi şti niciodată dacă am avut mult noroc sau dacă cineva a ajutat norocul).

...Şaptezeci şi cinci de mii de dolari din care pierd o bună parte la baccara..

...Dar pe care o recâştig la craps...

...Şi o pierd din nou, imediat (vorba vine imediat, de fapt, mi-a luat mai mult de o oră), la chemin de fer.

Nici un moment nu m-am simțit atins de acea febra pe care se pare ca o dă jocul. S-ar putea să fiu, psihologic vorbind, incapabil. Sau poate e din cauza faptului că joc pe nişte bani care nu-mi aparțin. Mă uit la ceas la intervale regulate, mirat, totuşi, să văd timpul trecând atât de repede. Ceva după ora şapte revin la prima dragoste, adică la blackjack. Iar acolo, fie printr-un noroc chior, fie datorita unei abile manipulări a celor de la cazinou, câştig de mă cocoşez. La opt fără trei minute dețin, în afară de milionul de pornire, o sută nouăzeci şi cinci de mii de dolari suplimentari. Zăresc cu coada ochiului gărzile mele de corp, venite să mă caute. Lansez un răsunător personnel, în franceză, şi abandonez totalitatea câstigurilor mele în mâinile crupierului năucit.

Iar domnişoarele mă umflă, cu blândețe şi fermitate.

*** * ***

— Vă cerusem să pierdeți aceşti bani.

— Nu pot să pierd. Nu sunt în stare.

Ma priveşte o clipa în tăcere, impasibilă. Două sau trei fete se agita în jurul nostru, pregătind o masă pentru două persoane. O aşează în aşa fel încât mesenii să aibă în față un geam imens. Dincolo de acest geam, Marea Chinei: pe mare, o mulțime de jonci, plus un cargou al cărui pavilion îmi e necunoscut, dar care trebuie să provină din Canton. Noaptea a căzut şi, drept să spun, nici eu nu-s prea departe să fac la fel. N-am mai dormit de treizeci de ceasuri şi mai am şi febră musculară, din cauza peregrinărilor mele new-yorkeze pe urmele micuței tiroleze.

— Vă e foame, domnule Cimballi?

— Enorm. Cum trebuie să vă spun? Deng?

— Miranda. Rămân uluit.

— Miranda?

— Dar, vă rog, luați loc.

Aud un zgomot. Mă întorc şi văd un fel de cortina metalică culisând de-a lungul cortinei. Marea Chinei dispare, luminile din cameră se sting una câte una. Am, acum, în fața ochilor un ecran de cinema.

— Priviți în timp ce mâncați, domnule Cimballi. Pricep mesajul de la prima imagine. Filmul este în alb-negru, uşor tremurat pe alocuri, având teribila fixitate şi implacabilitatea mută a documentelor de arhivă, a vieții furate şi nu reconstituite. Un chip omenesc apare în gros-plan. Este un chinez care, cu gura

deschisă peste măsură, îşi urla groaza sau suferința în cea mai densă tăcere, întrerup gestul cu care îmi duceam îmbucătura la gură.

— Priviți, domnule Cimballi! Numele lui nu are nici o importanța. Să spunem că e vorba de cineva care a jucat mult la Macao, într-un cazinou neidentificat. Şi care a pierdut mai mult decât îşi putea permite.

Camera rămâne fixă, imaginea nu se mai mişcă. Dar omul, da: scutură din cap, plânge, ochii îi ies din orbite.

— A pierdut prea mult, domnule Cimballi. Iar serviciile de securitate ale cazinoului l-au căutat şi l-au rugat să-şi plătească datoria. Omul a explicat că nu poate, a evocat chiar şi motive serioase.

O tresărire violenta îl zguduie pe omul cel tăcut. Care dispare din cadru. Unde revine foarte repede, împins de o mână înmănuşata care nu poate fi a lui şi care îl readuce cu forța în fața obiectivului.

— Evident, nu este vorba de un coolie. Pentru a putea juca pe credit într-un cazinou trebuie să prezinți garanții serioase. Directorul cazinoului, responsabilul acestuia – vreau să spun, responsabil fața de acționari – e cel care stabileşte cine va putea juca pe credit şi cine nu. Şi e preferabil, pentru acest responsabil, să nu facă prea multe greşeli.

Suntem singuri acum, chinezoaica – Miranda, dacă Miranda o cheamă – şi cu mine. Îmi comentează filmul, în timp ce mănâncă, cu o voce indiferentă, fără să privească măcar ecranul, asemeni cuiva care a văzut deja spectacolul şi nu-l mai interesează.

— Ori, fiecare cazinou ajunge în situația de a acorda unor mari jucători posibilitatea de a juca pe credit. Aşa-s afacerile.

În sfârşit, camera se deplasează. Coboară încet, foarte încet. Arată gâtul omului, umerii, torsul. Constat atunci că bărbatul cu pricina este literalmente crucificat, cu încheieturile mâinilor legate cu o sârmă de o scândură negeluită.

— Problema jucătorilor pe credit este comună tuturor cazinourilor din lume, domnule Cimballi..

O noua mişcare a camerei care, într-un zoom rapid, aduce în prim plan pielea de pe pieptul torturatului; disting o ideogramă, însoțită de ceea ce trebuie să fie traducerea ei în engleza: CHEAT (trişor). Caracterele ar fi putut fi trasate pe piele cu o vopsea roşie, dar este evident ca s-a folosit un cuțit. Iar cel care l-a folosit nu şi-a făcut probleme asupra adîncimii inciziei. Dar ceea ce e mai rău abia urmează...

— Domnule Cimballi, această problemă nu are o soluție legală. Ce s-ar putea face pentru a găsi o soluție? E o întrebare importantă.

Atrocitatea vine atunci când camera îşi reia mişcarea descendentă, atunci când arată în prim plan, abdomenul despicat şi, în fanta gâlgâind de sânge, o mână înmănuşată...

Închid ochii, apoi întorc capul, gata să vomit, cu tâmplele zvâcnind şi leoarcă de sudoare.

— Vreți sa vedeți mai departe, domnule Cimballi?

— Nu. Am recepționat mesajul.

* * *

Am reuşit chiar să termin masa, forțându-mă puțin. Ce-i drept, ecranul de cinema dispăruse, lăsând locul panoramei Marii Chinei. Am discutat afaceri, cu calm şi amabilitate. Am discutat cifre. În ceea ce priveşte dorința chinezilor din Macao (care, de altfel, au legaturi solide cu Pekinul) de a intra într-o afacere pe teritoriul Statelor Unite, mă lămuriseră Li şi Liu: veniturile provenind din cazinourile macaneze, din exploatarea hotelurilor, a serviciilor de transport între Macao şi Hong Kong, chiar a uzinelor textile şi a celorlalte surse aparținând coloniei portugheze (dar rolul autorităților de la Lisabona se limitează la întreținerea unei poliții nu foarte ardente şi la modesta finanțare a organizațiilor evanghelice). Aceste venituri ating şi, foarte probabil, depăşesc trei miliarde de franci francezi pe an. Pekinul ia o bună parte din aceşti bani, administrația locală de asemeni. Rămân, totuşi, nişte beneficii destul de frumoase. A le investi la Macao ar fi lipsit de sens, pentru că lipseşte locul. Hong Kong îşi ajunge sieşi. Li şi Liu au fost categorici: «Franz, ai să ajungi la țanc, pentru că ei tocmai caută nişte debuşeuri. Dacă vei reuşi să-i convingi că afacerea ta e bună şi că pot avea încredere în tine, se vor hotărî foarte repede.»

— V-am promis un răspuns pentru seara asta, spune Miranda.

Fetele debarasează masa.

— Îl veți avea într-o oră, domnule Cimballi. Trebuie să mă consult cu asociații mei.

Iese. Iar plecarea ei e ca un semnal: escadronul de domnişoare mă ia din nou în primire. Sunt adus înapoi în camera – şi în cada – pe care o cunosc deja, şi totul începe de la capăt: dezbrăcarea şi la baie. M-aş apăra bucuros, dar în afară de faptul că acum sunt şase şi că au mâini de maseuze scandinave, s-au dezbrăcat şi ele, iar acum se bălăcesc în aceeaşi apă cu mine, fără a se osteni de fel să evite contactele între trupurile lor goale şi al meu. Ceea ce înseamnă că atunci când, în final, mă transportă pe patul din cameră, sunt de-a binelea efervescent. Abia am timp să clipesc din ochi şi mă pomenesc singur.

Nu pentru multă vreme.

— Am adus răspunsul, spune ea. Vedeți că n-a durat nici măcar o oră?

De data asta, pentru a-mi proteja pudoarea, am la dispoziție un cearşaf. Mă încing cu el, ca Marlon Brandon în Shakespeare.

— Nu-i nici o grabă, spun.

De fapt, tocmai mi-a trecut o idee prin cap. Şi nu numai pe acolo, de altfel.

— Cum v-ați denumit cazinoul?

— *Elefantul Alb*.

— În Asia, elefanții albi sunt sfinți.

— E vreo problema?

— Nici o problemă. E un nume frumos.

Sta la doi de metri de mine, perfect imobilă, cu brațele pe lângă corp. Mă aşez pe pat. De când am ajuns la Macao, ştiu ca am trecut prin două teste: cel cu milionul de dolari şi cel cu filmul. Încep să cred că mă aflu în fața celui de-al treilea. «Cimballi, va trebui să-ți jertfeşti trupul pe altarul Finanței.» Nobil şi maiestos, precum Iulius Caesar patrunzând în Senat, mă ridic de pe pat.

— Exista un punct care ne preocupă, cu toate explicațiile dumneavoastră, spune ea foarte calm.

— Care?

— Omul care va trebui să fie casino-manager la *Elefantul Alb*. Încă nu l-ați găsit şi...

— V-am explicat cum vreau să-l găsesc.

Temerile mele se adeveresc: rochia ei se închide cu un milion de butonaşi minusculi. Reuşesc să desfac câțiva. Cu un gând care mă şficiuie insistent: dacă m-am înşelat cumva în ce priveşte intențiile frumoasei Mirinda, voi sfârşi tras în țeapă sau pe fundul marii ca mic dejun pentru crabi.

— Sa admitem, spune ea. Dar nu asta-i problema. Nu vom fi la egalitate, dumneavoastră şi noi. Adică nu tocmai. Veți deține jumătate din părți, ca şi noi, dar veți fi cel care numeşte directorul general. Este un târg inegal.

Butonii ăştia rezistă cu încrâncenare. Am reuşit sa desfac vreo douăzeci, dar asta...

— E fals, spune ea.

— Viitorul director?

— Butonul. Genul asta de rochie se scoate ca o cămaşă colantă. Se rulează țesătura pe piele.

Are dreptate. Rulează. Iar dedesubt nu se afla nimic decât ea însăşi. Întreb:

— Şi ce sugerați, pentru a stabili un echilibru?

— Un director adjunct. Numit de noi.

Ridică brațele, sau, mai exact, le ține ridicate atunci când îi scot rochia de tot. Sânii zvâcnesc, eliberați.

— Si cine va fi acest director adjunct? Dumneata? Sărut un sân.

— Nu eu.

— Păcat.

Sărut şi celalalt sân. Spune:

— Ai de gând să mai păstrezi mult timp cearşaful acela, Marc-Antoine? Nu, directorul adjunct numit de noi se numeşte Caliban. Vei avea o surpriză...

În timp ce vorbea, am ridicat-o pe sub umeri şi pe sub genunchi şi am dus-o pe pat. Şi-a terminat fraza întinsă, nemişcată, cu călcâiul drept peste degetele piciorului stâng, cu brațele sub cap.

— Vei fi într-adevăr surprins, domnule Cimballi. Taifun este un cuvânt chinezesc, care înseamnă „Vântul cel Mare”. În secunda ce urmează ultimului ei

cuvânt, un taifun se năpusteşte asupra feței mele. Şi asupra restului corpului. Părea indiferentă la orice aş fi putut face ori spune şi, dintr-o dată, într-o adevărată explozie, preia inițiativa.

Urmează câteva minute de zvâcniri. Sfârşitul primei reprize. Întreb:

— Asta era surpriza?

— Nu. Surpriza va fi Caliban.

Lansez un contraatac, drept a doua repriză. Din nou tăcere. Spune, în sfârşit, la capătul suflării:

— Apropo, răspunsul este da, pentru cele cincizeci de milioane.

— Ce surpriză! Dar îmi trebuiesc marți.

— Ora zece si jumătate, am notat.

Pentru cea de-a treia repriză, nici nu mai aştept clopoțelul.

Capitolul 11

Marc Lavater vine să mă întâlnească la München. Îl anunț că mi-am găsit asociați şi că voi avea un director adjunct care se va numi Caliban.

— Ciudat nume. Nu-i de prin Shakespeare?

— Furtuna.

— Nu ştiam că te pasionează literatura, remarcă el.

— Am cumpărat o enciclopedie.

Ne aflăm în mijlocul naturii, pe autostrada Miinchen-Salzburg-Viena. Suntem pe 23 septembrie, marți, iar, în această parte a lumii, e ora cinci şi jumătate după-amiaza. Sunt cam amețit: elicopter de la Macao la Hong Kong, avion de la Hong Kong la Tokyo, apoi de la Tokyo la Amsterdam (singurul zbor al cărui orar îmi convine), apoi de la Amsterdam la München. Iar acum, o oră şi jumătate de mers cu maşina. Marc:

— Anna nu e singură. Va trebui să înfrunți toate cele trei surori.

— Asta-i ca în Cehov. (Sunt pe jumătate adormit.)

— Ce?

— Trei Surori.

Îmi aruncă o privire neliniştită, dar continuă cu veştile proaspete – sau, cel puțin, proaspăt aflate: există patru surori Moser; Anna este, într-adevăr, sora cea mai mare si tutorele celorlalte, părinții Moser fiind morți... Iar Karl-Gustav Baumer era fratele mamei surorilor. Era, deci, unchiul lui Heidi.

— Trebuie să existe un raport între Heidi şi *Elefantul Alb*.

— Afirmativ.

— Şi cum le-am ruinat eu pe fetele astea?

— De ani de zile, ele încasau venitul exploatării forestiere, sau, cel puțin, ceea ce ele credeau că e venitul produs de această exploatare. În realitate, numita exploatare nu mai scotea nici un ban de o mulțime de vreme si răposatul Baumer plătea din propriul lui buzunar echivalentul a zece mii de dolari pe an.

— Când a murit Baumer?

— În ianuarie '75. Dar luase masuri, fără îndoiala, pentru că renta anuală de zece mii de dolari a fost vărsată normal, pentru '75 şi '76.

— Atunci, unde-i problema?

— Walcher. Ernest Walcher.

— Nu ştiu cine-i.

— Este şeful serviciului împrumuturi într-o banca din Bronx, la New York. S-ar părea că era un vechi prieten al răposatului Baumer: amândoi erau originari din Tyrol, desi veniți în Statele Unite la date diferite. Walcher este executorul testamentar a lui Karl-Gustav.

— Tot nu pricep care-i rolul meu în toată chestia asta.

— Aşteaptă. Acum trei săptămâni, la începutul lui septembrie curent, Ernest Walcher îi scrie Annei şi surorilor ei, de a căror existența, spune el, tocmai a aflat. Le anunță decesul unchiului Karl Gustav şi le mai anunță, de asemeni, că a procedat la lichidarea succesiunii. În acelaşi timp, le expediază tot ce a mai putut salva din dezastru – douăsprezece mii de dolari. Anna Moser nu se pierde cu firea: în scrisoarea de răspuns, ea se interesează despre renta anuală, despre care Walcher n-a suflat nici un cuvânt. Răspunsul lui Walcher: nu era la curent cu existența acestei rente şi, după el, dat fiind că renta provenea dintr-o exploatare forestiera, ea nu va mai fi cu siguranța vărsata, întrucât exploatarea, ca şi toate posesiunile terestre ale defunctului, a trecut în mâinile Marelui Financiar Cimballi Franz. Asta e.

Un panou rutier indică Kosen. Locul este încântător, foarte mic şi foarte tirolian. Marc îndreaptă maşina pe un drum de țară, spre o fermă izolată.

Şi iat-o pe Anna Moser.

*** * ***

— V-o prezint pe sora mea Christel, spune ea. Iar cea de acolo e Erika.

Toate trei au ochii şi părul lui Heidi. Dar Marc are dreptate: dacă toate trei tirolezele sunt plăcute privirii, Heidi va fi, cu siguranță, frumusețea familiei. Spun:

— Apropo de Heidi, aflați că e foarte bine, dacă vă făceați cumva griji pe seama asta.

— O, nu eram de fel neliniştite. Desigur, rămâneți amândoi să cinați cu noi...

Un cal olimpian m-a făcut să străbat jumătate din globul pământesc în câteva ceasuri, dar este vizibil că nu se grăbeşte să abordeze subiectul vizitei mele. Iar surorile ei, aşişderea: puțină curiozitate, chiar amuzament, în privirile pe care mi le arunca uneori, dar atât. Totul se petrece ca şi cum as fi un vecin venit în vizită. Arunc numele lui Walcher. Anna mă bate pe mâna cu un surâs binevoitor: mai acuşi. Povestesc aventurile lui Heidi, care m-a făcut sa alerg jumătate din New York pe urmele ei. Toate trei dau din cap: «Da, îi plac mult farsele. De la tata îi vine.» Şi pornesc să-mi enumere toate glumele pe care marele farsor, taica Moser, le-a semănat de-a lungul şi de-a latul Tyrolului. Când întâlnesc privirea lui Marc, el ridică din umeri şi din sprâncene, ca pentru a-mi spune: «Ce-ai vrea să fac?»

Cina este gargantuescă: supă cu gulaş, escalop cu boia, cotlete de porc însoțite de tone de cartofi, plăcintă cu brânza; după care trecem la dulciuri: tarte de Ischi, apfelstrudel, prăjitură de caise şi câte altele...

— N-o să-mi spuneți că mâncați aşa în fiecare zi!

Zâmbet foarte liniştit al Annei. Cu siguranță, nu pare o descreierata care să-si trimită sora de şapte ani şi jumătate la un necunoscut ce locuieşte la New York. Îmi explică:

— Ştiam ca veți sosi astăzi. Iar Goni mi-a spus că mâncați mult.

Goni! Profit de ocazie şi mă arunc:

— Cine-i Goni?

— Günther Kraus, logodnicul meu.

Cum de nu mă gândisem! Sigur că-l cunosc pe Goni! Este un monitor de ski din Aspen, Colorado, cu care mă împrietenisem atât de bine, încât ne-a însoțit de două ori, pe Sarah, Marc-Andrea şi pe mine, când am fost sa facem ski în Chile, apoi în munții canadieni fără teleski, unde urcam cu elicopterul.

— Îl credeam pe Günther în Colorado.

Acolo şi este. Dar nu întotdeauna. I se mai întâmplă să revină în Austria, în satul lui natal, pentru a-şi vedea logodnica. Şi tocmai se întâmplă să fie aici – monitorii de ski primesc vacanța în timpul verii – când Anna a primit a două scrisoare de la Walcher, cea în care se vorbea despre un oarecare Cimballi. Totul se explică. Sau aproape totul...

— Goni m-a asigurat că Heidi va fi în siguranța cu dumneavoastră, că iubiți mult copiii.

Anna îmi zâmbeşte foarte liniştit.

— Nu mai avem aproape deloc bani, domnule Cimballi. Ferma aceasta, unde ne găsim, îi aparținea unchiului nostru, iar dumneavoastră ați vândut-o. Trebuie să plecam la sfârşitul acestei luni, adică săptămâna viitoare. De asta v-am trimis-o pe Heidi.

— Şi Goni, adică Günther, a fost de acord? Nu. Goni nu era la curent.

— A fost ideea mea să v-o trimitem pe Heidi, domnule Cimballi. Goni n-ar fi fost, cu siguranță, de acord.

Dar, fir-ar să fie, de ce-a făcut ea asta?

— Ca să vă ocupați de ea – şi de noi. Şi, mai ales, pentru ceea ce i s-a întâmplat unchiului Karl-Gustav.

Să înțeleg că i s-a întâmplat ceva deosebit unchiului Karl-Gustav? în afară de moartea lui, desigur? Nu ştie. Dar după ea, nu este normal ca un om atât de bogat ca el...

— Domnule Cimballi, în America el avea mai multe restaurante şi un hotel foarte mare. Era bogat. Singura dată când a venit să ne vadă, acum doi ani, ne-a arătat nişte fotografii. Ne-a promis ca ne va lua pe toate să stăm cu el, în hotelul lui. Revine în America şi, după trei luni, moare. Şi ce aflu? Că ne lasă doar douăsprezece mii de dolari. Iar despre moartea lui sunt anunțata abia după un an şi jumătate. Nimeni nu ne-a spus nimic. Nu mi se pare normal. Eu susțin că i s-a întâmplat ceva. Dar ce pot face? Să plec în America? Dar dumneavoastră puteți, sunteți foarte bogat, de o mie de ori mai bogat decât unchiul Karl-Gustav. Puteți face ceva. De asta v-am trimis-o pe Heidi. E foarte inteligentă. Am dăscălit-o să facă în asa fel încât s-o iubiți şi să va interesați de ea. Şi a reuşit, din moment ce ați venit până la Kosen.

Nu reuşesc să articulez nici un cuvânt. Cel mai trăsnit lucru este perfecta seninătate cu care îmi debitează povestea ei. Ca şi cum toate astea ar fi perfect

normale. Chiar am impresia că, pe ansamblu, Anna e destul de mulțumită de ea însăşi.

Şi mai spune:

— Ştiu că vă cer mult, domnule Cimballi. Dar dacă ați mai putea să o țineți pe Heidi încă puțin şi, în acelaşi timp, ați vedea ce s-a întâmplat cu unchiul nostru, ar fi foarte drăguț din partea dumneavoastră. Surorile mele şi cu mine vom păstra această fermă. Am găsit ceva de lucru la Innsbruck, şi eu şi Christel. În primăvara viitoare, Goni se întoarce, ne vom căsători şi, cu banii care ne ramân şi cu ce a economisit Goni, vom cumpăra un mic hotel la Sankt Johann. O puteți ține pe Heidi până atunci? Va rugam, domnule Cimballi...

Are ochii lui Heidi şi acelaşi fel de a înclina capul atunci când cerşeşte cu drăgălăşenie câte ceva.

Vă rugăm, domnule Cimballi...

Ce cretin, acest Cimballi!

În total, am petrecut cinsprezece ceasuri în Austria. Am plecat miercuri, pe 24, înainte de prânz. München-New York direct. Marc mă însoțeşte. Am stabilit amândoi că el va efectua ancheta asupra lui Walcher şi a defunctului Karl-Gustav Baumer. În ceea ce mă priveşte, trebuie să mă gândesc, în primul rând, la întrevederea pe care o voi avea mâine, joi 25, la Philadelphia, cu bancherii. Philip Vandenbergh mă aşteaptă, de altfel, la aeroportul Kennedy, cu veşti: îmi confirma că, aşa cum stabilisem cu Miranda, oamenii de afaceri chinezi din Macao au apărut deja, dotați cu toate acreditivele necesare.

De pe aeroport, îl sun pe Rosen: Heidi face cum nu se poate mai bine.

— Numai că întreabă mereu de tine, Franz. Te-ai văzut cu surorile ei?

Îi rezum întrevederea mea cu Anna. Se miră:

— Asta-i tot? Anna Moser te-a făcut să alergi până-n Austria numai pentru atâta lucru?

Şi, de fapt, ce vrea să însemne «ceva normal care i s-ar fi întâmplat răposatului Baumer?» Se oferă să facă nişte cercetări asupra acestuia. Îi răspund:

— Nu, mulțumesc, se ocupă Marc de asta. Şi sărut-o pe Heidi din partea mea, Jimmy.

Am ajuns împreună cu Vandenbergh la hotelul Marriott din Philadelphia pe la opt seara, ora două dimineața pentru mine, care vin din Europa. Reprezentanții celor din Macao sunt trei, între care un avocat siriano-american din California, care îi cunoaşte foarte bine pe Li şi Liu, pentru că a mai lucrat pentru ei. Cele cincizeci de milioane care constituie aportul Mirandei au fost – ne spun ei, cu dovezile în mână – virate astăzi la Philadelphia de către Hong Kong and Shanghai Bank. În ce mă priveşte, le prezint titlurile mele de proprietate pentru hotelul din Atlantic City, plus dovada unui virament suplimentar de douăzeci şi cinci de milioane. Totul este, deci, gata. Dar discuția asupra contractului de asociere se eternizează, partenerii noştri discută toate punctele cu o minuțiozitate tipic chinezească, aşa că, până la urmă, îl las pe Vandenbergh să finalizeze şi mă duc

să mă culc, mort de oboseala. Când arunc o privire retrospectivă asupra mişcarilor mele din ultimele zile, ameţesc: vinerea trecută, Heidi a apărut în viaţa mea, sâmbătă am fugit după ea în New York, duminică am plecat la Macao să joc blackjack, apoi învârtita pe smucite cu Miranda, marţi eram în Tyrol şi iată că tocmai am încheiat un ocol al lumii de patruzeci şi unu de mii de kilometri. Am toate motivele să fiu la capătul puterilor.

Îmi amintesc că ultimul meu gând conştient, în ziua aceea, înainte de a adormi, a fost să mă minunez de uşurinţa cu care drăcoaica aceea de Anna Moser, cu aerul ei liniştit, m-a făcut să accept s-o iau în grijă pe Heidi. Asta nu înseamnă că nu văd adevărul. Cu puţină imaginaţie, îţi poţi găsi întotdeauna pretexte foarte bune să faci ceea ce oricum ai chef să faci. În cazul de faţă, mi-am oferit mie însumi, ca pretext pentru a o păstra pe Heidi lângă mine, interesul ei, în primul rând, şi al lui Marc-Andréa, în al doilea rând. Intenţionez să-mi aduc fiul lângă mine, de îndată ce lucrurile se vor mai linişti puţin. Cu Heidi alături, nu va mai fi singur printre adulţi, cum s-a întâmplat de câte ori l-am luat să stea cu mine.

A două zi dimineaţă, vorbesc cu Sarah la telefon. Minune: nu-mi face defel nazuri când o rog să mai lase naibii o vreme hotelurile ei. Mi-a promis că se va gândi, a făcut-o: îşi va lua un concediu de şase luni şi va veni să ne instalam cu toţii într-o casă pe care o voi închiria în acest scop. «Cu condiţia s-o aleg chiar eu», îmi spune. Îi promit tot ce vrea. Esenţial e că, pentru prima dată în viaţă, voi putea duce şi eu o viaţa normală: o casă cu nevastă şi copii, iar drept muncă – neobositoarea supraveghere a lucrărilor de la cazinou. Căci, de bună seama, i-am transmis lui Sarah noutatea în ce-o priveşte pe Heidi. A râs: «Această Anna te-a dus de nas cum a vrut ea.» îmi sugerează să mergem cu toţii să petrecem Crăciunul în Colorado, unde îl vom regăsi pe Günther, adică Goni. Şi am putea s-o invităm şi pe Anna, sau chiar pe toate surorile Moser, chiar dacă vom depopula Tyrolul. La urmă urmei, de ce nu?

Jumătate de oră mai târziu, sunt cu bancherii. Semnăm unul după altul, totul este în regula: cele patru sute de milioane de dolari din împrumut vor fi deblocaţi cât se poate de repede, iar lucrările la *Elefantul Alb* vor putea începe. Cu cvasi-certitudinea deschiderii oficiale a cazinoului în primăvara lui 1977, probabil în aprilie.

*** * ***

Îmi mai rămâne încă o operaţiune de realizat.

Când m-am dus să-l consult asupra proiectului meu, la jumătatea lui iunie, Philip Vandenbergh mi-a demonstrat că trebuie să îndeplinesc trei condiţii: va trebui să găsesc un teren sau o clădire de renovat (s-a făcut), va trebui să găsesc nişte asociaţi (tocmai am rezolvat-o şi pe asta) şi, în sfârşit, va trebui să recrutez un director, un cazino-manager care să posede indispensabila licenţă eliberată

nominal de Comisia de jocuri şi care să prezinte, pe deasupra, nişte calități incomparabile. A venit momentul să mă ocup de cea de-a treia condiție.

În aceeaşi zi de joi 25, de îndată ce termin cu bancherii, zbor spre Las Vegas. Omul de care am nevoie e acolo. Şi nu-i singur: tot la Las Vegas mă aşteaptă, oamenii de afaceri ai Mirandei mi-au adus aminte, pentru cazul că aş fi uitat, cel care va trebui să devină directorul adjunct al *Elefantului Alb*, cu sarcina esențială de a veghea asupra intereselor asociatei mele. Incandescenta mea chinezoaică din Macao, între două taifunuri, m-a prevenit: «Vei avea o surpriza văzându-l.» Chiar şi numai numele lui ar putea mira pe oricine: Caliban.

Capitolul 12

Era să nu-l văd. Am trecut la doi paşi de el, fără să-l observ, ascuns cum era după sacul meu de golf. O apăsare pe braţul meu:

— Domnule Cimballi? Bine aţi venit la Las Vegas! Aţi călătorit bine?

Surprins? Cuvântul e insuficient. Mai întâi că mi s-a adresat în franceză, şi nu în orice fel de franceză: deşi are ochii ridicaţi la colţuri şi ceva foarte asiatic în figură, se exprimă cu un superb accent meridional. Ai zice că asculţi un pescar din Saint-Tropez.

Şi, în afară de asta, cred că măsoară cel mult un metru şi zece.

— Un metru şi şapte centimetri exact, colega.

Îl contemplu de la înălţimea vertiginoasă a celor un metru şi şaptezeci ai mei:

— Caliban?

— El însuşi. Arăţi ceva mai tânăr decât în fotografie. Veniţi? Ne aşteaptă o maşină. Climatizată, desigur. Afară dogoreşte ca într-un cuptor de pizza.

Reuşesc să-mi revin destul de repede.

— Sunteţi născut la Macao, bănuiesc?

— Exact.

— Accentul. Accentul nu înşeală şi spune: Macao. Păşim spre ieşire. Lumea se întoarce să ne privească, dar tovarăşului meu nu pare să-i pese de curiozitatea pe care o suscită.

— Caliban este un nume adevărat? Zâmbeşte.

— Sigur că nu. Este o gluma între verişoara mea şi mine. Când era la colegiu, jucase în Furtuna, şi atunci mi-a dat porecla asta.

Verişoara lui?

— Cu ea aţi tratat la Macao. Suntem veri de gradul doi, mama mea şi tatăl ei sunt veri drepţi. Adevăratul meu nume este Herve Casalta. Corsican din Toulon după tată, chinez din Macao după mamă. Verişoara mea îmi spune Caliban, iar eu am botezat-o Miranda.

Zâmbeşte, dezvelind nişte dinţi perfecţi:

— Şi recunosc, mai adineaori am forţat un pic accentul din Toulon. Voiam să vă surprind.

— Foarte reuşit.

Una dintre cele mai drăguţe blonde pe care le-am văzut vreodată vine spre noi. Zâmbind. Un zâmbet care, incontestabil, ne este destinat. Silueta de manechin, cam de înălţimea mea, fină şi foarte elegantă. Piticul abandonează franceza pentru o engleză la fel de remarcabilă. Face prezentările:

— Domnul Franz Cimballi, soţia mea Patty. Patty este şi şoferul meu; îmi vine greu să conduc o maşină obişnuită. Picioarele mele sunt prea scurte pentru a

ajunge la pedale. Când am timp pentru aşa ceva, dau vehicolul la adaptat pentru dimensiunile mele. Dar întrucât suntem la Vegas numai în trecere...

Simțim întotdeaună jena, uneori chiar o stare proastă, în fața cuiva lovit de o infirmitate evidentă. Am avut acest sentiment în fața lui Caliban, în primele secunde. Dar, deja, se risipeşte; vorbeşte cu o asemenea naturalețe despre nanismul lui, încât mă face să-l uit cu totul. Şi voi descoperi atunci omul, care merită osteneala. Încă n-am ajuns acolo. Deocamdată, mă intrigă. Urcăm în maşină, tânara la volan, soțul ei şi cu mine în spate. Caliban continuă să vorbească, dar fie socoteşte că n-a venit încă momentul să abordăm lucrurile serioase, fie refuză să trateze afacerile noastre de fața cu o a treia persoană (chiar soția lui fiind), se mulțumeşte cu o sporovăială superficială. Aflu, astfel, că tânăra pereche trăieşte jumătate din timp în California şi jumătate în Franța, că mariajul lor are deja o vechime de cinci ani, iar Caliban însuşi a trecut de patruzeci (Patty nu pare de fel să aibă mai mult de douăzeci şi cinci).

— Las Vegas-ul, spune el, îl cunosc bine. Am lucrat aici în două rânduri, patru ani în total.

Ce-a lucrat? Nu spune. Ieşim pe Strip, lăsăm Dunes în stânga noastră şi oprim în față la Caesar's Palace. După douăzeci de minute, Caliban şi cu mine suntem instalați în salonul apartamentului care mi-a fost rezervat. Frumoasa şi grațioasa Patty s-a eclipsat cu discreție, din proprie inițiativă, mulțumindu-se să mângâie uşor mâna soțului ei la plecare, gest revelator asupra tandreței care există între ei. Ori joaca teatru la perfecție, ori e într-adevăr îndrăgostita de liliputanul ei soț. În acest ultim caz, iată încă o proba că Macao nu mi-a trimis pe oricine.

— Cum trebuie să vă spun?

— Caliban e foarte bine. M-am obişnuit. La urmă urmei, pentru familia şi prietenii mei chinezi, e mai uşor de pronunțat decât Herve.

Fotoliul în care s-a aşezat e, bineînțeles, prea mare pentru el şi a fost nevoit să-şi strângă picioarele sub el, pentru a nu le lăsa să atârne în gol. Camerista care ne-a adus două cocktailuri de fructe se retrage. Caliban mă priveşte cu minunații lui ochi negri:

— Am aflat că totul a mers struna, cu bancherii din Philadelphia. S-a stabilit deja data deschiderii cazinoului?

— Aprilie.

Explic: atunci sezonul jocurilor va fi în toi la Atlantic City. La urmă urmei, autorizația acordata de statul New Jersey este recentă şi, cele mai multe nu sunt decât în curs de instalare. *Elefantul Alb* va fi pe medie.

— Pot să-ți spun Franz? Am putea chiar să ne tutuim, în franceză? De acord? Franz, te-ai mai ocupat vreodată de jocuri?

— Niciodată.

— Eu da. Am patruzeci şi doi de ani, iar prima mea ruletă am pus-o în funcțiune acum patruzeci de ani.

(Voi afla mai târziu că tatăl lui era un corsican din Indochina care reuşise – performanță rarisimă – să ia în căsătorie o chinezoaică dintr-o familie de magnați, având interese serioase la Cholon-Saigon, ca şi în Singapore, Hong Kong şi Macao. Caliban s-a născut la Toulon, oarecum din întâmplare, dar bună parte din viața, mai ales după moartea tatălui său, şi-a petrecut-o în Extremul Orient). Se aplecă spre mine:

— Mai intâi, să punem câteva lucruri la punct, Franz. Întâmplarea a făcut că amândoi ne-am născut pe coasta mediteraneana, la câțiva kilometri distanța. Asta poate da naştere unor legături între noi. Poate chiar unei prietenii...

-... Dar rolul tau în afacere e să aperi interesele familiei tale chinezeşti.

— Exact. Asta voi şi face, prietenie sau ba. Indiferent care ar fi consecințele pentru tine. Limpede?

Am avut curiozitatea să citesc Furtuna bătrânului Shakespeare, cumparând cartea la Philadelphia. Numele de Caliban mă intrigă. Dacă am înțeles bine povestea – nimic nu e mai puțin sigur— Caliban e un fel de demon, un gnom destul de îngrozitor, pe care doar o anume Miranda îl poate face să asculte. Pe scurt, nimic prea liniştitor. Întreb:

— Şi celelalte lucruri?

Caliban surâde, lipindu-şi vârfurile degetelor (mâinile lui sunt mici, desigur, dar puternice):

— Nu e decât unul: sunt cel mai bun specialist din lume în materie de supraveghere a jocurilor, în cazinouri sau aiurea. Nu mă laud, Franz; crupierul sau jucătorul capabil să trişeze sub ochii mei fără să-l prind imediat nu s-a născut încă. Dacă mă crezi sau nu, asta n-are nici o importanță.

— Te cred.

— Cum se numeşte omul pe care ai venit să-l cauți aici, la Vegas, ca să faci din el managerul *Elefantului Alb*?

— Chance. Henry Chance.

Numele lui mi-a fost dat acum mai bine de două luni, pe la începutul lui iulie. La originea informației – prietenul meu Paul Hazzard din San Antonio, Texas, împreună cu care am făcut câteva afaceri de prospectare petrolieră. Reacția imediată a lui Paul când i-am expus proiectul meu: «Franz, las-o balta. Mediul jocurilor e de o suta de ori mai rău decât cel al petrolului, şi asta spune tot. Vei avea două soiuri de adversari: fie nişte monştri financiari din cei care îți pot trânti un miliard sau două pe masă fără să se strofoce, fie din ceilalți, cei cu numele terminate într-o vocala. În ambele situații, partida e prea mare.» Am insistat. A sfârşit prin a-mi da numele lui Chance. «Dar nu va marşa. Ştiu, pentru că am încercat şi eu o afacere cu el. Nu va marşa, după tot ce i-au făcut.» Bineînțeles, am vrut să aflu ce i se «făcuse» lui Henry Chance...

*** * ***

Povestea datează din anii '60, ba chiar de mai înainte, pentru cine ştie că strămoşii lui Chance operau deja, în secolul trecut, pe cazinourile plutitoare de pe Mississippi. E un fel de tradiție de familie: toți Chance-ii au fost organizatori de jocuri, nici unul jucător. Henry Chance soseşte la Vegas în 1945, imediat după demobilizare, înainte de război lucrase deja la Reno, ca crupier. Atunci când celebrul gangster Bugsy Siegel crează primul dintre marile hoteluri-cazinou de pe Strip, în concurență Flamingo, Chance este unul dintre primii aangajați. Urcă repede în grad, mai ales după moartea lui Siegel, care încercase să oprească cu capul un glonte care trecea pe acolo din întâmplare. Alte super-cazinouri sunt create. Chance este recrutat şi ascensiunea lui continuă. În 1954 este, pentru prima dată, manager asistent, iar cinci ani mai târziu, obține bastonul de mareşal: casino-manager. Casino-manager la Vegas înseamnă echivalentul Casei Albe pentru un politician, sau a locurilor din față, de pe imperială, pentru un londonez în autobuz. Timp de zece ani, Chance păstrează cârma cu o excepțională corectitudine. Dar împrejurările vor fi împotriva lui: stabilimentul pe care îl conduce este supus într-o bună zi unui atac din partea unor mari grupuri financiare americane, care încep să-şi spună că jocul este o industrie prea prospera pentru a fi lăsată pe mâinile gangsterilor. Atotputernicul Big Business atacă cu artileria grea, folosind sprijinul politicienilor locali şi al comisiei de jocuri din Nevada. Două echipe de avocați, una reprezentându-l pe Howard Hughues, cealaltă o super-puternica companie petrolieră, debarcă în cazinoul unde Chance era administrator (doar administrator, nu proprietar) şi depun un ultimatum: douăzeci şi patru de ore pentru a vinde uneia sau alteia dintre delegații. Familia care posedă stabilimentul cedează în fața miliardelor de dolari. Chance este concediat. Nu c-ar fi avut cineva ceva să-i reproşeze, dar fusese omul de încredere al foştilor proprietari – şi asta era suficient pentru a-l marca. Se pomeneşte şomer.

Tot ceea ce ştiu despre Henry Chance provine din două surse: Paul Hazzard, dar în primul rând agenția de detectivi particulari Callaway, pe care am angajat-o de pe 5 iulie, cu misiunea de a răspunde la trei întrebări: cine este Henry Chance, cât valorează el pe plan profesional, care sunt raporturile lui cu gangsterii? Callaway mi-a remis un prim raport la finele lui iulie, un al doilea pe 20 august, un al treilea pe 15 septembrie. Cele trei rapoarte se completează şi sunt ferme: Chance este omul de care am nevoie.

Nemaiavând de lucru la Vegas, pleacă în Bahamas, unde se instalaseră gangsterii fugăriți de Castro din Cuba. Ramâne aici doi ani, dar demisionează – pentru «incompatibilitate de caracter», explică Callaway. O vreme, îl aflăm la San Juan de Porto Rico, lucrând la un proiect de hotel-cazinou. Din nou demisie din proprie inițiativa, şi tot pentru incompatibilitate de caracter. Călătoreşte. Îi găsim urmă prin Europa, America Latina, în Extremul Orient, peste tot unde exista mese de joc. E un fel de victima a vocației sale, sau a tradiției familiale. Dar nicăieri nu găseşte un angajament la înălțimea capacităților sale. Şi atunci comite unica greşeală din viața lui: se reangajează la Vegas, tot casino-manager, dar nu într-un

stabiliment „curat” ci într-unul dintre celelalte, rămas în mâinile aşa-numiților mobs. După cinci luni, afacerea explodează şi Chance este omul care aduce scandalul: el e cel care alertează poliția federală asupra neregulilor din propriul său cazinou: mese trucate şi spălarea banilor proveniți din traficul de droguri. Depune mărturie în fața unui tribunal. Pedeapsa nu întârzie: i se taie mâna dreaptă cu fierăstrăul. Şi cum persistă în acuzațiile sale, se întâmplă un accident: în timp ce se afla cu familia în vacanță, pe coasta Californiei, maşina lui explodează. Reuşeşte să scape, împreună cu una dintre fiicele lui. Dar soția şi cealaltă fată ard de vii.

Comentariul lui Callaway: «Riscurile ca subiectul să fi păstrat relații de prietenie cu pegra sunt extrem de mici». E şi părerea mea.

În urmă acestei drame, Henry Chance părăseşte Statele Unite. Pleacă să trăiască în Europa, la Monte-Carlo, împreună cu fiica supraviețuitoare. Aceasta se mărită. Chance, rămas singur, revine la Vegas după ani de absența, pentru a se stabili aici. «Subiectul nu călătoreşte. Trăieşte singur, cu o servitoare. Nu joacă niciodată. Dar îşi petrece cinsprezece-şaisprezece ore pe zi în sălile de joc, mergând dintr-un cazinou într-altul.»

În 1976, Chance are 61 de ani. Tot după Callaway, fără a fi bogat, trăieşte în îndestulare. Micuța haciendă în care locuieşte, la capătul lui Charleston Avenue, îi aparține. La dosar mai erau anexate trei sau patru fotografii.

Capitolul 13

E 26 septembrie, a doua zi după sosirea mea la Vegas şi întâlnirea cu Caliban. Este ora nouă fără câteva minute dimineața şi Henry Chance e în fața mea.

În fața noastră, ar fi mai corect spus: Caliban mă însoțeşte. Chance ne scrutează, unul după altul. Este perfect impasibil. Spune:

— Mă pregăteam sa ies...

Scot din buzunar una dintre fişele furnizate de Callaway. Citesc cu voce tare:

— Subiectul trăieşte singur şi nu a primit nici o vizita în cursul ultimelor şaizeci şi trei de zile. Întreținerea casei lui, având şase camere, este asigurata de o menajeră pe nume Ruth Martinez, în vârstă de cincizeci şi nouă de ani. Subiectul se trezeşte în fiecare dimineață la ora opt şi un sfert. Iese din casă la ora nouă. Itinerariul său nu a variat în cursul celor şaizeci şi trei de zile de observație. Pleacă cu maşina spre Sahara Hotel, parchează acolo şi intră în stabiliment, unde petrece patruzeci de minute – zece minute pentru micul dejun şi restul în sala de jocuri. Plecând de la Sahara, efectuează apoi o serie de vizite, fiecare în jur de o oră, la principalele hoteluri-cazinou de pe Strip. Întotdeauna în aceeaşi ordine: Thunderbird, Circus Circus, Riviera, Stardust, Royal Las Vegas, Silver Slipper, Frontier, Desert Inn. Îşi ia dejunul – grătar şi salata – fie la Desert Iun, fie la Frontier, mai rar la Royal Las Vegas. Un taxi, mereu acelaşi şi condus de Harry Martinez, fiul lui Ruth Martinez, îl duce de la Desert Inn la Castaways. Subiectul îşi reia plimbarea. În ordine: Sands, Holiday Inn, Caesar's, Flamingo, Dunes, Bonanza şi Aladin. Subiectul cinează, în general, la Caesar's. Mai rar îşi termină seara la Hilton, întotdeauna singur. Întotdeauna foloseşte taxiul lui Martinez pentru a ajunge înapoi la maşina lui, între unu şi jumătate şi două dimineața, şi se întoarce acasă. Ridic capul:

— E nevoie să continui?

Tăcere. Henry Chance e mai înalt decât mine, îmbrăcat cu un costum bej impecabil. Degajă o impresie evidenta de calm şi de rezervă. Ai zice că-i un observator plasat pe lună. Părul lui e mai mult decât cărunt: e ca zăpada. Ochii sunt deschişi la culoare, dar fără acel gol visător pe care îl exprima uneori ochii albaştri sau cenuşii. Privirea lui este grea, foarte densă, marcată de o acuitate insolită şi aproape deranjantă: ochi de vânător la pândă. Mai ales în această clipă, când mă măsoară:

— Să înțeleg că sunt supravegheat de şaizeci şi trei de zile?

— Ceva mai mult. Ancheta pe care am dispus-o asupra dumneavoastră a demarat la începutul lui iulie. Dar numai de două luni anchetatorii mei au întreprins ceea ce ei numesc o supraveghere strânsă.

Chance zâmbeşte (doar cu buzele, ochii rămân de gheață):

— În acest caz, înseamnă că îmbătrânesc: sunt numai şaizeci şi una de zile de când v-am reperat oamenii. Patru bărbați şi două femei, în schimburi. Au tras cu toții la Slowboat Hotel, pe Fremont Street. Lucrează pentru agenția Callaway, din Los Angeles. Profesionişti foarte buni.

Izbucnesc în râs:

— Dar nu destul ca să vă înşele.

Alt zâmbet, la fel de înghețat ca şi primul:

— Sunt un om dificil de înşelat, domnule Cimballi. Şi pentru că tot veni vorba, vreau să vă spun că-mi place numele pe care l-ați ales pentru viitorul dumneavoastră cazinou. Bănuiesc că veți folosi elefantul ca temă în campania de publicitate.

Lucrurile încep să curgă puțin cam repede, pentru gustul meu. Arunc o privire spre Caliban. Dar ochii lui negri sunt de nepătruns şi nu-l părăsesc pe Chance. Ieri, piticul şi cu mine ne-am petrecut seara împreună – am fost trei, de altfel, căci încântătoarea Patty ni s-a alăturat. S-a dovedit a fi nemaipomenit de amuzant, furându-i, practic, spectacolul comicului profesionist de pe scenă. A reuşit să facă să se zguduie de râs o sală întreagă, imitând un pivot de la Harlem Globe Trotters. Dar în această clipa, am sub ochi un cu totul alt Caliban. Un Caliban încordat, în alertă, care ar da cu uşurință fiori pe şira spinării. Ideea mi se impune: o echipă alcătuită din Chance şi Caliban ar fi ideală. Mai ales dacă Chance este măcar pe jumătate atât de inteligent, de dibaci, de fin observator şi de neîncrezător pe cât pare. Îl întreb:

— Bine, i-ați reperat pe băieții lui Callaway, dar cum ați ştiut că lucrează pentru mine?

— Mi-am petrecut două treimi din viață aici, domnule Cimballi. Cunosc personal nouă din zece crupieri, din toți angajații hotelurilor, barurilor, restaurantelor şi sălilor de joc. Cunosc fiecare polițist, public sau particular. Timp de ani de zile, în calitate de casino-manager, am pus la punct şi controlat o enormă rețea de supraveghere. Meseria mea era să atrag jucătorii la mine...

Şi sunt mult mai multe şanse să găseşti mari jucători în apartamentele de la Caesars, M.G.M. sau Hilton decât în motelurile pentru căutători de aur nenorocoşi de la ieşirile din oraş. Chance şi-a pus în mişcare prietenii, relațiile din trecut. Iar aseară, când unul dintre oamenii lui Calllaway m-a vizitat la Caesars pentru a-şi preda raportul...

— Cimballi. Numele dumneavoastră îmi spune ceva. Dar nu sunteți un jucător.

— Chiar deloc.

— Dacă ați fi pierdut mai mult de o mie de dolari, în cursul ultimelor douăzeci de ani, în orice cazinou oficial din Vegas, Nassau, San Juan sau Macao, numele dumneavoastră s-ar afla pe fişele mele. Dar nu este. Aşa că, aseară, am

dat câteva telefoane: cine este acest Cimballi care m-a pus sub supraveghere de două luni?

— Răspuns: *Elefantul Alb*.

Încuviințează. Ia de pe masă o superbă tabacheră din aur masiv, încrustată cu şapte briliante. O deschide şi aşează înăuntru cinci havane – semn de lux în Statele Unite, unde importarea trabucelor din Havana este interzisă.

— Rația mea zilnică, spuse el zâmbind.

Nu şi-a folosit decât mâna stângă, cealaltă dispărând sub o mânuşa din piele, exact de culoarea costumului. Din ceea ce a spus, m-a frapat un cuvânt: fişe. Are fişe despre toți marii jucători, şi ținute la zi de douăzeci de ani, poate mai mult. E un semn care nu înşeală. Nu întâmplător a pomenit de ele.

Cu alte cuvinte, ştie de ce am venit să-l văd, ce vreau să-i cer şi ce-mi va răspunde.

O ştiu şi eu, de altfel.

*** * ***

Există cifrele, spune Henry Chance, o oră şi jumătate mai târziu. În acest an '76, aproape zece milioane de vizitatori, cu avionul sau cu maşina, au debarcat sau vor debarca la Las Vegas. Fiecare dintre aceştia va ramâne, statistic vorbind, patru zile pline şi va cheltui şaizeci şi şapte de dolari în medie, pentru mâncare, băutura, suveniruri şi cazare. În afară de joc. Pentru acesta, estimările variază în jurul a două sute de dolari pierduți de vizitator. E suficient să faci socoteala: două sute ori zece milioane. Numai salariile plătite în fiecare an la Las Vegas se ridică la patru miliarde de dolari.

Chance ne-a dus până-n vârful lui Landmark Tower, la o sută de metri deasupra solului.

— Zece milioane de vizitatori pe an. Ca să vadă ce? Un oraş care nici măcar nu-i oraş, situat în plin deşert. Nu există monumente de vizitat, nu există vestigii arheologice. Biserici, da. Proporțional, sunt mai multe biserici aici decât la Roma. Şi ştiți de ce? Pentru că jocul este considerat imoral de aproape toate religiile. Atunci, fiecare cazinou a construit una, cinci, zece biserici, din tot atâtea culte diferite, unele cât se poate de aiuritoare. Era cea mai bună metodă de a obține tăcerea clerului, de orice credința ar fi fost el. Şi-au luat partea lor din beneficii şi tac.

La un moment dat, Chance descoperă că atât Caliban cât şi eu vorbim franțuzeşte. Şi spune în franceză, cu un accent abia sesizabil:

— N-am jucat niciodată, domnule Cimballi. Niciodată. Deşi mi-am petrecut patruzeci şi cinci de ani prin cazinouri. Vă miră?

Dacă-i face plăcere... N-am venit la Las Vegas să ascult o predica, ci să caut un director pentru *Elefantul Alb*. Un casino-manager, cum se spune aici. Şi când se pronunță aceste două cuvinte la Vegas, e ca şi cum ai vorbi la Roma despre

Papă. Aseară, Caliban mi-a schițat portretul unui casino-manager ideal: un expert neîncrezător până la paranoia, în stare să vadă dintr-o ocheadă care dintre miile lor de angajați se pregăteşte să facă pe nebunul, cunoscând toate trucurile, trecute, prezente şi viitoare, dotat cu o memorie formidabilă, fie că-i vorba de cifre, de nume sau de chipuri, capabil să pună pe picioare o organizație de eficacitatea KGB-ului. Şi în acelaşi timp, de o onestitate scrupuloasă față de patronii săi. Pe deasupra, trebuie sa fie simpatic, afabil, amabil, plin de îndemânare, de tact, de savoir-faire, vorbind mai multe limbi, ştiind foarte bine cine şi ce este, la Tokyo, Londra, Riad sau Chicago...

Pe scurt, un supraom.

Cu toate acestea, nu există un cazinou rentabil fără un bun casino-manager. El e cel care verifică personal toți banii care intră şi ies, până la ultimul jeton; el răspunde pentru fiecare angajat. Iar asupra acestora, are toate drepturile: poate concedia pe oricine, fără preaviz şi fără explicații, iar hotărârile lui sunt fără apel. Va trebui să caute şi să atragă clienți serioşi, mari jucători, să decidă dacă le va acorda credit şi până la ce nivel. Iar acest om universal va trebui să se mai ocupe şi de animația stabilimentului său, să angajeze cutare sau cutare vedetă, să ştie exact care va fi impactul acestor vedete asupra cifrei de afaceri a cazinoului.

Asupra acestui din urmă punct, mă roade curiozitatea şi-i pun întrebarea lui Chance. Ridică din umeri:

— Pe locul 1, Sinatra. Nu se poate face mai mult pentru a atrage jucătorii, atât cei mari cât şi cei mici. La polul opus, Barbara Streisand. E ultima care ar trebui adusă; nu din cauza calităților ei artistice, dar efectele prezenței ei asupra mizelor sunt catastrofale. Un Elvis Presley vă va umple sălile cu o mulțime record, dar în toată această mulțime, nici un mare jucător; aceştia vor merge altundeva, aşteptând să se potolească vacarmul...

Şi aşa mai departe. Suntem tot în vârful lui Landmark Tower. Mâna înmânuşată a lui Chance ne arata ceva:

— Priviți!

Nu văd decât deşert; în orice parte mă întorc, kilometri şi sute de kilometri de deşert.

— Tocmai, spuse Chance. E unul dintre secretele reuşitei la Vegas. Vegas este un vis la mijloc de nicăieri. N-ai nimic altceva de făcut decât să joci. Şi acesta este rolul deşertului care ne înconjoară, domnule Cimballi: un cordon sanitar. Care nu există la Atlantic City. Şi nu va exista niciodată.

— E atât de grav?

De-ajuns ca să facă lucrurile mai dificile. La City, jucătorul nu va avea de făcut decât câțiva paşi, pentru a ieşi din universul jocurilor. Căci, imediat în spatele cazinourilor aliniate pe Boardwalk, va exista un oraş obişnuit, o viață normală, care va rupe vraja şi prin care jucătorul va putea relua contactul cu realitatea.

— Această va fi prima problemă la Atlantic City, domnule Cimballi. (Se încăpățânează să nu-mi folosească prenumele; e clar că vrea să păstreze distanța.) Prima, dar nu singura. Aici, la Las Vegas, un trişor este un om condamnat. Unde s-ar putea ascunde? Poliția oficială e dresată. Dar ce va fi în New Jersey, cu New York-ul la doi paşi? Dacă se vor aplica regulile de aici, totul va fi bine. Nu va rămâne decât problema principală.

Tot timpul convorbirii noastre s-a adresat în franceză. Dar acum, a folosit expresia americană: *to keep the mobs out*[2]

* * *

Petrec, în total, cinci zile la Las Vegas. Intr-un fel, îmi fac şcoala de viitor proprietar de cazinou. Şi am alături de mine doi dintre cei mai buni experți care există. E greu să-ți închipui doi oameni mai diferiți decât Chance şi Caliban. Există talia lor, şi aspectul lor fizic. Dar nu asta e esențial; pe cât e unul de introvertit, pe atât e celălalt de deschis şi de expansiv. Există, totuşi, un punct unde se întâlnesc: excepționala lor cunoaştere a unui cazinou. A vedea Vegas-ul împreună cu ei înseamnă a asista la un spectacol din culise.

În prima zi, între ei doi, atmosfera a fost rece. Pentru mine, devenise chiar nostim la un moment dat: cei doi jucau un adevărat meci, încercând să vadă cine va repera primul cea mai măruntă anomalie prin sălile pe care le parcurgeam într-una. Dar foarte repede, între sino-corsicanul din Macao şi anglo-saxonul de pe Mississippi s-a născut un respect natural. Complicitatea nu e departe. Esențial e ca ea să nu se exercite pe spinarea mea.

Despre Caliban, Chance îmi spune:

— Acest piticot este cel mai remarcabil supraveghetor de sală pe care l-am cunoscut. Un exemplu: atunci când cineva distribuie cărțile, se poate întâmpla – şi se întâmplă dessă scoată cartea de dedesubt în locul celei care vine deasupra. Dacă trişorul e suficient de îndemânatic, nu vezi nimic. Dar poți să auzi. Pentru că se produce atunci un pocnet infim. Oamenii capabili să distingă acest pocnet sunt rarisimi. În vacarmul unei săli de cazinou, e o adevărată minune. Ei bine, acest Caliban poate s-o facă. Şi nici măcar n-are nevoie să se afle în apropierea mesei. Nu mă întrebați cum reuşeşte, n-am nici cea mai vagă idee. Dar o face» Un alt exemplu? Este cel mai fantastic specialist la numărătoarea inversa, pe care l-am întâlnit vreodată; şi, credeți-mă, cunosc destui.

Bineînțeles, nu ştiu nimic despre numărătoarea inversă. E simplu de explicat: vă aşezați la o masă de baccara, la început de partidă, atunci când tocmai s-au introdus jocuri noi în sabot. Memorizați toate cărțile distribuite. În

---

[2] A pune gangsterii pe tuşă, a-i ține la distanță (N.T.).

aşa fel încât, atunci când sabotul ajunge la sfârşit, să puteți şti care sunt cărțile ce n-au ieşit încă. E simplu de explicat...

Caliban, la rândul lui, vorbind despre Chance:

— Franz, eu nu-l cunoşteam pe acest om decât după renume. Informațiile tale sunt exacte şi o voi anunța pe Miranda că ți-ai respectat partea ta din înțelegere. Acest tip e făcut pentru a conduce un cazinou aşa cum Nureev e făcut pentru dans.

Şi îmi enumeră toate motivele pentru care crede acest lucru. Ei, cu atât mai bine. În ceea ce mă priveşte, am învățat mai multe în aceste cinci zile decât aş fi făcut-o zăbovind aici, de unul singur, vreme de şase ani...

*** * ***

Acum ştiu:

— O masă, fiecare masă, trebuie neapărat să scoată, ca beneficii, douăzeci la suta din sumele care sunt investite la ea de jucători. Este regula sacrosanctă a procentajului. Dacă aceasta scade într-o seară, imediat este dată alarma. Dacă scade o săptămână întreaga, sau chiar mai mult, tactica de răspuns este de o simplitate luminoasă: se concediază pe loc toată echipa de crupieri şi supraveghetori de la masa respectiva. Dacă se poate dovedi escrocheria, cu atât mai bine, dacă nu, n-are nici o importanță: AFARĂ!

— Jocul are regulile lui.

— Un crupier care începe să şchioapete de pe o zi pe alta, chiar uşor, şi-a strecurat, probabil, nişte jetoane în şosete. (Crupierii nu au buzunare, cu excepția celui de pe piept, pe cămaşă, unde jucătorii îşi pot strecura bacşişurile – care, dealtfel, sunt imediat vărsate la fondul comun.)

— Procentajul de douăzeci la suta de fiecare masă, asupra unui drop, este numit hold. Circa o cincime din hold serveşte pentru acoperirea cheltuielilor de animație şi pentru a finanța alimentarea cu mâncare şi băutură, servite gratuit jucătorilor. Dacă aceste cheltuieli depăşesc o cincime din hold, cineva trebuie imediat dat afară.

— Jocul are REGULILE lui.

— Un dispozitiv special permite ca, începând de pe la două-trei dimineața (după cum hotărăşte casino-managerul sau unul dintre asistenții lui), să se insufle în sala oxigen pur, şi a-i păstra, astfel, lângă mese.

— Un cazinou trebuie să aibă un hotel drept complement natural. Capacitatea ideală a acestui hotel este în jur de o mie de camere. Acest hotel trebuie să fie superb, dar NU PREA CONFORTABIL, cel puțin în ceea ce priveşte camerele. Altfel, leneşii de jucători nu vor mai voi să iasa din ele. Iar locul lor este jos, lângă mese. AFARĂ!

— Din acelaşi motiv, se va avea grija ca televizoarele din aceleaşi camere – dacă cineva a avut proasta idee de a le instala acolo – să nu difuzeze decât

programe total lipsite de interes. Sau să fie în pană. Locul clientului unui hotel-cazinou nu este în cameră. AFARĂ! AFARĂ!

— O sala de cazinou nu trebuie să aibă nici un acces direct spre exterior. Jucătorul nu trebuie să ştie dacă e noapte sau zi, dacă plouă sau e timp frumos. Asta nu-i treaba lui. În plus, l-ar distrage.

— Jocul are REGULILE lui.

— Creaturile de vis (între o sută şi două sute de dolari în '76) însărcinate, oficios dar foarte real, să-i «distragă» pe unii jucători, trebuie să fie pătrunse de sensul sfintei lor misiuni: jucătorii trebuiesc readuşi cât mai repede în fața unei mese.

— Un comper (poate fi şi femeie) folosit de cazinou pentru a crea animație în jurul unei mese şi a atrage jucătorii se numeşte shill. Un (sau o) shill poate deveni o primejdie. Există un exemplu celebru. Este vorba de una dintre cele mai frumoase fete văzute vreodată la Vegas, unde concurența este, totuşi, acerbă. În afară excepționalei ei frumuseți, fata nu ştie să facă nimic. Un cazinou o angajează ca shill. În această calitate, ea primeşte trei sute de dolari pe zi, cu misiunea de a juca împotriva băncii. Nu contează dacă pierde sau câştigă, oricum banii revin în caseria centrala. Nimic extraordinar până acum. Iata, însă, că această tânără frumusețe – să-i spunem Lisa – se dovedeşte beneficiara unui noroc de necrezut. Deşi mizează pe sume mici, câştigă în fiecare zi cât să-şi cumpere un Cadillac. Nu este grav, pentru că aceste câştiguri, ca ale oricărui shill, sunt recuperate de cazinou. Dar lucrurile se complică atunci când adevărații jucători, observând fantastica ei reuşită, încep s-o imite întru totul. Şi, evident, încep să câştige şi ei. Urmând-o atunci când ea schimba masa şi mizând sume din ce în ce mai mari. Se dă alarma. Să fie frumoasa Lisa o trişoare? înregistrările cu camera video nu arată nimic. În cele din urmă, se ajunge la concluzia că e vorba de noroc pur şi simplu. Asta nu poate dura, îşi spune toată lumea. Durează. Este chemată, atunci, o echipă de psihologi, psihiatri şi alți specialişti, care o întind pe norocoasa shill pe o canapea si o intervievează. Diagnostic surprinzător, dar unanim: un asemenea noroc, atât de persistent, nu poate avea decât o singură origine – starea de virginitate a Lisei. O fecioară la Vegas este, evident, un fenomen rar. Să nu uităm că toate aceste lucruri – perfect autentice – se întâmplă într-o lume la limita visului. La Vegas, toată lumea crede în noroc, ca fenomen inexplicabil. Să existe, oare, un raport între noroc şi virginitate? Pentru lămurire, cel mai bine este să i se ia domnişoarei ceea ce îi prisoseşte. Sunt lansați la atac cei mai seducători membri ai personalului. Fortăreața rămâne inexpugnabila (iar Lisa câştigă în continuare). Sunt aduşi în scenă clienți care sunt finanțați, pentru a-i oferi poduri de aur domnişoarei în schimbul unui scurt popas comun într-un pat. Nimic. Se apelează chiar la un cântăreț, celebru în toată lumea, care acceptă să facă o faptă creştinească şi gângureşte în contul cazinoului. Lisa rămâne de marmură, rămâne fecioară şi continuă să câştige. Din această clipă, nu mai rămâne decât o singură

soluție, neştiințifică dar eficace (s-a pierdut, deja, un milion de dolari din cauza acestei fecioare): este dată afară.

— Jocul are REGULILE lui.

— Jocurile mecanice, aşa-numitele slot-machines, şi într-o mai mică măsură ruleta, au rolul de a le ține ocupate pe nevestele şi amantele adevăraților jucători, care se pot, astfel, ocupa liniştiți de craps, blackjack sau baccara.

— Un cazinou trebuie să-şi câştige banii în trei reprize succesive: mai întâi de la mese sau din alte jocuri, apoi într-o luptă implacabilă împotriva propriilor angajați, şi în cele din urmă din confruntarea jetoanelor, banilor lichizi, cecurilor, recipiselor de cărți de credit şi altor înscrisuri de debit.

— Statisticile de la Vegas arată că, pentru fiecare milion de dolari jucat pe credit, nu se recuperează, în realitate, decât optzeci la sută, adică opt sute de mii de dolari. Restul de două sute de mii de dolari intră la profit şi pierderi. Ceea ce nu-l împiedică pe fiecare casino-manager să-şi pună echipa de collectors ca, în cazul recuperărilor mai dificile, să se arate «dezagreabil».

— Ce înseamnă asta?

Mă şi văd deja – fară pic de entuziasm! – în fruntea unei echipe de ucigaşi plătiți însărcinați să-mi terorizeze viitorii clienți răi platnici. Şi aşa mi-a rămas în gât escadronul de «creaturi»...

Dar Chance dă din cap:

— Fără sânge, domnule Cimballi. fără cea mai mica violență. Colectorii unui cazinou demn de acest nume...

— Ca *Elefantul Alb*.

— Dacă *Elefantul Alb* va exista într-o zi... Colectorii unui cazinou demn de acest nume nu au drept consemn permanent extrema amabilitate. Ei sunt, înainte de orice, responsabili de relațiile cu publicul. Un debitor în incapacitate de plata rămâne un potențial client. Şi, în această calitate, trebuie să ne purtam cu mănuşi cu el.

— Dar dacă e vorba de un escroc?

Degeaba mă sufoc eu, s-ar părea că trebuie să renunțam la aceşti douăzeci la suta şi gata. Fac un calcul rapid: pentru *Elefantul Alb*, pierderea va fi de un milion şi jumătate pe an!

— Dacă ancheta noastră arată că debitorul este în realitate solvabil, dacă reaua lui voință este dovedita, folosim toate mijloacele legale de care dispunem.

— Dar ştiam că datoriile de joc nu sunt recunoscute de lege!

— Angajăm, totuşi, un proces. Pe care, desigur, îl vom pierde. Numai că majoritatea acestor debitori neglijenți sunt cetățeni foarte onorabili – altfel nu le-am fi acordat credit – şi nu apreciază defel publicitatea unui proces.

Henry Chance este regele litotei. Eu spun «escroc», el spune «debitor neglijent». Nici un cuvânt de argou pe buzele lui, fie că vorbeşte franceza sau în engleză. De la el şi de la Caliban am învățat enorm în aceste cinci zile. Nu cât să

râvnesc la postul de casino-manager. Îmi lipsesc şi cheful şi timpul. Probabil şi capacitățile, de altfel. Nu, esențial e faptul că am îndeplinit şi a treia condiție.

* * *

Căci, evident, Henry Chance a spus da. De fapt, am obținut acordul lui atât de uşor încât am fost surprins:

— Mi s-a spus că nu veți accepta.

— Cine a spus?

— Paul Hazzard, din San Antonio. V-a propus cândva o asociere pe care ați refuzat-o.

— Nu mă interesează asocierile. Ar însemna să joc cu banii mei şi, după cum ştiți, nu joc niciodată.

— A fost singurul motiv?

— Paul Hazzard nu reuşise să adune cinci sute de milioane de dolari.

Dar în mine persista impresia că mai e ceva. Chance e cu siguranță sincer când afirmă că a refuzat o asociere pentru că nu voia să-şi angajeze propriile economii. Cred chiar că am descoperit adevăratele motive ale refuzului sau: el face parte din acea rară specie de oameni care îşi cunosc foarte bine propriile limite. A juca pentru sine l-ar fi dus la a se investi pe sine; ar fi pierdut, probabil, în această afacere – poate din cauza unei emotivități pe care o ascunde cu atâta grijă – cea mai mare parte a capacităților sale. Dimpotrivă, faptul de a opera în contul altcuiva îi îngăduie să rămână acea maşina aproape perfectă.

Încep să râd:

— De acord, vă ofer o slujbă, în loc de o asociere. Şi am adunat cinci sute de milioane. Dar mai e ceva...

Zâmbeşte. Zâmbeşte cu adevărat, pentru prima dată de când îl cunosc. Citesc veselie în ochii lui limpezi şi pătrunzători:

— Duke Thibodeaux, spune el. Vă amintiți cu siguranță de el.

— Nu e dintre cei pe care-i poți uita.

Cum să nu! Încă mai simt în gură gustul cumplitului trăscău al lui Duke – fabricat de casa, la el în Louisiana. Duke Thibodeaux este mai mult decât un bătrân prieten, într-un moment cu adevărat foarte întunecat, mi-am permis chiar sa plâng pe bătrânul lui umăr. În afară de a-şi oferi umărul franțujilor în răstrişte, Duke e petrolist şi cel mai tare distilator de basamac.

— Şi îl cunoaşteți pe bătrânul Duke?

— Suntem veri primari, surâde Chance.

La naiba! Va trebui să-l complimentez pe afurisitul de Callaway pentru precizia informațiilor lui!

* * *

Pe 1 octombrie sunt la New York. În ordinea descrescătoare a înălțimii, mă aşteaptă surâzând la Kennedy Airport: walkyria, Marc Lavater, Sarah, Heidi şi Marc-Andrea. Plus ceva ce pare a fi un câine, lung de aproape patru metri, negru, cu limba roşie şi gudurător până la cretinism, botezat Satan.

Familia mea în efectiv complet.

Capitolul 14

— Până când va rămâne cu noi, Franz?

Tocmai i-am explicat lui Sarah (pentru a două oară; prima dată m-a costat o conversație telefonică de cincizeci şi cinci de minute între Las Vegas – Nevada şi Montego Bay – Jamaica) situația deosebită a lui Heidi.

— Vom vedea la începutul lui ianuarie.

— De ce la începutul lui ianuarie?

— Sau de sărbători. Anna şi toate surorile Moser vor veni din Austria în Colorado. Unde vom fi şi noi. A fost ideea ta să le invit. Iar în Colorado va mai fi şi Gunther, pe care îl cunoşti.

— Îl cunosc. E foarte frumos şi nu rânjeşte ca prostul când skiez pe fese. Spre deosebire de alții pe care îi cunosc. Dar n-ai răspuns la întrebarea mea.

Ne plimbăm prin Central Park, de-a lungul unei alei mărginite de ulmi. Mă cufund intens în contemplarea statuii lui Shakespeare, opera unui oarecare J.A.Q.Ward. Acest tip are (sau avea) un întreg alfabet în loc de prenume. La treizeci de metri în fața noastră, Heidi şi fiul meu râd şi sporovăiesc, incredibil de spontani şi de fericiți. Mă simt ciudat.

— Franz!

— Ştiu: n-am răspuns la întrebarea ta.

— Acum mai am una.

Revin la contemplarea bătrânului Will. Ştiu ce-mi va spune Sarah. Ceea ce-mi şi spune:

— Franz, întotdeauna ai răsfățat copiii mai mult decât trebuie. Nu-i ceva nou la tine. Îmi amintesc când eram la Marrakesh şi nemțoaica aceea a alertat poliția pentru că un nebun sadic îi răpise oribilele ei odrasle cu elicopterul. Nebunul sadic erai tu şi ai îndopat bieții copii cu atâta rahat încât după poliție, pompieri, aviație şi jandarmerie a trebuit să fie convocat şi un medic generalist. Îi răsfeți.

Pauză.

— Dar acum, e mult mai rău.

Marc-Andréa şi Heidi s-au alăturat între timp unui grup de copii împreună cu care organizează un miting politic. Singur, fiul meu n-ar fi îndrăznit niciodată să se amestece printre alți copii, dar împreună cu Heidi, îşi dă drumul. Niciodată nu l-am văzut atât de fericit. Aproape că sunt gelos.

— Franz, poți să alegi. Ai putea aştepta zece sau doisprezece ani şi s-o iei de nevasta.

— E adâncă.

— Ai putea, sau am putea cu toții, să mergem să ne instalăm în Austria, la Sankt Johann, în fața hotelului pe care Anna şi frumosul ei logodnic bine bronzat îl vor cumpăra sau construi, nu mai ştiu...

— Îl vor cumpăra. Hotelul există deja.

— Sau ai putea s-o adopți.

Tăcere. Dintr-o dată, mă simt cumplit de obosit. M-am săturat. De la jumătatea lui iunie, când am debarcat la New York pentru a-i anunța lui Philip Vandenbergh intenția mea de a cumpăra un cazinou, n-am încetat nici o clipă să alerg. Dar s-a terminat, şi pentru multă vreme – poate chiar foarte multă. Am în față o lungă perioadă cât voi sta liniştit. Henry Chance şi Caliban au rămas la Vegas, prezența lor la Atlantic City nefiind, pe moment, necesară. Vor veni doar să arunce o privire asupra hotelului şi a planurilor de renovare ale arhitecților, după care se vor întoarce în Nevada, unde vor lucra la recrutarea imensului număr de personal de înaltă calificare de care vom avea nevoie la primăvară. Pentru mine, nu rămâne decât supravegherea lucrărilor. Un drum pe săptămână, până la Atlantic City, va fi de-ajuns. Îi zâmbesc lui Sarah şi o cuprind cu brațul:

— Pariez că ştii deja unde vom locui, până la primăvară...

Îmi aruncă obişnuita ei privire de smarald, scutură din cap şi îmi întoarce surâsul. Mă ia de braț şi mergem împreună, exact ca un bătrân cuplu ai căror copii se joacă în parc, într-o blândă şi poetică dimineață de toamnă, la New York.

— Long Island, spune ea.

Un calcul rapid, cumva involuntar: îmi va lua pe puțin trei sferturi de oră să ajung la Manhattan. Long Island va fi perfect.

— Ai găsit ceva acolo?

A vizitat chiar şi casa, în timp ce eu îmi clăteam privirile cu creaturile din Vegas. E un fel de cottage englezesc, în bună parte acoperit de iederă, nu mai mare de zece sau cinsprezece camere, plus verandă, grădina, peluza coborând până la un mic lac şi debarcader din scânduri. Există chiar şi un hangar pentru o şalupă (mică).

— Şi ghici pe cine vom avea ca vecini? Dau primul nume care-mi trece prin minte:

— John Lennon şi japoneza lui.

— Mă enervezi. Chiar ei!

Şi ne instalam efectiv în Long Island, cu cei doi copii ai noştri care se înțeleg între ei mai bine decât dacă ar fi fost frate şi soră. Ei leagă oarece relații diplomatice cu foarte tânărul fiu al fostului Beatles, vecinul nostru, dar Lennon Junior având, cel mult, trei ani, aceste schimburi internaționale rămân într-un stadiu protocolar. Dealtfel, Heidi trebuie să meargă la şcoală, susține Sarah, iar când Sarah e convinsă că are dreptate într-o privință, a o face să se răzgândească e ca şi cum ai încerca să convingi Nilul s-o ia înapoi, spre izvoare. Aşa încât o înscriu pe tiroleza noastră la o şcoală din vecinătate, ignorând propunerea mea de a angaja un preceptor.

— Şi cine o va duce în fiecare dimineaţă până la şcoala?

— Tu, drăguţule. Cine şi-a dorit o viaţă de familie obişnuită? Ai vrut-o, o ai.

Dealtfel, are dreptate. Ea însăşi a făcut mari eforturi, acceptând, pentru prima dată de când o cunosc, să lase pe al doilea plan preocupările ei profesionale, adică să conducă hoteluri. (Şi-a luat şase luni dintr-un an sabatic.) Cu Heidi a stabilit, extraordinar de repede, o adevărată înţelegere între femei, bineînţeles pe spatele meu.

Tiroleză a cucerit-o, si reciproca e adevărată, iar mie, pe post de fraier, s-ar părea că-mi şade de minune.

Casa nu se goleşte niciodată, în mare parte din cauza lui Sarah, care are redutabila eficacitate a anglo-saxonilor în ceea ce priveşte organizarea vieţii sociale. Duminicile, sau în zilele când nu se face şcoală, până şi biroul meu se transformă în sucursală de grădiniţa. În această situaţie mă deghizez în barcagiu şi, vâslind zdravăn, mă aşez în mijlocul lacului, unde sunt aproape sigur că nu va veni nimeni să-mi ceară să repar o jucărie, să tai nişte felii de tort sau, mai rău, să cânt ceva.

Cred că suntem pe la finele lui octombrie când Marc Lavater, venit pentru un week-end, se pomeneşte vâslind alături de mine.

*** * ***

— Despre Karl-Gustav Baumer vreau să-ţi vorbesc, spune el. De unde naiba au apărut milioanele astea de copii? Aveţi o pepinieră, sau ce?

— Prietenii lui Heidi. Şi-a invitat toată clasa la o gustare. Plus prietenele prietenelor. Marc?

— Da?

— Să nu întrebi dacă vreau s-o ţin pe Heidi cu noi şi pentru câtă vreme.

Zâmbeşte. De acord. Dar îmi poate vorbi despre unchiul Karl-Gustav, sau K.G. În limbajul codificat? Poate, îi spun.

— K.G. soseşte în Statele Unite în toamna lui 1941. Are douăzeci şi trei de ani, aproape douăzeci şi patru. A avut oarecare probleme până să treacă de biroul de imigrări. Din câte spune el, a părăsit Austria în urma unui dezacord cu un oarecare Adolf Hitler. Între '38 şi '41...

— E importantă perioada asta?

— Din câte ştiu, nu.

— Sări peste ea.

— Rezum: la două luni după intrarea lui în Statele Unite, respectiva ţară intră în război. K.G. se înrolează. Pacificul.

— De unde se întoarce plin de medalii. El e cel care l-a făcut prizonier pe Hirohito?

— Nu. Dar, la întoarcere, are dreptul la naţionalitate americană. Cu prima demobilizare, îşi cumpără o baracă de vândut cârnaţi. Abia ştie să scrie şi să

citească, dar la vândut cârnați e un maestru. Își cumpără un prim magazin în Bronx, apoi un al doilea în Manhattan. În '53, prima braserie. Nu-i ceva de mare lux, e genul de cârciumioară unde se bea bere şi se mănâncă specialități austriece şi bavareze.

— Şi se face avere...

— Nu tocmai. Clientela lui e formată din mici funcționari...

— E importantă chestia asta?

— Ar putea fi.

— Go on!

-... din şoferi de taxi şi aşa mai departe. Nu vagabonzi, dar nici prea departe, în unele cazuri. Cărora K.G. le acordă bucuros credit când sunt strâmtorați. Majoritatea sunt, ca şi el, proaspăt imigrați, o întreagă Europă care nu vorbeşte prea bine englezeşte. Iar Baumer domneşte asupra acestei mici lumi. E un tip de treabă. E tapat, dar nu-i pasă. Dolarii se adună, fără îndoiala pentru că nu cheltuieşte, practic, nimic pentru el. Singurul său bun imobiliar, în afară braseriilor, e studioul lui din Greenwich Village, unde va locui până la sfârşit.

— Se întoarce în Austria?

— Deocamdată nu. Nu se ştie cum, dar află până la urmă că sora lui trăieşte şi e maritata cu un oarecare Moser. Suntem în '56. Baumer pleacă pentru prima dată înapoi în Austria.

— Heidi încă nu e născută.

— Dar Anna, da. Are un an. În cursul acestei calatorii Baumer cumpără exploatarea forestieră şi ferma pe care le oferă – mai precis, ale căror venituri le oferă – surorii şi cumnatului său. Iar atunci când joagărul nu mai aduce nici un ban, K.G. scoate, discret, din propriul buzunar. Ți-am spus, e un tip de treaba.

Marc vorbeşte, iar eu vâslesc, cu unicul scop de a mă încălzi.

— Baumer se întoarce în America. Între '56 şi '72, afacerile lui continuă să prospere – modest. Aşa că îi vine o idee cam trăznită: vrea să cumpere un hotel Nu pentru a investi sau a face avere. Doar pentru a se distra cu prietenii. Poate şi pentru că întotdeauna a visat să aibă un hotel al lui. Şi după ce le va oferi o masă prietenilor, va putea să le ofere şi un pat. Un romantic, ascuns sub aspectul unui vânzător de cârnați. Nostalgia serilor vieneze, înțelegi cum vine... Printre vechii lui prieteni, unii au cunoscut Atlantic City în vremea lui de glorie. Fără îndoiala că i-au vorbit lui K.G. despre el, pentru că la City vrea să cumpere şi nu în altă parte...

Continui să vâslesc, cu picioarele înghețate. Avatarurile lui Karl-Gustav nu mă pasionează defel. Ridic arătătorul:

— Pot să te întrerup?

— Întrerupe-mă.

— Tipul care i-a scris Annei Moser...

— Walcher.

— Aşa, Walcher. Ăsta când apare în poveste?

— Apare de la început. Atunci când Baumer îşi cumpără primul lui magazin de delicatesse, împrumută bani de la banca vecină, în Bronx. Iar la ghişeul acestei bănci stă Walcher. Cei doi se cunosc cel puțin din 1945; amândoi provin din aceeaşi regiune din Tyrol, dar Walcher e ceva mai bătrân şi a imigrat în Statele Unite în 1933...

— Anul cel bun.

— Walcher va fi contabilul lui Baumer. Iar atunci când acesta îşi propune să cumpere un hotel, desigur că lui Walcher, urcat între timp în grad, îi va cere un împrumut de patru sute de milioane. Hotelul din Atlantic City e de vânzare cu cinci sute.

John Lennon e pe peluza lui, jucându-se cu copilul, îmi face un semn cu mâna. Ridic şi eu o vâslă. Marc continuă:

— Walcher îi explică lui Karl-Gustav că e totuşi nu ştiu mai cum...

— Tobsuchtig. Țicnit.

-... Dar sfârşeşte prin a împrumuta banii. K.G. este încântat. Face un chef în noua lui jucărie, împreună cu prietenii pe care-i aduce la Atlantic City cu autocarele. Hotelul aduce doar pierderi, dar reuşeşte să țină un echilibru cu ce-i aduc braseriile. Este văduv, nu are copii şi a pierdut orice contact cu familia lui din Austria. Totuşi, aflând – nu ştiu cum – că are patru nepoate orfane, se bate cu pumnii în piept şi fuge în Austria. A două călătorie...

— Cea despre care ne-a vorbit Anna.

— Singura despre care îşi aminteşte. În 1956 era prea mica. La întoarcerea lui, povesteşte Walcher...

— L-ai întâlnit, pe Walcher asta?

— Da. Şi nu mi-a făcut impresie proastă. Sexagenar, discret, fără mare anvergură. Tipul de funcționar model. Ținea la Baumer, fără îndoială.

Începe să mă doară spatele de atâta vâslit. Mai ales că ne învârtim în cerc.

— La întoarcerea din Austria, Baumer e plin de remuşcâri. Ar vrea să facă o mulțime de lucruri pentru nepoatele lui. Dar împrejurările nu sunt prea grozave; pierde o mulțime de bani cu hotelul lui, gaşca de semi-vagabonzi pe care a invitat-o acolo nu mai pleacă, iar asta alungă adevărații clienți, cei care plătesc. Şi, mai ales, Karl-Gustav întâlneşte iubirea...

— Vrei să repeți?

— I-U-B-I-R-E-A! Suntem în 1974, are, deci, cincizeci şi şase de ani. Dar demonul iubirii loveşte...

— Bum!

— Aşa cum zici. Frumoasa are cu treizeci de ani mai puțin. Este una dintre fostele chelnerițe de la braserie. K.G. cade victima nebuniei vârstei a treia: să-ți cumpăr un mantou, dragă, şi uite şi un colier, şi ce-ar fi să plecăm împreună la tropice? Ceea ce şi fac. Walcher va trimite chiar un detectiv pe urmele lui, ba se va deplasa personal pentru a-l aduce la rațiune pe Baumer, care se află la Nassau.

Nimic de făcut; Karl-Gustav se distrează prea bine pentru a se întoarce şi mai ducă-se naibii banca şi ratele ei! Uite...

Marc îmi întinde o fotografie făcută cu blitz-ul într-un bar de noapte: se poate vedea un sexagenar roşu la faţă, hilar, cu serpentine în păr, ţinându-se strâns de o blondă destul de banală, dar bine făcută.

— De când e fotografia, şi de unde?

— Acapulco, Mexic, 4 ianuarie 1975. Locul este un bar celebru, La Perla. Karl-Gustav Baumer a murit după patru zile. Infarct.

A fost asasinat? Marc dă din cap:

— Nu. Am trimis pe cineva acolo. În mod incontestabil, decesul s-a datorat unui infarct. Drept dovadă, raportul medicului local şi constatările unui medic american aflat în vacanţă în acelaşi hotel cu Baumer. În plus, Walcher a cerut autopsie...

— De ce naiba?

— A cerut-o mai târziu, atunci când fraţii Caltani (mai precis, Olliphan) şi-au arătat nasul încercând să răscumpere hotelul. Walcher nu-i chiar tâmpit, moartea asta subită şi oferta lui Olliphan câteva luni mai târziu i-au trezit bănuielile. Dar autopsia a confirmat infarctul.

— Fata a moştenit ceva?

— Nimic.

— Şi mai există?

— Am văzut-o acum trei zile. Lucrează, ca vânzătoare, într-un mare magazin.

— De ce Walcher le-a anunţat atât de târziu pe surorile Moser de moartea unchiului lor?

— Pur şi simplu pentru că nu s-a gândit. El nu era chiar executorul testamentar al lui Baumer. Era, de fapt, tipul care aranjase ca propria lui bancă să-i împrumute lui Baumer patru sute de milioane, iar când Baumer a început să facă pe nebunul, s-a pomenit într-o situaţie destul de critică. În plus, chiar el îi împrumutase, cu titlu personal, douăzeci şi cinci de mii de dolari lui K.G.

«Eu susţin că unchiului Karl-Gustav i s-a întâmplat ceva anormal...» Cuvintele Annei îmi revin în minte. -— Marc, n-ai găsit nimic suspect? Nimic, nimic?

— Nimic, nimic.

— Walcher îl cunoştea pe Olliphan?

— L-a cunoscut în iunie 75, când Olliphan a venit să-l vadă pentru a-i spune că nişte clienţi de-ai lui (dar Walcher a înţeles imediat că e vorba de fraţii Caltani) ar fi interesaţi de hotel. Soluţie care îl aranja de minune pe Walcher; era disperat, având în cârcă direcţiunea băncii care-l înghesuia să rezolve acest dosar de împrumut.

— Când a avut loc vânzarea către Caltani, sau către Olliphan?

— Iulie 1975.

— La ce preţ?

— Aşteaptă, nu-i atât de simplu; fraţii Caltani au cumpărat, de fapt, tot ce-i aparţinea lui Baumer: hotel, braserii, studio, exploatare forestiera şi fermă în Austria. Au luat totul. Şi nu era chiar o afacere bună, la prima vedere...

— Dar braseriile mergeau bine, mi-ai spus...

— Mergeau bine înainte de septembrie '74. Dar, pentru a-si plăti extravaganţele caraibo-mexicane, tăicuţul Baumer a tras de ele cât a putut. Nu numai că a întrerupt rambursările către bancă, dar a golit toată casa şi a ipotecat tot ce a putut. Fraţii Caltani au obţinut hotelul şi braseriile preluînd toate creanţele, plătind daune către banci şi alţi debitori, plătind dobânzi şi penalităţi pentru întârziere.

— Marc, CÂT a plătit, în total?

— Cam opt sute de mii de dolari.

Iar eu am cumpărat putregaiul ăla de hotel cu douăzeci şi cinci de milioane!

— Îţi dai seama, Marc? Dacă Walcher ar mai fi aşteptat opt sau zece luni înainte de a vinde, preţul hotelului ar fi crescut de zece ori.

— Nu putea să aştepte, Franz. Avea propria lui bancă pe cap, iar în ce priveşte braseriile, toate ipotecate, se înghesuiau o mulţime de indivizi, urlând ca lupii. Iar noi ştim acum că jocurile au fost autorizate, dar, în iulie '75. Walcher nu putea şti.

— Decât dacă i-ar fi spus Caltani.

— De ce s-o fi făcut? Dacă ei ştiau chestia, n-aveau nici un interes s-o împrăştie pe toate drumurile.

Răcnete de indieni sioux pe ţărm: un trib care tocmai a dezgropat securea războiului a capturat o Faţă Palidă şi o leagă de stâlpul de tortură. Recunosc Faţa Palidă: Yvon Samuel, un ziarist francez de la France-Soir, venit şi el pe durata week-end-ului şi care, deşi legat la stâlpul de tortură, îşi fumează flegmatic trabucul. Îi spun lui Marc:

— Hai să ne-ntoarcem.

— Tu ai vâslele, tu hotărăşti.

«Iar eu susţin că e ceva anormal...» Hotărât lucru, vreau să am conştiinţa liniştită:

— Marc, îi voi cere englezului să arunce şi el o privire.

— Şi să reia toată ancheta pe care am făcut-o eu?

— Nu te supăra!

— Aş avea motive.

— Marc, fir-ar să fie! Am băgat cincizeci de milioane în rahatul asta de Elefant!

Tăcere. Lăsase privirea în jos, cu faţa sumbră. O ridică:

— De acord. Ai, desigur, dreptate.

Reuşeşte chiar să zâmbească şi îmi arata ceva cu degetul:

— Fiul tău pare să se distreze cu adevărat.

Îi urmăresc privirea şi îl descopăr pe Marc-Andréa în fruntea regimentului Şapte Cavalerie. În ciuda eforturilor lui Sarah şi alor mele (mai episodice), era un băiețel singuratic. Apariția lui Heidi în viața lui – în viața noastră – l-a transformat complet.

— Marc, nu vreau să am de-a face nicicum cu frații Caltani.

— Tranzacția dintre ei şi tine a fost reglementară. Nu eşti obligat să-i inviți la masă.

— Dar îşi construiesc cazinoul lor chiar lângă al meu.

— O mulțime de oameni îşi construiesc un cazinou lângă al tău. La urma urmei, tu ai vrut un cazinou.

În sfârşit, termin cu vâslitul. Coborând de pe debarcader, interceptez poney-ul care transportă colonelul şi coloneasa regimentului Şapte Cavalerie.

— E ora mesei, ostaşi!

— Nu ne e foame!

Şi unul şi celalalt au obrajii îmbujorați de plăcerea jocului.

— Avem o cadă plina cu cremă de ciocolata. Până la urmă, le e foame.

*** * ***

În aceeaşi seară, reuşesc să dau de Englez în castelul lui strămoşesc (care e un adevărat castel strămoşesc). Este pentru a două oară în trei luni când fac apel la serviciile lui, care sunt la tarifuri exorbitante, dar de o eficacitate fără egal, după părerea mea. Pe care, poate, doar flegma lui le-ar putea egala.

— Ernest Walcher, am notat, spune el.

— Vreau să ştiu totul despre el. Deplasările lui în ultimii doi ani, dacă e cinstit, dacă a devenit sau a fost întotdeauna, şi dacă are şanse să rămână aşa. Raporturile lui cu James Montague Olliphan şi cu familia Caltani.

— Totul.

— Totul. Şi, mai ales, dacă a ascuns nişte bani undeva.

— Ştiți foarte bine că-i aproape imposibil, cu secretul bancar.

— Faceți tot ce puteți. Şi asta nu-i tot. Vreau sa ştiu cum, când şi de ce Karl-Gustav Baumer a început într-o zi să facă pe nebunul, de exemplu să nu-şi mai plătească ratele la banca ce-l împrumutase pentru a-şi cumpăra hotelul din Atlantic City. Vreau să cunosc situația lui financiara dinaintea morții şi după aceea. În afară de afirmațiile lui Walcher.

— Altceva?

— Fata aceea cu care era Baumer la Acapulco, patru zile înainte de a muri.

— Curiculum vitae integral. De văzut dacă n-are nişte economii pe undeva. De văzut dacă nu cumva a împins-o cineva în brațele lui Baumer.

Unul dintre avantajele Englezului e că pricepe repede.

— Exact. Şi tot ce se poate afla despre Olliphan şi frații Caltani.

Tăcere.

— Sunt multe lucruri, domnule Cimballi. Unele periculoase. Şi care, oricum, vor cere timp.

Ca să nu mai vorbim despre factura dementă pe care mi-o va prezenta. Râde încetişor, cu râsul lui voit nătâng, de englez de la Oxford (sau Cambridge):

— Dar despre activitățile KGB-ului în cele două Americi, nu vă interesează nimic?

Închid. Glumele proaste îmi plac atunci când le fac eu.

*** * ***

E sfârşitul lui octombrie şi se împlinesc patru luni şi jumătate de când am declanşat operațiunea *Elefantul Alb*. Până acum, totul a mers perfect. Mi-am atins toate obiectivele: am găsit un teren, am găsit asociați, am găsit un casino-manager demn de acest nume. În fiecare etapă, în fiecare zi; în fiecare oră, am luat precauțiile cele mai mari, chiar exagerate, pentru a evita singura primejdie de care mă tem cu adevărat: amestecul marilor gangsteri în proiectul meu, sub orice formă.

Şi am reuşit, fără nici o îndoială. Ridicând o adevărată fortăreața, avându-i de straja la creneluri pe Henry Chance şi Caliban, susținuți de Lavater, Rosen, Lupino şi Vandenbergh. Iar eu, baricadat în donjon. Pentru prima dată, în mijlocul familiei...

*** * ***

Fără să am nici cea mai infimă urmă a intuiției faptului că, în realitate, eu însumi am întors în acest donjon bomba care-l va pulveriza.

De fapt, Bomba însăşi ignoră că este o bombă.

Heidi nu ştie nimic.

Capitolul 15

Atlantic City, cu trei zile înainte de Crăciun. Frigul este siberian, din cer curge un soi de lapoviță, iar vântul venit dinspre ocean nu rezolvă nimic: îngheț. Ca şi Henry Chance, în ciuda blănurilor pe care le are pe el şi cu care ar putea ierna şi în Laponia. Lunga, interminabila linie albă a plajei este în spatele nostru şi privim spre aliniamentul de fațade: hoteluri, galerii de artă, cafenele, restaurante, teatre. În stânga şi în dreapta noastră, întinzându-se, parcă la nesfârşit, Boardwalk.

Fotoliul dublu, din răchită, cu motor, este încă la o sută de metri de noi. Dar se apropie în plină viteză, adică ceva mai rapid decât un om la pas. Nu este un vehicul extravagant, cel puțin aici e banal, sunt sute ca el, caracteristice pentru Atlantic City. Numai că, în interiorul acestuia se află Caliban şi doamna lui. Chance şi cu mine îi aşteptăm de aproape zece minute.

— Ce credeți?

Întrebarea mea e adresată, evident, cazino-managerului. Nu este prima lui vizită la *Elefantul Alb*. El şi Caliban au venit în mod regulat aici, mai ales în primele zile ale lui octombrie. La vremea aceea, lucrările de amenajare abia începuseră. Chance a pierdut două zile întregi studiind planurile de renovare ale arhitecților. În ansamblu, le-a aprobat, sugerând doar modificări de detaliu. La urmă urmei, principiul general al unui hotel-cazinou este simplu, brutal de simplu: trebuie ca jocul să fie prezent peste tot, ca fiecare cameră, fiecare culoar, fiecare restaurant, fiecare bar, ba chiar şi terenurile de tenis, sălile de squash şi piscinele, să fie tot atâtea capcane întinse în mod subtil şi plăcut potențialului jucător. Cu o diferență, totuşi, esențiala – e un punct pe care Chance l-a subliniat cu insistența – între un cazinou la Vegas şi unul aici, pe țărmul Atlanticului. La Vegas, căldura copleşitoare din timpul verii, vântul omniprezent din timpul iernii, deşertul înconjurător blochează clientela în incinta care îi este destinată, din care e prea puțin probabil că reuşeşte să scape. E condamnată să joace. Prizonieră a «cordonului sanitar».

Nu există un cordon sanitar la City. Aici e toată problema. Mi-a mai spus-o şi mi-o repetă, cu mania lui, aproape obsesivă, a preciziei:

— Şi apoi mai este această alăturare a cazinourilor. E limpede că jucătorii vor merge dintr-un cazinou într-altul, invers decât se întâmplă în Nevada.

Pe scurt, va trebui să concepem *Elefantul Alb* pe nişte baze proprii pentru Atlantic City. Va trebui să avem în vedere două tipuri de clientelă: cea oferita de partea-hotel şi cea aflată în trecere, susceptibilă să schimbe stabilimentul de trei-patru ori pe ceas.

Elefantul Alb avea, pe vremea lui Baumer, patru sute şi ceva de camere. O dată lucrările terminate, capacitatea lui va trece la şapte sute optzeci, plus optzeci de apartamente extrem de luxoase.

— Va fi de ajuns, domnule Cimballi (tot nu s-a hotărât să-mi folosească prenumele). Presupunând că toate camerele sunt ocupate, asta înseamnă, să spunem, o mie cinci sute de clienți. Statistic, asta înseamnă şapte sute cincizeci de persoane în jurul meselor de joc.

Echipa lui Lupino a făcut deja un studiu de acest tip. După concluziile lor, «populația sălilor de joc» va fi constituită, la orele cele mai animate de week-end, din douăzeci şi unu la sută clienți furnizați de partea hotel, restul fiind în trecere. Cifrele lui Lupino şi ale lui Chance concordă. Consecința e limpede: dacă şapte sute de persoane reprezintă o cincime din populația sălii, înseamnă că putem conta pe trei mii până la trei mii cinci sute de jucători. Contingent care va fi matematic reînnoit din cinci în cinci ore. Să spunem, deci, trei mii două sute cincizeci de înmulțit cu cinci: şaisprezece mii două sute cincizeci de jucători pe zi.

Care, dacă vor avea delicatețea să ne lase banii lor în aceeaşi proporție ca la Vegas – şi de ce n-ar face-o? – respectiv două sute de dolari de persoană, vor lăsa aici, deci, trei milioane două sute cincizeci de mii de dolari.

Procentajul, celebrul şi sacrosantul procentaj fiind de douăzeci la sută asupra acestui drop, înseamnă că vor ieşi şase sute cincizeci de mii de dolari beneficii pe zi.

... Minus douăzeci la sută pentru cheltuielile de animație: să spunem cinci sute douăzeci de mii. Tot pe zi.

(De ani de zile, pur şi simplu, ador acest gen de calcule, îmi plac cu atât mai mult cu cât, în general, faptele le-au dovedit, ulterior, a fi complet eronate. Fie c-am fost prea optimist, fie că, dimpotrivă, n-am fost cât trebuia. Puținele dăți când apreciasem corect m-am simțit aproape dezamăgit. Dar continuă să mă distreze, ele sunt cuvintele mele încrucişate.)

Cinci sute douăzeci de mii de dolari pe zi, deci. Dar *Elefantul Alb*, ca şi tovarăşii lui din City şi Vegas, va funcționa douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru şi trei sute şaizeci şi cinci de zile pe an.

Să înmulțim, deci, cinci sute douăzeci de mii cu trei sute şaizeci şi cinci: o sută optzeci şi nouă de milioane opt sute de mii de dolari pe an.

Dublul fotoliu din răchita, conținându-i pe Caliban şi pe Patty, nu mai e decât la treizeci de metri. Clănțănesc din dinți, dar cifrele continuă să mi se învârtă prin minte (le cunosc deja pe de rost, pentru că am făcut socoteala asta de câteva sute de ori): o suta optzeci şi nouă de milioane opt sute de mii de dolari, din care vor trebui scăzute cheltuielile generale...

... Cam patruzeci de milioane de dolari pe an.

... Şi, din care va mai trebui, înainte de a putea înregistra primul beneficiu, să rambursez cele patru sute de milioane, plus dobânzile, împrumutate de la banca din Philadelphia. Fie şi aşa.

Caliban şi Patty sunt la douăzeci de metri. Aceşti doi măscărici, lipiți unul de altul ca doi tineri căsătoriți, cântă din răsputeri Tea for two sub lapoviță.

Mi-am terminat socotelile. Marc Lavater are dreptate, Jimmy Rosen are dreptate, Vandenbergh are dreptate, Jo Lupino are dreptate. Iar eu am avut mai multă dreptate decât ei toți la un loc, atunci când m-am aruncat în această afacere. În cel mai rău caz, punând la socoteală până şi o întârziere în deschiderea *Elefantului Alb*, considerând că unele zile vor fi de-a dreptul păguboase, că sălile vor fi, deci, aproape goale, făcând toate rezervele imaginabile, adevărul străluceşte în toată splendoarea lui:

UNU: vom avea nevoie de patruzeci şi patru sau patruzeci şi cinci de luni cel mult – împrumutul e făcut pe cincizeci de luni – pentru a-l rambursa integral băncii din Philadelphia. Iar deschiderea urmează să aibă loc în aprilie viitor, deci ajungem cam prin noiembrie-decembrie 1981.

DOI: începând din noiembrie sau decembrie '81, voi căpăta în fiecare an, în calitate de proprietar a jumătate din *Elefantul Alb*, echivalentul a douăzeci până la douăzeci şi cinci de milioane de dolari, după plata impozitelor.

Nefăcând absolut nimic. Nu va trebui nici măcar să pun piciorul în Atlantic City, ori să-mi aduc urechile să înghețe aici.

La sfârşitul fantasmagoricei şi epuizantei mele operațiuni asupra cafelei, anul trecut, făcusem nouăzeci de milioane de dolari. Ceea ce, în franci francezi, face vreo patruzeci şi cinci de milioane de centime.

Dar ce să mai spun de ceea ce mă aşteaptă?

Bogăția, adevărata Bogăție, este aici.

... Şi la fel Caliban şi Patty. Au terminat, în sfârşit, de cântat. Au abandonat şi fotoliul lor cu rotile. Intrăm cu toții în *Elefantul Alb*.

*** * ***

Nu va fi un cazinou la fel ca celelalte. Desigur, amenajarea lui comportă câteva dispoziții proprii oricărui cazinou, dar principala, enorma lui originalitate va ține de punerea în aplicare a unei idei pe care am avut-o eu şi care, la acest sfârşit de decembrie, va fi, în mare parte, gata.

Ca şi celelalte, *Elefantul* va fi (este deja) centrat în jurul unei săli de joc. Mai mult decât centrat: toate amenajările au fost prevăzute în jurul şi deasupra acestei săli – şi în funcție de ea. Trebuie ca traversarea ei să devină obligatorie, iar prezența ei obsesivă. Chiar de la intrare, chiar de la recepție: bateriile de ascensoare care deservesc etajele sunt chiar lângă mesele de joc. Sala principală se întinde pe mai bine de zece mii de metri pătrați. Şi se prelungeşte cu nişte saloane, care delimitează o primă zonă «privată», unde se vor putea regrupa jucătorii dornici să rămână între ei. Apoi lansează antene în toate direcțiile, la toate etajele, chiar şi în camere. Peste tot vor fi maşini de jocuri mecanice şi electronice, al căror jackpot maxim va fi de un milion de dolari. Nu lipsesc nici

ecranele video, pe care clientul le va avea în permanență sub ochi, fie că se află în unul din cele nouă restaurante, în cele opt baruri şi cofetării, pe marginea piscinei sau pe terenurile de sport, ba chiar şi în sauna construită după principiul thermelor romane. Datorită acestor ecrane, un client va putea obține la cerere imaginea mesei de joc care-l interesează şi nu numai pentru a urmări partida în curs, dar să şi participe la ea, cu ajutorul unei rețele complexe de comunicații electronice, condusă de un calculator.

Ba chiar în intimitatea băii din propriul apartament, clientul va putea miza pe un număr de ruletă sau va putea juca la diverse loterii.

Sala principală va conține trei sute cincizeci de mese de joc, dintre care, de pildă, o sută cincizeci de blackjack şi cincizeci de ruletă. Jocurile mecanice vor fi în număr de peste şase mii. Şapte sute de fete frumoase, cu rochițe cât mai scurte, nu vor avea altă misiune decât să se ocupe de amatorii acestor maşini, gata în orice clipă să distribuie şervețele parfumate pentru ştergerea mâinilor (mânuirea repetată a acestor maşinării zăngănitoare şi sclipitoare înnegreşte palma) şi, mai ales, vor fi gata, în orice clipa, să ofere mărunțişul necesar: Vor purta între sâni un tub cu monede şi va fi suficientă o apăsare pe mamelon pentru a obține fisa dorită.

În afară de cele nouă restaurante, cele opt baruri, piscine, saune, săli de squash, de gimnastică, săli de masaj şi rețele interioare de televiziune (care nu vor difuza decât ştiri plăcute), vor mai exista trei săli de spectacole, o galerie comerciala, o bancă, o sală de telex...

Influența lui Henry Chance a fost foarte puternica atunci când a fost vorba de securitate. A insistat să instalăm un dispozitiv şi mai sever decât cel aflat în funcțiune la Vegas, pentru motivul că problemele de siguranța aici vor fi cu mult mai mari decât acolo. Mereu teoria lui cu cordonul sanitar. Şi faptul că poliția din Atlantic City, ca şi cea din New Jersey, nu e, din nefericire atât de bine educată ca cea din Nevada. Pentru aceasta din urmă, furtul unui jeton dintr-un cazinou e un delict incomparabil mai grav decât asasinarea a cincizeci de persoane cu drujba. Henry Chance nu crede că mentalitatea care domneşte pe țărmul Atlanticului e atât de sănătoasă. După părerea lui, polițiştii locali n-au înțeles şi riscă să nu înțeleagă toată gravitatea problemei. Şi asta-l nelinişteşte. Cum îl nelinişteşte şi o altă convingere – probabil justificată – că gangsterii din New York sunt mai structurați, mai numeroşi, mai vicioşi şi mai bine protejați politic decât cei din Nevada. Din punctul lui de vedere, idealul ar fi – şi nu glumeşte deloc – să ridicăm un adevărat zid al Berlinului în plin Atlantic City, între cazinouri şi restul oraşului, respectiv – restul Statelor Unite.

Arhitecții i-au respectat ideile. Un client care intră la *Elefantul Alb*, se duce la recepție, apoi urcă într-un ascensor, pentru a putea ajunge la primul etaj, unde va avea impresia, la sosire, că a ajuns chiar deasupra sălii de joc. Greşeală. În realitate, între primul etaj oficial şi sală va exista un alt nivel, cu o suprafață egală cu cea a sălii, dispus ca şi aceasta, fără ferestre, complet climatizată, ale cărui

intrări discrete vor fi rezervate «personalului autorizat», cu paznici care să-i protejeze împrejurimile. În interiorul a ceea ce s-ar putea numi Pasarela, cea mai extraordinară panoplie de aparate de control pe care o voi vedea vreodată. Vor înnebuni de gelozie cei de la NASA. O sală de joc are totdeauna pereți, plafon şi oglinzi. Oglinzile nu sunt întâmplătoare, camerele video şi supraveghetorii trebuie să fie plasați în aşa fel încât să nu fie ostentativi. Fiecare masă va fi acoperită de două sau trei camere video, filmând în permanență, înregistrând totul. Astfel, la cea mai mică bănuială a unei anomalii – iar Henry Chance devine repede bănuitor – se va putea nu numai asista în direct la partida dubioasă, dar şi vizualiza, pe un alt ecran, derularea acesteia cu încetinitorul, ori de câte ori va fi nevoie.

Camere video vor fi peste tot, chiar în afară sălii, în toate locurile publice din hotel. Numai camerele vor fi scutite. Alte camere vor baleia exteriorul clădirilor, totalitatea marelui parking subteran, toate căile de acces, inclusiv acoperişul. Dublate de microfoane, ce vor putea fi activate în orice clipă din centrul de control, astfel ca un supraveghetor (supravegheat el însuşi de un şef-supraveghetor, asupra căruia va veghea o brigadă specială, controlată de asistenții lui Chance şi de Caliban – toți aceştia sub ochiul bănuitor al lui Chance) să poată, în orice clipă, arunca o privire asupra oricărui punct din *Elefantul Alb*, branşând unul dintre ecranele aflate la dispoziția sa şi, la nevoie, să poată înregistra scena cu sunet şi imagine. Diabolic.

*** * ***

Pentru a juca într-un cazinou, ai nevoie de jetoane. *Elefantul Alb* le va avea pe ale sale proprii, cu emblema lui, fabricate de un specialist şi nu oricare: nu-mi voi cumpăra jetoanele din Nevada, ca toată lumea, ci din Franța, de la Beaune, firma Bourgogne et Grasset. Acestea vor fi aduse în cantități mici, de către nişte echipe de supraveghetori aleşi pe sprânceană. Aceste jetoane au valori care variază între unul şi o mie de dolari.

Ele vor putea fi obținute fie de la casieria centrală (care este, evident, o veritabilă fortăreața – întrucât deține în permanență două-trei milioane de dolari în bani lichizi, plus douăsprezece milioane de dolari în jetoane), fie direct de la mese. În acest caz, şeful de masă, care a procedat la schimb, va introduce imediat banii încasați într-o fantă prevăzută în acest scop, legată printr-o conductă pneumatică de caseria centrală, fără nici o intervenție umană.

O baterie de calculatoare va controla în permanență mişcările jetoanelor. Activitatea fiecărei mese va fi contabilizată din oră în oră. În plus, de patru ori pe zi şi nu neapărat la oră fixă, jetoanele vor fi numărate, orice anomalie fiind semnalată imediat. Bineînțeles, nimic nu împiedică un client să cumpere jetoane de o suta de mii de dolari, să le îndese în buzunare şi să plece cu ele pentru a le îngropa în gradină. E puțin probabil, dar posibil. Trebuie ca această dispariție să fie semnalată imediat. Şi, evident, trebuie să fie detectată imediat apariția unor

jetoane necunoscute, necontabilizate până atunci. Apariția unor jetoane false este teoretic posibilă, deşi fiecare jeton de la *Elefantul Alb* (şi la fel în orice cazinou) este dotat cu dispozitive electronice secrete, care permit crupierului să-l identifice numai la o simplă atingere.

Acest control va fi dublat, masă cu masă, de o supraveghere efectuata de controlori antrenați. Este una dintre atribuțiile lui Caliban. În calitatea lui de asistent-manager, însărcinat în special cu sălile, el excelează în acest gen de activitate: plimbându-se doar câteva clipe pe lângă o masă anume, e capabil să înregistreze dintr-o privire numărul de jucători, numărul de jetoane aflate în joc, totalitatea sumelor angajate de jucători (drop). Şi să deducă imediat dacă, la acea masă, cazinoul e pe cale de a pierde sau de a câştiga – şi cât.

Dar Caliban este pitic. Talia lui nu-i permite să vada suprafața meselor. La Vegas se folosise de picioroange metalice şi era foarte nostim să-l vezi plimbându-se astfel. Dar acum, are o idee mult mai bună. Şi-a comandat la Macao, în cvadruplu exemplar, pentru cazul unor eventuale pene, nişte maşinării complet delirante. În mare, s-ar putea spune că-i vorba de nişte scaune de arbitru de tenis, supraînălțate. Numai că la Wimbledon sau la Roland-Garros nu s-a mai pomenit un arbitru făcând turul terenului pe rotile, dând telefoane din scaunul său sau comunicând cu familia şi prietenii. Caliban poate. Ba poate chiar, prin simpla manipulare a manetelor si butoanelor de pe brațul fotoliului său, să declanşeze în centrul de control cutare ecran, unde se poate vedea imaginea cutărei mese, atrăgând astfel atenția serviciului de securitate, fără a trebui să scoată un singur cuvânt. Legătura lui cu Henry Chance va fi permanentă.

Roțile cauciucate ale aparatului său se învârt fără zgomot şi merg la fel de bine înainte şi înapoi. Motorul electric este perfect silențios. Şi e, într-adevăr, o surpriză să nu auzi absolut nimic, să simți dintr-o dată pe cineva sau ceva în spatele tău, să te întorci şi să descoperi înmărmurit un pitic înalt de doi metri cincizeci, privindu-te cu imenşii lui ochi oblici.

— Te-am speriat, ai?

— Cu siguranță. Şi ai de gând să te plimbi aşa, prin sală?

— Chiar aşa, colega. Şi va fi benefic pentru reclama, spuse el, nu fără a avea dreptate.

I-a venit chiar o idee, pentru a-şi perfecționa maşinăria: îi va adauga un scaun suplimentar, mai jos decât al lui, unde va sta Patty.

— Şi ştii tu ce va face Patty în timp ce eu voi mişuna printre mese? Va tricota, Franz. Lui Patty îi place la nebunie să tricoteze.

Henry Chance se strâmbă puțin, nu-i prea plac excentricitățile în cazinoul lui. La el coexistă, în mod curios, spiritul cel mai viclean, cel mai bănuitor pe care l-am întâlnit vreodată, şi un soi de puritanism. Are în el ceva dintr-un călugăr-soldat. S-a ocupat personal de selectarea miilor de angajați ai cazinoului. Pe majoritatea lor îi cunoaşte de ani de zile, pe unii chiar de zeci de ani. Dar îi priveşte pe toți ca pe nişte potențiali trişori. Dacă nu i-a prins niciodată în flagrant

delict, asta nu înseamnă că au fost cinstiți, ci că precauțiile luate de el sau de alți casino-managers i-au împiedicat să fure. A verificat deja fotoliile rulante ale lui Caliban, pentru a se asigura că nu conțin vreun sistem susceptibil, de plidă, să falsifice funcționarea ruletelor. M-am mirat de asta:

— Henry, Caliban ii reprezintă pe asociații mei chinezi, îl crezi în stare să-şi trădeze patronul?

— Sunt responsabil fața de chinezi ca şi față de dumneavoastră. Nu se ştie niciodată.

— Dar în mine, Henry, măcar în mine ai încredere? Privirea lui, rece şi grea:

— Evident, nu.

Şi când mă gândesc ca eu l-am angajat.

Dar trebuie sa-l înțeleg. Pe umerii lui se va sprijini toată această enormă organizație. Totodată, nu uit ca licența acordată de Comisia de jocuri poartă numele lui şi numai pe al lui. Legea este implacabilă: este suficient ca un amărât, într-o seară, să reuşească să strecoare pe o masă de craps nişte zaruri; orice crupier sau şef de masă ar descoperi şmecheria lui la primul contact, dar mai există şi imbecili – e destul, deci, un imbecil pentru ca, infracțiunea fiind constatată de un reprezentant anonim al comisiei, licența să fie suspendată imediat şi cazinoul închis.

— Franz, chestia asta s-a întâmplat la Vegas. Tipul care a introdus zarurile trucate nu era un imbecil. Sigur, s-a ales cu trei luni de puşcărie, dar la ieşire a primit o sută de mii de dolari. Ceea ce nu-i mult, pentru că banii i-au fost dați de un alt cazinou, care s-a debarasat astfel, pentru câteva săptamâni, de un stabiliment concurent. Nu vreau să ni se întâmple şi nouă aşa ceva.

*** * ***

Pe 21 decembrie, lucrările de zidărie, grosul întregii părți inferioare a *Elefantului Alb* sunt, practic, încheiate, începe lucrul la etajele părții hotel, refăcând şi fațadele în aşa fel încât să li se păstreze stilul. Pe alocuri, au fost atacate şi amenajările interioare. Deocamdată, sala principală nu este decât un fel de maidan de un hectar şi mai bine, cu podeaua de beton brăzdată de cabluri şi diverse canalizări. Cu puțină bunăvoință, se pot repera locurile unde vor fi instalate mesele, datorită punctelor de plecare ale conductelor care vor duce banii jucătorilor spre caseria centrală. Şi aceasta începe să capete o formă. Pentru mai multă siguranță, ea este construită de o echipă speciala, lucrând la adăpost de priviri indiscrete, în spatele unor panouri mobile asupra cărora veghează nişte paznici.

Acest extraordinar lux de precauțiuni, dorit de Chance, realmente mă încântă. Dar există ceva mult mai tare, când e vorba de suscitarea entuziasmului meu şi de întărirea ideii că ridicăm un al doilea Fort Knox:

— Coborâm?

Am avut o suma de idei cu privire la *Elefantul Alb*. Unele complet idioate, drept care Chance şi ceilalți s-au opus cu străşnicie. Dar chiar Henry a acceptat una dintre ele. De exemplu, cea de a aşeza, în două vitrini zdravene, una în mijlocul sălii principale şi alta în holul de la intrare, de două ori câte un milion de dolari, într-un caz în bancnote de un dolar, în celalalt în monezi de aur. Fiecare dintre aceste două vitrine având câte o pancartă: PUTEȚI CÂŞTIGA ACEST MILION DE DOLARI.

Din contră, Chance a refuzat categoric propunerea mea de a pune să umble prin sală nişte pui de elefanți adevărați, struniți de dulci domnişoare, dar nu foarte îmbrăcate.

— Atunci în gradină, măcar?

— Nici acolo. Ne-ar sări în cap toți prietenii animalelor din țară. Şi nu vreau să conduc o gradină zoologică.

Până la urmă, m-am mulțumit cu nişte soluții strategice: cine pierde cel puțin o mie de dolari va primi un elefant din fildeş de doi centimetri; acelaşi mini-elefant va fi din argint dacă pierderile depăşesc zece mii de dolari; şi va fi din aur pentru pierderi de peste suta de mii. Iar cine reuşeşte să câştige o sută de mii de dolari sau mai mult, va primi un elefant din oțel. Înmânarea acestor trofee – mulțumită snobismului, sunt convins că lumea se va bate pentru a le arbora – va avea loc într-o sală specială, cu ocazia unei ceremonii cu atât mai mărețe cu cât pierderile vor fi mai mari. Acea cameră se va numi Cimitirul elefanților.

Am reuşit chiar să smulg acordul lui Henry Chance pentru un elefant suplimentar. Acesta mă va consola pentru toți ceilalți pe care n-am reuşit să-i plasez; va fi din metal aurit, va măsura nouăsprezece metri înălțime şi, pentru a ajunge la cazinou prin spate (prin opoziție cu intrarea dinspre Boardwalk) va trebui să treceți printre picioarele lui, chiar cu maşina.

Până la asta, Henry Chance mi-a primit ideile cu o rezervă care, în ciuda neclintitei sale amabilități, semăna binişor a dispreț. Din contră, m-a privit cu atenție şi a înclinat din cap atunci când i-am prezentat acea idee pe care o consideram de-a dreptul genială:

— Interesant.

Ba chiar a adăugat, cu calm:

— Foarte interesant. Îmi place.

Ca şi cum ar fi delirat de entuziasm. El nu este, propriu-zis, un expansiv. Dacă l-ar cuprinde un acces de demență ucigaşă, s-ar mulțumi să ridice din sprânceană.

Bun aşa. Am bătut, vreme de două ceasuri, tot şantierul. Este momentul să mergem să vedem ce s-a întâmplat cu ideea mea genială. Coborâm.

O cutie de pantofi. Lungă de optzeci de metri, largă de cincizeci. Ai cărei pereți sunt făcuți din-beton armat, de o grosime minimă de un metru şi jumătate. Această cutie de pantofi este îngropată la doisprezece metri sub fundațiile *Elefantului Alb* şi sub cele paisprezece etaje ale sale. Cam la verticala sălii de joc.

Se ajunge acolo printr-un culoar consolidat, în pantă şi întrerupt de trei porți blindate succesive. Fiecare dintre aceste porți, cu cadru fix, este rotundă şi e făcută dintr-un oțel special, gros de şaizeci de centimetri. Dacă mă încred în ce spune Hirsch, specialistul la care am făcut apel, acestea pot rezista fără probleme unei explozii de zece me-gatone, adică de un milion de ori puterea bombei de la Hiroshima.

Pe scurt, este un adăpost anti-atomic.

Conceput după norme perfect regulamentar. Chiar am convenit ca, odată terminat, să-l expertizăm prin specialişti ai Pentagonului, care vor fi convocați la un examen fastuos şi ne vor elibera un certificat care va fi înrămat şi pus la vedere, astfel ca fiecare client al *Elefantului Alb* să poată lua cunoştință de el.

Dar nu toți clienții *Elefantului Alb* vor avea acces aici. Nu se va intra decât pe bază de invitație. De altfel, între prima (cum vii din afară) şi a două poartă blindată, există ceea ce este în realitate un local de sterilizare, dar care va fi numit oficial SALA DE IDENTIFICARE PENTRU V.I.P. Nişte domnişoare vor primi aici invitații aleşi pe sprânceană; ele le vor controla starea sanitară şi forma fizică prin toate mijloacele cu putință; şi vor purta nişte combinezoane antiradiații de un model mai special -adică transparente.

Între a două şi a treia poarta – sasul regulamentar – se vor afla un bar-restaurant şi câteva camere. După cea de-a treia poartă, se va intra în adăpostul propriu-zis, de fapt sala privata de jocuri, sfânta sfintelor din *Elefantul Alb*. Aici, regula e simplă: fie că e vorba de joc, fie că e vorba de altceva, nu există nici o limită.

Am mai prevăzut rezervarea, pentru folosința mea personală, a unei mici părți din acest loc. Voi dispune aici de şase camere – birou, saloane şi dormitoare. De aici, voi putea intra în orice clipa în comunicație cu controlul sau cu exteriorul, să contactez Parisul la telefon sau Bursa din New York prin telex. Voi beneficia de o panoramă completă a sălii private, ca şi de imaginea oricărui punct al cazinoului.

Aici sunt reunite toate dispozitivele necesare pentru supraviețuirea a două sute cincizeci de persoane, vreme de şase luni: sisteme de ventilație dotate cu valve anti-explozie rezistente la unda de şoc şi la suprapresiune; filtrele pentru eventualele pulberi radioactive; stocuri importante de alimente; grupuri electrogene; ieşiri de rezerva şi căi de evacuare – dintre care două dau în parking, ceea ce le permite unor V.I.P. mai timide să intre direct în sala privată, fără să mai treacă pe sus, pe la recepția hotelului. Funcționarea este dependentă de instalațiile generale ale *Elefantului Alb*, dar în orice clipă, în caz de alertă, orice legătură cu exteriorul poate fi tăiată. Adăpostul va deveni, atunci, perfect autonom.

La acest sfârşit de decembrie, adăpostul este terminat, cel puțin în structura lui de ansamblu. Mai rămân câteva elemente: porțile blindate, de pildă, lipsesc, ca şi obloanele, tot blindate, ale căilor de evacuare (acestea sunt nişte tuburi de beton, cu un diametru de un metru şi douăzeci, care urcă într-o pantă de doi la sută spre suprafața, „în afară zonei de dărâmături”, după terminologia curentă.

Evident, asta implică o lungime destul de mare pentru aceste tuburi, dintre care unul duce la plajă, dincolo de promenadă, iar alte trei dau în capătul grădinii, la circa o sută de metri de hotel, printre contraforturile betonate ale şanțului împrejmuitor.

Intru în viitoarea sală privată cu Patty şi Caliban. Chance rămâne în pragul celei de-a treia porți blindate, care nu este deocamdată decât o gaură rotundă, cu un diametru de doi metri jumătate, în imensul zid de beton. Enorma cameră subterană este teribil de impresionantă, atât prin dimensiunile ei cât şi prin atmosfera de criptă care domneşte aici. Climatizarea încă nu funcționează şi, în ciuda frigului exterior – suntem totuşi în decembrie -te simți inconfortabil dacă stai prea mult aici, în acest spațiu extrem de închis. În fund, încă nu s-au ridicat pereții a ceea ce va fi apartamentul meu personal. Nimic nu-i arată amplasamentul, decât, poate, o acumulare de cabluri electrice mai importantă decât în alte părți.

— Aici va fi biroul tău?

Întrebarea îi aparține lui Caliban, a cărui voce răsună destul de ciudat. Încuviințez. Mimează că se aşează într-un fotoliu imaginar, contemplă printr-o imaginară oglindă transparentă o sală de joc care nu e decât un proiect. Manipulează fictivele butoane ale unor fictive ecrane de control.

— Ca un păianjen în mijlocul pânzei sale, Franz.

— Mersi.

Am mai spus: are nişte admirabili ochi negri, puțin oblici din cauza sângelui său asiatic şi mărginiți de gene lungi. Uneori, dă dovadă de o fantezie nebună, care este, în acelaşi timp, nostimă, dar cumva liniştitoare, atât este de evident că nici o clipă nu încetează să se controleze, fie şi în mijlocul celor mai extravagante numere. Dar, în alte clipe, un fel de văl se aşează peste ochii lui şi senzația de primejdie devine deodată foarte palpabilă. Dar nu e cazul acum. Ochii lui îmi zâmbesc cu prietenie.

— Singurul cazinou anti-atomic din lume. Singurul unde se vor putea arunca zarurile fără a fi deranjați de clovnii care îşi dau peste bot unii altora cu rachete termonucleare. New York, Paris, Moscova vor fi rase, nu va mai exista nici un suflu de viața la suprafața pământului... dar crupierul de la *Elefantul Alb* va continua să anunțe că jocurile sunt făcute şi că nimic nu mai merge...

Tăcere. Foarte frumoasa şi aproape muta Patty se apropie de el, se apleacă şi îl sărută pe gură. Îl cuprinde cu brațul pe după gât într-un gest care, la alții, ar fi grotesc. Caliban îi răspunde printr-o strângere de mână. Şi continuă să-mi vorbească:

— E o idee într-adevăr foarte bună, colega, reia el, folosind din nou accentul din sudul Franței. O idee teribil de bună. Cu o campanie de promovare inteligentă, lumea se va bate ca să intre aici. Vor fi mulțumiți, cei din Macao.

Mimează un S.S. sau orice altă rachetă balistică intercontinentală care şuieră şi se prăbuşeşte. Şi urlă, râzând, în liniştea de cavou unde ecoul se loveşte de pereții goi:

— LES JEUX SONT FAITES, RIEN NE VA PLUS!

Capitolul 16

Plecăm a doua zi spre Colorado. Când spun plecăm, mă refer la Sarah, Marc-Andrea, Heidi si cu mine, plus walkyria care face pe guvernanta. E o uriaşa blânda, umflata cu hormoni şi îndopată toată tinerețea ei cu produse anabolizante, în Germania de est. Probabil ca ar putea sa ne poarte pe toți patru în spinare, dar totodată este în stare sa izbucnească în lacrimi la cel mai mic cuvânt dojenitor.

La Aspen, ne întâlnim cu Gunther Kraus, zis şi Goni, logodnicul Annei Moser. Îi mulțumesc, cât de sarcastic pot, pentru cadoul pe care mi l-a făcut. E jenat, frumosul Goni:

— Eu n-am nici o vina, Franz. N-am făcut altceva decât sa spun ca eşti un tip de treaba, mai ales cu copii. Anna are uneori nişte idei bizare, ştii...

E adevărat că vrea să cumpere acel hotel la Sankt Johann, pentru a se casatori cu Anna. Gunther este monitorul de ski visat de femei: frumos-bronzat-glumeț-binevoitor. Din câte se vede deja, se pare că în viitoarea căsnicie, va cânta mai mult găina. Iar, în ceea ce priveşte ideea unui complot împotriva mea, cu Heidi ca detonator şi complicitatea lui Gunther, pur şi simplu nu stă în picioare. Îl cunosc de patru ani şi am skiat mult împreună, skiul fiind singurul sport pe care îl practic fără a declanşa în jur ilaritate generală. Ce-i drept, însă, mi-am petrecut o parte din tinerețe pe pantele de la Garmisch şi Kitzbuhel.

După cum stabiliserăm, celelalte surori Moser debarcă la Aspen în dimineața zilei de 24. Petrecem sărbătorile împreună şi e foarte plăcut. Din păcate, Colorado nu-i cel mai bun loc pentru a conduce operațiuni pe marile piețe financiare internaționale şi a urmări construcția unui cazinou pe țărmul Atlanticului; în plus, mai aveam alt motiv să ne întoarcem în Long Island. Vacanța lui Heidi s-a isprăvit şi ea trebuie sa se întoarcă la şcoala, Sarah dixit.

Şi iată că ne întoarcem să regăsim vecinătatea lui John Lennon, Beatles-ul singuratic; ca de obicei, telefonul porneşte să sune în draci.

*** * ***

Mai întâi Englezul. Mă suna, de fapt, pentru a-mi ura la mulți ani şi pentru a mă anunța că nu are nimic să-mi spună:

— Cel puțin, nimic care să fie cu adevărat nou fața de ancheta condusă de Lavater. Dar ne-a luat ceva timp până ne-am instalat dispozitivul. Dar acum gata. Dacă vor fi rezultate, nu vor întârzia să apară. Una dintre echipele mele este în Mexic, o alta la Nassau. Mai am nevoie de puțin timp.

*** * ***

Apoi Hassan Fezzali. La mulți ani! El e bine, mersi. Inima lui a revenit la palpitații aproape normale. Se află la Roma, după – spune el discret – „o călătorie mulțumitoare la Cairo şi Riad, unde prințul şi cu mine am rezolvat câteva probleme lăsate în suspensie". Nu se întinde cu explicațiile, dar pricep: au avut loc nişte răfuieli şi cineva, pe undeva prin Arabia Saudită sau prin Egipt, a văzut prăvălindu-se asupră-i dreptatea lui Allah, pentru a-l fi privat timp de optsprezece luni pe Alteța Sa prințul Aziz de consilierul său financiar. Hassan mă întreabă dacă am primit viramentul care îmi rambursează toate cheltuielile pe care le-am făcut în afacerea cu casatele.

— L-am primit şi l-am pus în ramă.

— În numele Alteței Sale şi al meu personal, îți mulțumesc încă o data, tinere Franz.

— Doar n-o să vorbim despre asta ani de zile.

Da, va veni la un moment dat în Statele Unite. Sper că doar pentru a admira noua mea jucărie, cazinoul. Căci, bineînțeles, este la curent cu toate detaliile afacerii. La curent, dar nu prea entuziast, poate chiar puțin jignit:

Nu mi-ai spus nimic, când ne-am văzut la Jersey.

Ştiai despre afacere. Ai făcut chiar o glumă debilă cu vânătoarea de elefanți…

Dar nu mi-ai propus să particip şi eu.

Nu, pentru că, până la urmă, m-am orientat spre chinezi.

— Ai fi acceptat?

Râde. S-ar zice că a redevenit el însuşi, prietenos, dar al naibii de tainic: „Allah ştie", spune el. Sunt pe punctul de a închide, pentru a răspunde apelului de pe cealaltă linie:

— Franz, fii atent!

— La ce?

— Nimic precis.

— Bătrânul meu duşman, Martin Yahl, a dezgropat din nou securea razboiului?

— Din câte ştiu, nu.

Câteva secunde de tăcere. Asta e, nu voi scoate nimic în plus. Hassan nu e omul care merge dincolo de ce a hotărât el să spună. Închid, puțin enervat.

*** * ***

Următorul telefon provine de la Consulatul general al Austriei la New York. Şi, fie din cauza avertismentului pe care tocmai l-am primit de la Hassan, fie pentru că de câteva săptămâni am impresia vagă, dar stăruitoare ca există „ceva neclar" în toată această poveste Baumer-Heidi-hotel-cazinou-Anna Moser, devin imediat foarte precaut. Vocea de la telefon are intonații germanice, dar e foarte amabilă:

— Domnule Cimballi, aveți cumva, actualmente, la dumneavoastră, o tânără resortisantă austriaca pe nume Heidi Moser?

Am ezitat din instinct. Dar rațiunea a învins.

— Da, e la mine.

Un reprezentant al consulatului german ar putea sa se prezinte mâine pentru o întrevedere? Cu mine, dar în prezenta lui Heidi?

Chiar în clipa când vorbesc la telefon, îi pot vedea pe Heidi si Marc-Andrea jucându-se. Giganticul circuit de maşinuțe electrice – cadoul cretinului de Lupino – a fost desfăşurat pe toată lungimea salonului. În câmpul vizual pe care mi-l delimitează cadrul uşii, tocmai o am pe Heidi în linie directa. Cu fața îmbujorată, strigând surescitată, ea acționează simultăn mai multe manete de comanda, frumoasă de pica. Sunt mai bine de trei luni de când stă cu noi şi, în tot acest timp, a fost un izvor permanent de râs, de bucurie, de fericire. Agitația care mă cuprinde seamănă a panică. Răspund:

— Nu mâine, vă rog. Nici poimâine. Am nişte afaceri de reglat. Bănuiesc că se mai poate aştepta două zile...

Vocea rămâne calmă şi amabilă.

— Sigur, domnule Cimballi. Presupun că, într-adevăr, două zile nu vor schimba cu nimic. Să spunem, atunci, joi. Ora zece e bine?

— Dimineața e la şcoală. Mai bine... seara, la şase. Îl sun imediat pe Rosen:

— Jimmy, vreau să ştiu ce vor de la mine tipii ăştia de la consulat.

Ma sună patruzeci de minute mai târziu, găsindu-mă lansat într-o nouă comunicare telefonica, de asta dată cu Henry Chance, care are un litigiu cu antrepenorul şi ar vrea să intervin. I-o tai scurt şi preiau convorbirea cu Rosen:

Franz, consulatul a primit o sesizare emanând de la asistența publică austriaca.

— Ce înseamnă asta?

Înseamnă că, undeva în Austria, o asistentă socială sau echivalentul ei consideră că o tânără austriacă de opt ani trebuie să meargă la şcoală în Austria. Şi asta-i tot? Afacerea mi se pare atât de benignă încât mă simt uşurat.

— Franz, să nu iei chestia asta în glumă.

— Heidi merge la şcoală aici, Sarah s-a ocupat de asta. Va fi suficient să-i explicam afurisitei de asistenta -sociala ce se întâmplă. La nevoie chiar oferindu-i un bilet de avion dus-întors Viena-New York.

Mă simt cuprins de furie. Ce mama dracului, doar n-o să las o asistenta sociala să-mi pună bețe în roate! Iar el, Rosen, va face cele necesare. Să se descurce.

— Jimmy, un lucru e sigur: atâta vreme cât Anna va fi de acord, cât Heidi însăşi va dori, va rămâne cu noi. Şi cu asta, basta.

Nu-i las nici măcar posibilitatea de a-mi replica. Şi încă tremur de furie când, pentru a treizecea sau a patruzecea oara, sună telefonul:

— Domnul Cimballi? James Olliphan. Când vă pot vedea?

* * *

E ciudat... Cu siguranța n-a trecut nici o săptămână de la întâlnirea noastră de pe 18 septembrie, fără să mă fi gândit la acest om. Cu presentimentul ca, mai devreme sau mai târziu, îl voi întâlni în drumul meu:

— Am o afacere personala despre care aş dori să vorbim, îmi spune el. Întâmplarea face că mă aflu acum chiar în Long Island, nu prea departe de dumneavoastră. Nu voi fi lung. Pot să trec?

Soseşte pe la patru. Sarah, walkyria şi copiii au ieşit, Heidi urmând să reînceapă şcoala mâine. Sunt singur acasă, cu familia cubaneză care se ocupă de detaliile materiale.

— Foarte drăguță casă, spune el. M-am gândit adesea să-mi cumpăr şi eu ceva pe aici.

Aştept. Suntem în biroul meu, unde am agățat pe pereți câteva desene cu *Elefantul Alb*, aşa cum va arăta la deschidere, în aprilie viitor. Privirea lui Olliphan zăboveşte pe ele. Dă din cap:

— Ați condus această afacere cu măiestrie. Sunt sigur că succesul va fi la înălțimea eforturilor făcute. Şi că nu veți avea nici o problemă din cauza vecinilor.

Ochii verzi coboară asupra mea, marcați de acea expresie ironică ce le este proprie; ca şi cum ar exista în întâlnirea noastră, în relațiile noastre de la început, în toată afacerea asta cu cazinoul, ceva foarte nostim şi numai el ştie. Față de acest om resimt o excepțională neîncredere şi, paradoxal, simpatie. Şi milă, cumva; îmi amintesc de oribilul Buddha care este soția lui, cu privirea aceea, fixa şi ştearsă, de broscoi.

— Vorbesc de Caltani, desigur.

— Pricepusem.

— Vă vor lăsa în pace, domnule Cimballi. Cu totul. Sunt perfect dispuşi să instaureze nişte relații de bună vecinătate. Nu vor avea nimic împotrivă ca *Elefantul Alb* să fie un triumf şi să devină cel mai căutat cazinou din City. Ei considera că, propriul lor stabiliment aflându-se la doi paşi, vor culege astfel suficienți clienți pe care-i veți atrage pentru ca ei să prospere.

Mi se pare plauzibil. Dar, cu siguranță, nu pentru a-mi anunța asemenea veşti a venit Olliphan să mă vadă. Continui să aştept.

— Dar nu sunt aici în calitate de ambasador al fraților Caltani. De fapt...

Zgomot de maşina în spatele casei: a revenit Sarah cu copiii.

-...De fapt, am venit în nume propriu. Contrar a ceea ce ați putea crede, frații Caltani nu sunt singurii clienți care mi-au încredințat interesele lor...

Urlete sălbatice: Marc-Andréa şi Heidi năvălesc în salon, în biroul meu, mi se aruncă de gât. Îi sărut, îi dau afară şi închid usa după ei.

— Copiii dumneavoastră sunt de-a dreptul încântători. Îi mulțumesc.

Încep sa mă neliniştesc. Şi el o simte, căci dă din cap, cu ciudatul lui semi-surâs:

— V-am spus că vreau să va propun o afacere personală. V-o pot spune într-un cuvânt: Bophuthatswana.

A-i zice ca-i un strănut. Dacă a vrut să mă zăpăcească, a reuşit. Repeta:

— BOPHUTHATSWANA. E un banthustan.

Şi se lansează în explicații: un banthustan este un teritoriu autonom, în Africa de Sud; sunt zece; aici sunt adunați negrii şi numai ei; prezenta lor autonomie se va transforma, cu timpul, în independență; un fel de independență, destul de teoretica; aceste teritorii sunt, de fapt, nişte enclave în Africa de Sud albă, aşa că independența lor are cam tot atâta sens cât ar avea cea a oraşului Dijon, în Franța.

— În octombrie trecut, domnule Cimballi, primul banthustan care a devenit independent a fost Transkei. Bophuthatswana îl va imita anul acesta.

Îmi debitează acest curs de istorie cu o seriozitate imperturbabilă. Cel puțin, în ce priveşte fața, căci ochii lui continua să exprime ironie, cu aerul de a spune: «Până când mă vei suporta?» Unde naiba vrea să ajungă?

— Voiam să ajung la această afacere pe care v-o propun s-o întreprindeți împreună cu mine. Cu mine şi cu unul dintre prietenii mei sud-africani, Henrik Korber. Poate ați auzit vorbindu-se despre el?...

Nu reuşesc sa-mi dau seama dacă îşi bate joc de mine sau nu. Neg din cap:

— Îmi este total necunoscut. Ca şi Bo... chestia aia. Ceea ce nu-i puțin. Dacă tot e vorba să ne distram...

— Domnule Cimballi, exista puține țări pe lume unde să te poți plictisi în aşa hal ca în Africa de Sud, după prietenul meu Korber. Pe timpul colonizării portugheze, lumea se mai ducea în Mozambic sa se distreze – mă refer, desigur, la albi. A venit decolonizarea şi au trebuit sa se orienteze spre ceea ce numesc acolo B.L.S., adică Bothswana, Lesotho, Swaziland...

Zâmbet. Se distrează.

— Dar e vorba de teritoriile de la frontierele Uniunii. Invers decât banthustanele, care sunt în interiorul Republicii, aproape de marile centre urbane unde este concentrată puterea albă de cumpărare. Iar Rik Korber a avut o idee, domnule Cimballi. De ce nu s-ar folosi dispozițiile juridice particulare ale banthustanelor pentru a se crea acolo, sa spunem, nişte Las Vegas?

A reuşit, până la urmă, sa ajungă la esențial. Izbucnesc în râs:

— Ati venit sa-mi propuneți construirea unui cazinou în mijlocul populației bantu?

Mai imperturbabil ca oricând: exact asta. Numai ca nu e vorba de un cazinou, ci de mai multe. Mai multe hoteluri, mai multe restaurante – de fapt, un adevărat oraş al plăcerii, care va beneficia de bogata clientelă a sud-africanilor albi, care se plictisesc de moarte în țara lor calvinistă, unde o ocheadă aruncată unei negrese mai trupeşă te poate trimite direct în puşcărie. Pe când în banthustane...

— Rik Korber a fost refuzat de noul guvern din Traskei. Din contră, însă, e convins ca proiectul lui va fi acceptat de Lucas Mangrove.

— Cine-i ăsta?

— Viitorul preşedinte din Bophuthatswana, a cărei independenţă va fi proclamată în decembrie viitor. Iar Bophuthatswana se află la doar o oră sau două cu maşina de Pretoria şi Johannesburg.

Tăcere. Îl scrutez pe Olliphan. Poate e complet sonat, şi devine îngrijorător, în măsura în care el e cel care mi-a vândut *Elefantul Alb*. Sau încearcă să mă manevreze, să mă aducă undeva, dar să fiu al naibii dacă pricep unde. Sau, poate, chiar crede în povestea asta cu negrii bantu. Sunt perplex şi cuvântul e subţire.

— Iar prietenul dumneavoastră ar avea nevoie de mine?

— I-am vorbit despre dumneavoastră şi ar fi fericit să vă întâlnească. Nu sunteţi un oarecine, domnule Cimballi, în ciuda vârstei – aveţi douăzeci şi şapte de ani, cred. Dumneavoastră aţi avut ideea celui de-al doilea Disney World, din Florida, pe care l-aţi numit Safari; tot dumneavoastră v-aţi gândit la «Tenis în cer», adică la folosirea acoperişurilor garajelor şi ale altor imobile centrale pentru a instala terenuri de tenis. Două întreprinderi care s-au dovedit înfloritoare. Iar acum, iată-vă pornit în afacerea cu cazinoul, despre care toate indiciile lasă să se creadă că va fi o superbă reuşită. Pentru a o porni, aţi reuşit să găsiţi, într-un timp record, patru sute cincizeci de milioane de dolari. Ati putea fi acel asociat pe care Rik îl caută. Începeţi să aveţi o mică experienţă în domeniul jocului, aveţi referinţe în ceea ce priveşte complexele de distracţii. Pe plan financiar, deşi mijloacele dumneavoastră sunt relativ importante, nu aveţi totuşi puterea de tot zdrobitoare a unei companii petroliere sau a unui Howard Hughues. Şi, în sfârşit – zâmbetul lui Olliphan se lărgeşte maliţios – în ciuda numelui dumneavoastră cu rezonanţă italiană, nu aveţi nici un fel de legătură cu, să spunem, vreuna din Familii. Dacă nu socotim faptul că aţi cumpărat un bătrân hotel de la una din ele, desigur. Dar nu sunt pe poziţia de a v-o reproşa.

Acest tip are un tupeu infernal. Se ridică:

— Sper că n-am abuzat de timpul dumneavoastră, domnule Cimballi. Desigur, nu aştept un răspuns imediat. Bănuiesc că veţi dori să vă informaţi. Nu vă grăbiţi. Ştiţi unde mă găsiţi...

Pleacă. Îl privesc aşezându-se cu extremă distincţie la volanul superbei lui Ferrari trăgându-şi mănuşile pentru şofat. Păstrându-şi până în ultima clipă ochii verzi fixaţi într-ai mei, ironici, ca şi cum ar spune: „Nu pricepi nimic, nu-i aşa, Cimballi?”

*** * ***

Hotărât lucru, totul se întâmplă ca şi cum evenimentele ar fi aşteptat întoarcerea mea din Colorado pentru a se accelera cu brutalitate; după primul telefon al Englezului, după cel al lui Fezzali, cel al lui Olliphan, iată că Englezul se manifestă din nou, la mai puţin de treizeci de ore după prima lui comunicare:

— Cred, spune el cu flegma-i obişnuită şi cu accentul oxfordian, cred că acum suntem în măsură să tragem concluziile în ancheta aceea pe care mi-ați cerut-o.

E genul de om care te previne de o iminenta apocalipsă nucleară spunându-ți simplu: „Ma tem că vom avea ceva probleme în următoarele trei sferturi de oră. Asa ca nu mă pot împiedica să-l întreb:

— Ceva nou?

— Foarte nou.

Partea a patra

MAREA PANGHEALĂ

Capitolul 17

I-am propus să ne întâlnim la Pierre, dar m-a refuzat politicos.

— Atunci, unde?

— Vă rog, domnule Cimballi, fiți amabil şi faceți exact ceea ce vă rog eu să faceți...

M-am executat, întrebându-mă ce mama dracului o fi în capul lui. Aceşti veterani ai serviciilor de informații, cum este cazul Englezului meu, sunt cu toții puțin țicniți.

Dar îi urmez consemnul: o iau în sus pe Long Island, trec peste East River pe podul Throgs Neck, urmează apoi traversarea Bronx-ului dintr-o parte în alta, până la margine de Harlem, şi abia de-acolo, folosind strada 79, intru în Manhattan, merg pe Broadway în lung, pentru a ajunge la Central Park...până la Lincoln Center, unde trebuie să-mi parchez maşina.

— Oriunde, domnule Cimballi, şi apoi s-o porniți pe jos.

— Pe jos?

— Exact: o porniți pe jos, domnule Cimballi, în orice direcție vreți...

Ei bine, iata-mă acum calcând viguros prin piața de la Metropolitan Opera, sub o ploaie înghețată, blestem Anglia şi agenții secreți atinşi de deformații profesionale. În sfârşit, apare şi Englezul, cu balonzaid a la Bogart şi pălărioara împodobită cu o pană de cocoş sălbatic, arborând un aer foarte mulțumit de sine:

— Regret periplul pe care a trebuit sa vi-l impunem, dar trebuia sa ne asigurăm ca nu sunteți urmărit.

— Urmărit?!

— Dar nu erați. Nu astăzi, cel puțin.

— Să înțeleg ca am fost urmărit, recent?

— Foarte probabil. O dată, cel puțin. Sau, dacă nu chiar urmărit, atunci supravegheat.

Pentru a ne adăposti de ploaie, intrăm în biblioteca prinsă între Met si un teatru.

— Cine mă urmărea şi când?

— Alaltăieri, luni, când v-ați întors de la Aspen. Doi bărbați vă aşteptau la aeroport, când ați debarcat împreună cu Miss Kyle, fiul dumneavoastră, micuța austriaca şi guvernanta uriaşă. Ridică o mână pentru a preveni întrebarea mea. Venisem eu însumi la aeroport, să vă văd sosind, pe baza unei ipoteze pe care o formulasem. Si nu v-am prevenit dinainte pentru ca nu ştiam cine sunt cei doi. Putea să fi fost vorba de nişte tipi pe care i-ati angajat pentru a vă asigura protecția.

— Nu este cazul.

— Acum ştiu.

Dintr-unul din buzunarele mantalei lui de ploaie, scoate o fotografie reprezentând doi bărbați urcând într-o maşina:

— Am identificat pe unul dintre ei şi e de ajuns: Frank Lippi. Profesiunea oficiala: ajutor de contabil. Dar lucrează pentru frații Caltani, bineînțeles. A făcut, deja, trei sau patru ani de închisoare.

Timp de câteva clipe, sunt cuprins de o panica adevărată.

— Îmi pare rău, spune Englezul.

*** * ***

Dar mai are o mulțime de lucruri sa-mi spună şi să-mi arate, şi ar aprecia *a nice cup of tea*. Mergem la hotelul Algonquin, unde este cunoscut. O maşină vine să ne ia, condusă de un bărbat pe care Englezul nu se osteneşte să mi-l prezinte. De altfel, este una dintre foarte rarele dăți când mă aflu în prezența unui membru al echipelor sale, de obicei atât de discreți ca-ți vine sa-i crezi imaginari.

În camera lui, înşiră pe o masă câteva fotografii, gest pe care-l va repeta de câteva ori în cursul următoarelor două ceasuri:

— Cunoaşteți vreunul dintre aceşti indivizi? Examinez clişeele, unul după altul. Reprezintă vreo treizeci de personaje diferite, al căror singur punct comun este ca au trecut cu toții de patruzeci de ani, cu vreo două excepții, şi că nici unul dintre ei nu are mutra de preşedinte de Bursă. Dar nici una dintre aceste figuri nu-mi spune nimic.

— Vârsta nu este singurul lor punct comun. Cu toții erau, în diverse grade, vechi prieteni ai răposatului Karl-Gustav Baumer. Mi-ați cerut sa fac o anchetă asupra acestuia si, în special, asupra perioadei care i-a precedat moartea. Cel mai bine era să-i recenzăm pe toți cei care i-au fost apropiați.

— În afară de Walcher.

— În afară de el. Nu, nu este la curent cu ancheta noastră, dacă asta voiați să mă întrebați. Am făcut tot ce s-a putut ca să nu afle. Deşi nu poți fi niciodată sigur de lucrurile astea.

Continui să contemplu fotografiile.

— De ce tocmai aceşti treizeci şi ceva de tipi, odată ce Baumer, între braseriile şi hotelul lui, trebuie să fi cunoscut sute, poate chiar mii de oameni?

— Pentru că aceştia au o caracteristica interesanta: fie în braseriile din New York, fie în hotelul din City, ei – sau ele, sunt şi câteva femei – l-au întâlnit pe Baumer în cele două săptămâni dinainte de 21 septembrie 1974. Aproape jumătate dintre ei...

— De ce data asta de 21 septembrie '74?

— Pentru că este ziua când Baumer o reîntâlneşte pe Maggie Keller, fosta lui chelneriță; ziua când se îndrăgosteşte de ea în aşa hal încât, în foarte scurt timp, îşi va bulversa complet propria viață şi va pleca la tropice cu ea, unde va rămâne până la data morții, în ianuarie 1975. Trebuia să pornim de undeva, în ancheta

noastră, şi am ales această dată. Pornind de la ipoteza că apariția lui Maggie Keller în această zi nu s-a datorat exclusiv hazardului.

Englezul triază încă o dată fotografiile vechilor prieteni ai lui Karl-Gustav:

— Să revenim la aceşti domni şi doamne. Aproape jumătate dintre ei erau găzduiți, pe gratis sau cam aşa ceva, de către Baumer în hotelul lui din Atlantic City. Cinci dintre ei s-au aflat acolo în permanență, de la începutul lui septembrie până pe 21 ale aceleiaşi luni. În perioada aceea, fiind încă sezon, Baumer îşi petrecea mai mult timp pe malul mării decât prin braserii, care, de altfel, mergeau foarte bine şi fără el. Dintre aceşti cinci bărbați, doi sunt morți acum şi alți doi au părăsit regiunea New York. Ne-am chinuit o grămadă până i-am găsit pe toți, dispăruseră fără să lase aproape nici o urmă. Dar am reuşit să-i reperăm. Unul se află în Florida, unde şi-a găsit o slujbă de paznic pe o proprietate aparținând unui anume Bert Sussman.

— N-am auzit. Zâmbet al Englezului.

— Există interese, mai ales într-o afacere de import-export care se ocupă în special de ulei de măsline, pe din două cu frații Caltani. În ce-l priveşte pe al doilea ex-pensionar al lui Baumer, bafta i-a surâs chiar şi mai şi: o duce ca boierul la San Juan de Porto Rico, ca paznic de noapte într-un bar de lux.

— Care aparține fraților Caltani.

— Nu, cel puțin din câte ştim noi. Dar Caltani tatăl, astăzi decedat, a avut cândva mari interese la Havana. La apariția lui Castro, şi-a mutat aceste interese la Porto Rico, unde se mai instalaseră şi mulți dintre vechii lui prieteni. Nu, proprietarul barului este naşul lui Jos Caltani, fratele mai mare.

— Şi cei doi care au murit?

— Supradoză de drog, pentru unul, moarte accidentală în stare de beție pentru celălalt. Domnule Cimballi, nu voi intra în amănunte: vă voi explica doar cum de am ajuns să ne interesăm de ce s-a întâmplat în hotelul din Atlantic City, în zilele dinainte de 21 septembrie 1974. Am reuşit să identificăm câțiva martori care se aflau la fața locului atunci şi am constatat că doi părăsiseră New York-ul, de fiecare data în relație cu frații Caltani, ca alți doi au murit în condiții care ar putea arăta ca au fost asasinați, şi ca al cincilea este un alcoolic înveterat care şi-a uitat până si numele. Descoperiri care nu sunt lipsite de interes, fără a fi însă esențiale. Esențială este constatarea că, dacă cineva a avut grija sa se debaraseze de aceşti martori prin diverse mijloace, înseamnă ca, fără îndoială, vazuseră sau auziseră ceva ce nu trebuiau sa vadă ori să audă. Sunt limpede?

— Da.

— Şi atunci, ne-am întrebat despre ce ar putea fi vorba. În disperare de cauză, i-am făcut nişte fotografii lui Olliphan şi ne-am plimbat prin Atlantic City, arătându-le tuturor. N-au recunoscut omul, dar au recunoscut maşina: în septembrie 1974 avea o Ferrari albă. O maşină care nu trece neobservată. Din una într-alta, suprapunând fotografiile lui Olliphan si Walcher, am găsit pe cineva care îsi amintea ca i-a văzut împreună. Probabil pe 5 sau 6 septembrie 1974...

— Walcher afirma ca l-a întâlnit pe Olliphan, pentru prima dată, în iunie 1975, după moartea lui Baumer, când Olliphan a venit în numele fraților Caltani să-i facă o ofertă pentru hotel.

— Probabil că a mințit. Şi a mințit asupra a două puncte: mai întâi pentru că l-a cunoscut pe Olliphan cu mult mai înainte, apoi pentru că oferta de cumpărare a fraților Caltani nu datează din iunie '75, ci mult mai probabil, din septembrie '74.

— Aveți vreo dovadă în acest sens?

— Aproape nici una, spune Englezul râzând. Dar, dacă ar trebui să fac un pariu... Nu, domnule Cimballi, n-am nici o dovadă. Pur şi simplu, mi s-a raportat o convorbire între Baumer şi Walcher, în jur de 6 septembrie. Walcher i-ar fi spus: „Karl, un milion e o oferta fabuloasă" şi părea furios. Baumer i-ar fi răspuns râzând, în modul lui obişnuit de a nu lua în serios problemele băneşti: „Ach so, banii nu-i poți lua cu tine în mormânt"

Englezul strânge fotografiile, cum ar face cu un joc de cărți, le aşează înapoi în plicul lor, apoi scoate un alt plic:

— Domnule Cimballi, nu avem dovezi. Doar presupuneri, zvonuri, bârfe. E destul ca Walcher şi Olliphan sa nege ca s-au întâlnit vreodată înainte de iunie 1975 si nu le vom putea băga minciuna înapoi pe gât. Acestea fiind spuse... întinde un alt rând de fotografii, în care recunosc vag o tânără blondă.

— Aşa fiind, am urmărit până la capăt ipoteza noastră de plecare. Două date ni s-au părut importante: pe 5 septembrie, Olliphan vine să-i facă lui Baumer o ofertă de un milion de dolari pentru hotelul sau. Iar Baumer refuză, în ciuda insistentelor lui Walcher. Şaisprezece zile mai târziu, pe 21, Baumer primeşte vizita uneia dintre fostele lui chelnerițe si imediat începe să facă prostii. De aici până la a ne interesa de Maggie Keller nu era decât un pas, pe care l-am făcut.

*** * ***

Are douăzeci si şase de ani în 1974. Născuta la New York. Lucrează timp de doi ani, între 1968 şi 1970, la braseria Baumer de pe strada 44 Vest, lânga Times Square.

— Nici o mărturie precisă că între ea si Baumer ar fi fost alte relații decât cele de la patron la angajat. Dar Baumer este un tip foarte cumsecade, oricând dispus să întindă o mână de ajutor...

Aşa că, atunci când Maggie se mărită în 1970, devenind Maggie Keller şi plecând cu soțul ei în California, Baumer îi dă nişte bani, pentru a permite tânărului cuplu să se stabilească. Trec patru ani...

— Trec patru ani şi pe 21 septembrie, seara, Maggie reapare la braserie şi cere să-l vadă pe Baumer. Pare obosită, abătută, unii spun chiar terorizată. Bunul Samaritean vine de la Atlantic City şi o primeşte pe tânără în biroul său. Nu se ştie ce-i povesteşte Maggie, dar din acel moment Baumer începe să se comporte

ciudat. Mai întâi, dispare preț de două zile, neliniştindu-şi anturajul. În după-amiaza zilei de 23 reapare, preocupat, misterios, dar, după toate mărturiile, destul de bine dispus. Efectuează o primă retragere, de zece mii de dolari, din contul braseriei de pe strada 44. Dispare din nou, spunând că va lipsi câteva zile. Şi cu asta basta, nimeni nu-l va mai revedea vreodată. Desigur, el mai dă din când în când câte o veste, dar exclusiv prin cărți poştale...

Englezul a reuşit chiar să regăsească câteva dintre aceste cărți poştale. Mi le arată. Ele sunt adresate „Bătrânilor prieteni" sau „Echipei de la Braserie" sau nominal, unui anume administrator sau vreunui prieten mai vechi. Textele sunt laconice, de genul: „Totul e bine, sunt în vacanță" sau „Merită!" Nici o indicație asupra a ceea ce face sau cine îl însoțeşte. Sunt datate între 30 septembrie si 15 decembrie şi provin de peste tot: New Orleans, Bahamas, Jamaica, Mexic. Începând de pe 15 decembrie, tăcere. O tăcere care va dura până la vestea morții lui, survenită pe 8 ianuarie 1975, la Acapulco, în Mexic.

— Am încercat să reconstituim ce-a făcut el în acele zile. Pentru primul hiatus, între 21 şi după-amiaza zilei de 23 septembrie, e simplu: o aduce pe Maggie la el, în micuțul studio din Greenwich unde trăieşte de la moartea soției lui, în 1951. După toate aparențele, bunul Samaritean s-a îndrăgostit de protejata lui şi şi-a adus-o în pat. Nu prea-i stilul lui, dar se mai întâmplă şi aşa.

Pe 23, după ce mai scoate încă o dată bani, pleacă împreună cu Maggie în California.

— De ce ne-am dus să căutăm în California? Pur şi simplu, pentru că de acolo venea Maggie. Am presupus că avea ceva necazuri acolo şi că venise să ceară ajutorul fostului patron. Presupunere care s-a dovedit exactă: Maggie ținea un motel la şaizeci de kilometri nord de San Diego, într-un loc numit Ramona. Avem dovada că Baumer a trecut pe acolo, întrucât a semnat un cec de douăzeci şi şapte de mii de dolari, care acoperea toate datoriile lui Maggie şi ale soțului ei. Care îşi părăsise soția cu un an înainte, lăsând-o cu un copil.

După care, în loc să revină la New York, Baumer dispare: un nou hiatus, de zece zile data asta. Remarc:

— Ce spune Maggie Keller?

— N-am interogat-o. Nici n-am vrut, nici n-am putut. Vă voi spune imediat de ce. Tot aşa cum nu i-am interogat pe cei doi pensionari de lux, foştii oaspeți ai lui Baumer, acum în vilegiatură în Florida şi la Porto Rico. Baumer, deci, dispare timp de zece zile. Şi doar nişte cărți poştale din New Orleans le arată prietenilor săi din New York că mai e viu. Numai că la New Orleans, oricât am căutat, n-am găsit nici o urmă a trecerii lui, cu sau fără Maggie. De fapt, el reapare pe 10 octombrie. La Emerald Beach Hotel din Nassau. Unde este împreună cu Maggie.

Ramâne aici cât sa închirieze un iaht, Blue Cypress, cu un echipaj de patru oameni – fie spus în treacăt, pentru a finanța această închiriere, goleşte conturile tuturor braseriilor, le ipotechează si strânge toți banii pe care-i poate găsi. Ceea ce explică de ce, puțin mai târziu, afacerile lui vor fi într-o stare catastrofală. Cuplul

se îmbarcă pe Blue Cypress. Urmează două luni de vagabondaj pe Marea Caraibelor, cu escale scurte, cât sa expedieze cărțile poştale despre care am vorbit...

— Walcher pretinde ca a fost la Nassau, pentru a-l întâlni acolo pe Baumer şi a încerca să-l aducă la raţiune. Afirma ca a folosit serviciile unui detectiv.

— Ambele afirmaţii sunt corecte. Walcher îl întâlneşte pe Baumer în dimineaţa zilei de 11 octombrie, înainte ca acelaşi Baumer sa plece în croazieră. Dar demersul lui nu ajută la nimic. Baumer va pleca sa lenevească la soare, într-o companie plăcută. Până pe 14 decembrie, când Blue Cypress ancorează în portul mexican Vera Cruz. Acolo, Baumer si Dulcineea lui debarcă. Pe 15 sunt la Mexico: hotel Cantino Real din Chapultepec. Baumer închiriază o maşină şi anunţă ca pleacă sa viziteze Mexicul. Un nou hiatus în biografia lui. Una dintre echipele mele a răscolit toate hotelurile, motelurile si posadas din jumătate de Mexic. Nici o urmă, la fel ca în Louisiana. Desigur, Baumer si fata puteau sa fi tras la particulari. Nu ştim nimic precis. Va trebui sa aşteptăm până în noaptea de 3 spre 4 ianuarie, când cuplul reapare, la hotelul Mirador din Acapulco. Aici va muri Baumer, după patru zile, datorită unui infarct care pare absolut indubitabil.

Îl privesc pe Englez: până aici n-a făcut decât sa completeze povestea lui Lavater. Încuviinţează:

— Aveţi perfectă dreptate. Dar aceasta este biografia, ca să zic asa, oficială a celor trei luni care au precedat moartea lui Karl-Gustav Baumer. Mai am o alta versiune, puţin diferită. Şi mult mai puţin plăcuta, domnule Cimballi. Mai ales pentru dumneavoastră.

Pentru că anchetatorii lui au călcat pe urmele răposatului Baumer. Peste tot. Din California la Nassau, apoi fiecare port unde a făcut escala Blue Cypress, apoi la Vera Cruz, Mexico şi, în sfârşit, Acapulco. Şi pentru că, în niciunul dintre aceste locuri, n-au găsit pe cineva care să-şi amintească să-l fi văzut pe Baumer altfel decât beat mort sau adormit, pitrocindu-şi vinul.

Pentru că Blue Cypress a fost cumpărată, cu două saptămâni înainte de a fi închiriata lui Baumer, de un oarecare Harrison Neame din Springfield, Illinois, care a plătit dintr-un cont numeric aflat într-o banca din Nassau, pentru că acest Harrison Neame este total necunoscut la Springfield, Illinois.

Pentru ca cei patru oameni din echipajul lui Blue Cypress au dispărut în mod misterios la Vera Cruz, în chiar seara debarcării lui Baumer. Şi pentru ca Blue Cypress a fost revândut – în pierdere – câteva zile mai târziu, prin intermediul unei agenţii mexicane care nu l-a văzut niciodată pe proprietar. Pentru ca banca în care a depus Maggie cei douăzeci şi şapte de mii de dolari ai lui Baumer este de multă vreme cunoscută la Poliţia Federală ca aparţinând unei Familii din California, legată de Familia Caltani.

Pentru că Maggie Keller are un fiu în vârstă de trei ani, care fiu a fost dat la un cămin cu trei zile înainte ca Maggie sa debarce la New York, pentru a-l chema pe Baumer în ajutor. Pentru că acest fiu a fost recuperat de Maggie însăşi pe 24

septembrie şi pentru că în acea zi, când îşi recuperează fiul, ea este însoțită nu numai de Baumer, dar şi de alți doi bărbați, „semănând cu nişte polițişti... sau cu nişte bandiți.” Pentru că Maggie nu-şi mai are fiul cu ea pe 10 octombrie, când soseşte la Nassau împreună cu Baumer. Pentru că, de pe 24 septembrie 1974, nimeni nu l-a mai văzut pe fiul lui Maggie Keller.

Iar acum, dacă vreau să cunosc părerea personală a Englezului asupra a ceea ce i s-a întâmplat în realitate lui Baumer:

— Domnule Cimballi, avem multe presupuneri, dar nici o probă tangibilă. Dar cred că lucrurile s-au petrecut după cum urmează: cineva s-a folosit de Maggie Keller -care a fost şantajată amenințând viața fiului ei – pentru a-l atrage pe Karl-Gustav Baumer în California şi a lăsa să se creadă într-o idilă subită. Cred că femeia care apare la Nassau sub humele lui Maggie, care îl însoțeşte pe Baumer de-a lungul întregii croaziere şi care se afla cu el la Acapulco în ziua morții, n-a fost nicidecum Maggie Keller. Cred că adevărata Maggie Keller, căreia i s-a restituit fiul, este ascunsă undeva, speriată, poate chiar în afară Statelor Unite. Suntem în căutarea ei.

— Marc Lavater a văzut-o şi a vorbit cu ea.

— A văzut o tânără blondă, solidă, purtând ochelari, ca în fotografiile pe care le avem cu ea. Această femeie i-a spus lui Lavater că este Maggie Keller. Dar a dispărut şi şi-a părăsit slujba a două zi după vizita lui Lavater. De atunci, este de negăsit. Cred că acel Baumer care s-a plimbat timp de luni de zile era un om drogat sau îmbibat de alcool, în orice caz în imposibilitate de a reacționa. A fost răpit cu singurul scop de a-l împiedica să-şi conducă afacerile şi, în primul rând, pentru a-l împiedica sa-şi achite datoriile la banca lui Walcher. Cred că s-a acționat astfel pentru a se putea cumpăra doar la prețul creanțelor acel hotel pe care el nu voia să-l vândă. Nu cred că cineva a dorit să-l ucidă. Moartea lui a fost, probabil, naturală – i-a cedat inima. Chiar dacă a fost puțin ajutată să cedeze.

— Rolul lui Walcher?

— Deocamdată, este imposibil de determinat. În relatarea pe care i-a făcut-o lui Lavater, asupra întâlnirii pe care a avut-o cu Baumer la Nassau, declara că a avut de-a face cu un om evident beat şi care refuza să-l asculte. S-ar putea să nu mintă. Iar starea de beție a lui Baumer la Nassau nu putea să-l surprindă. Baumer ducea cu uşurință paharul la gură.

Englezul pune fotografiile înapoi în plicuri.

— O ultimă explicație, domnule Cimballi. Am făcut această anchetă fără a o interoga pe Maggie – acum ştiți de ce – şi fără să-i chestionam pe pensionarii de lux şi cu atât mai puțin pe Walcher, sau pe Olliphan. Aveam un motiv serios pentru asta: cred cu tărie că, dacă frații Caltani află că ați redeschis ancheta asupra lui Baumer, viața dumneavoastră sau a familiei vor fi în primejdie.

— S-ar putea să fie, deja.

— Nu cred. Ancheta condusă de Lavater i-a neliniştit, cu siguranță, pe Caltani. Dar nu s-a întâmplat nimic şi au început să se liniştească. Aşa sper, cel

puțin. Numai dacă nu-i înfurie ceva ce eu nu ştiu. Deocamdată, se mulțumesc să vă supravegheze. Dovadă – cei doi tipi care aşteptau sosirea dumneavoastră de alaltăieri. Dar dacă nu veți face nimic, nu vor face nici ei nimic. Tăcerea dumneavoastră este cea mai bună apărare. Acum înțelegeți de ce am luat atât de multe precauții pentru a vă întâlni.

*** * ***

L-am sunat imediat pe Marc Lavater. Tăcerea cu care primeşte informațiile mele e de ajuns pentru a mă lamuri asupra gravității situației. În sfârşit, spune:

— Si când mă gândesc ca am trecut pe lângă toate astea...

Vorbeşte despre propria lui ancheta, căreia Englezul i-a revelat limitele si insuficiențele.

— Marc, fiecare cu treaba lui.

— Ce-ai de gând sa faci?

Nimic. Absolut nimic. Dacă există vreo alta soluție, în afară de a face pe mortul, îmi scapă...

— S-ar putea ca Walcher sa cunoască adevărul, remarca Marc, aflat încă sub impactul revelațiilor Englezului.

— Nici nu mă gândesc sa ne vedem cu Walcher!

De obicei, Lavater are un spirit mai vioi. Cred ca este puțin zăpăcit acum. Întreabă:

— Dar de ce?

— MARC! Fie că Walcher e băgat în chestia asta până în gât, şi atunci a merge să-l vedem ar însemna să-i alertam pe Caltani, fie e de bună credință, şi atunci prima lui grija va fi sa anunțe poliția că vechiul lui prieten Baumer a fost asasinat.

— Ai dreptate. Nu-i nevoie să continui. Explodez:

— O, ba da, am sa continui! Pentru că, trecând peste faptul că orice anchetă oficiala asupra morții lui Baumer va avea ca primă consecință suspendarea vânzării *Elefantului Alb*, şi deci blocarea celor cincizeci de milioane pe care le-am vărsat, în plus, îi voi avea pe chinezi pe cap!

Să fac pe mortul (la figurat).

Sigur, aş putea sa fiu un Cimballi de treabă, bun, cinstit şi să mă duc eu însumi la poliție. Sa le spun: „Domnu' polițist, nişte bandiți răi care mi-au vândut un hotel pe care ei înşişi îl furaseră". Ce s-ar întâmpla atunci? Justiția americană ar începe prin a bloca totul, banii mei şi ai chinezilor, pentru a-şi acorda timp să vadă mai limpede în această încurcătură. E un fel de manie pe care o au magistrații din toate țările: încep prin a se aşeza (la figurat, onorata instanță) pe tot ce s-ar putea mişca, banii în primul rând. Si ar avea de lucru vreme de ani de zile.

Iar apoi, aveți dovezi, domnule Cimballi? Aduceți-ni-l nouă pe detectivul ăla englez, să-i spunem vreo două. Şi, de altfel, de unde v-a venit ideea că onorabilii frați Caltani ar avea ceva de-a face cu această afacere? (Nu mă îndoiesc nici o clipa că Olliphan, pentru o tranzacție de acest tip, a folosit o sumedenie de societați-paravan. A urca pe filieră ar putea dura veacuri, presupunând ca ar fi posibil.)

... Cu atât mai mult cu cât, între timp, ucigaşii caltanici m-ar putea aranja, ca pe un iepure.

Drept care, a face pe mortul mi s-a părut soluția optimă. Sperând, cum a zis Englezul, ca „ceva" nu-i va „enerva" pe Caltani.

A face pe mortul, dar numai la suprafață. Este exclus să rămân pentru veşnicie în această poziție. Nu văd decât două posibilități de acțiune: prima, să-i cer Englezului să-şi continue ancheta, axată în principal pe Walcher şi Olliphan, dar într-un secret absolut; a două, sa urmez acea pistă pe care însuşi enigmaticul Olliphan mi-a indicat-o: Africa de Sud.

Capitolul 18

L-am rugat pe Rosen să asiste la întrevederea mea cu tipii de la Consulatul general al Austriei. Întrevedere care nu iese chiar rău... Austriecii, de altfel, foarte simpatici, vizitează conştiincios casa, o interoghează pe Heidi în afara prezenței mele (asta mă enervează), apoi în prezența mea; mă interoghează şi pe mine, o iau la întrebări pe Sarah, discută cu Jimmy. Până la urmă, pleacă. Vor face un raport şi rolul lor se va opri aici. Iar apoi? îmi zâmbesc, la fel-de amabili: decizia nu le aparține. Abia au ieşit, că sar pe Rosen:

— Jimmy, Heidi...

— Ştiu, Franz: atâta vreme cât va vrea să rămână. Dar lucrurile nu sunt atât de simple...

Eterna frază a juriştilor, când vor să-ți explice că nu poți să faci ceea ce vrei tu să faci, chiar dacă e cinstit, moral şi toate celelalte. Şi există, deja, un lucru pe care nu-l pot face: nu pot s-o iau pe Heidi în afară Statelor Unite, unde va trebui sa ramână până când situația ei va fi lămurită.

Şi, cum nu vreau să-i separ pe Heidi si Marc-Andrea, iar Sarah nu vrea să-i încredințeze pe cei doi copii grijii exclusive a walkyriei, va trebui să iau din nou, singur, avionul de Paris, în jurul zilei de 10 februarie. Dar adevărata mea destinație – prin Paris voi trece doar – este bătrânul Saint-Tropez, unde mă aşteaptă Henrik Korber.

Cred că nici o clipă n-am fost efectiv tentat – oricât de puțin – sa mă angajez într-o afacere cu cazinouri printre negrii bantu. În cel mai bun caz, ideea m-a făcut sa râd. Negri Bantu! Şi, în plus, în țara apartheid-ului! Recunosc că mi s-a întâmplat uneori să mă las implicat în proiecte marginale – operațiunea Casatele ar putea fi un exemplu bun – dar există nişte limite...

Marc Lavater ridică din umeri:

— Greşeşti. Nu-i nimic extravagant în treaba asta. Korber există si există si Boph-cum-îi-mai-zice. Adică, va exista la sfârşitul anului. Şi, foarte probabil, vor exista acolo cazinouri. Şi hoteluri. Unele contracte sunt deja gata de semnat. Aş putea chiar să-ți spun ca amicul tau Korber nu e singurul care a mirosit afacerea. Lanțul Holiday Inn, şi alții, au intrat deja în joc.

— Hai nu mă fă să râd. Nici măcar tu nu poți pronunța numele chestiei ăleia!

— Afacerea este fezabilă, Franz. Poți s-o faci sau să n-o faci, deşi, după părerea mea, ai destulă treabă cu Elefantul. Dar, oricât te-ar distra asta, mai devreme sau mai târziu va exista un Las Vegas bantu.

Abia trecuse maşina lui Olliphan de grilajul casei mele din Long Island, că aveam în telefon un Marc nu prea încântat de a fi smuls din pat la unsprezece şi

ceva seara (uitasem încă o dată, să țin cont de decalajul orar). Îl pun la curent cu ciudata vizita pe care mi-a făcut-o consilierul fraților Caltani. Perplexitatea lui o egalează pe a mea. Sfârşeşte prin a spune:

— La urmă urmei, ai putea încerca să vezi în ce măsură povestea asta cu Henrik Korber stă în picioare.

— Excelenta idee: ocupă-te de ea.

— Chiar dacă va trebui să merg în Africa de Sud?

— Chiar. Salutari pentru bantu. Îl întreb pe Marc:

— De fapt, ai mai fost vreodată?

— În Africa de Sud? Pe naiba! Ție-ți plac călătoriile, nu mie.

Nu s-a mulțumit să ia legătura cu prietenul nostru comun, Turcul. Acesta, din reşedința lui londoneză de la Hampsteadpe care n-o părăseşte, practic, niciodată – cunoaşte pe toată lumea şi i-a indicat lui Marc nişte nume de persoane cărora să le telefoneze pentru a obține informații, la Pretoria, Johannesburg sau Cap.

— De acord, vorbeşte-mi despre Korber.

— Sud-african după naştere şi paşaport. fără antecedente judiciare. A făcut pentru prima dată avere cu textilele, s-a ruinat, a luat-o de la capăt, de data asta în transporturile rutiere, apoi aeriene. Are propria lui companie şi şi-a cumpărat câteva hoteluri, printre care un mic lanț în Vestul Statelor Unite şi în Mexic. Umblă nişte zvonuri cum că asta n-ar justifica actuala lui avere, care depăşeşte o sută de milioane de ranzi...

— Cât face rândul?

— Cinci franci şi ceva. Peste dolar. E mai bogat decât tine, îmi pare rău.

— Vrei să mă indispui?

— După aceleaşi zvonuri, domnul s-ar mai ocupa şi de aur. Cu destinația India.

Marc a venit să mă aştepte la aeroportul Roissy. Schimbăm împreună aeroportul şi luam avionul de Nisa. La Nisa, închiriem o maşină. Marc conduce. Traversăm Sainte-Maxime. Marc:

— Dar nici droguri, nici arme, nici comerț cu femei, nici măcar ceva jafuri. Pe scurt, un financiar eminamente respectabil.

— Şi raporturile lui cu Olliphan?

— Olliphan ți-a spus adevărul: a fost consilierul juridic al lui Korber, când acesta şi-a cumpărat hotelurile din Far West. Cei doi se cunosc de cel puțin şapte sau opt ani. Olliphan a fost de două ori în Africa de Sud, de fiecare dată pentru a-l întâlni pe Korber. Pe tema asta mai circulă un zvon, mai şoptit decât celălalt: cum că Olliphan n-ar fi doar un consilier, că ar împărtăşi anumite interese cu Korber...

— Ce interese?

Deja îmi imaginez o apropiere între Korber şi Caltani, prin intermediul lui Olliphan. Dar Marc dă din cap:

— Nu cred. S-ar părea, mai degrabă, că Olliphan lucrează pe cont propriu.

— Fără SĂ ŞTIE CALTANI?!

— Exact. Bănuiam că te va interesa.

O imagine îmi revine în memorie: cumplita siluetă a „signorei Olliphan”. Şi, brusc, pulsul meu se accelerează. Pentru că, dacă aş fi James Montague Olliphan, căsătorit cu o Caltani de-a dreptul îngrozitoare şi prizonier al acestui mariaj, n-aş avea decât o idee în cap: să-mi iau câmpii, cât mai departe de soția mea şi de scumpii mei cumnați. Iar Africa de Sud e departe!

— Marc, îți dai seama ce-nseamnă asta, dacă-i adevărat?

— Îmi dau seama. Ar putea explica, în primul rând, atitudinea lui Olliphan însuşi față de tine: îți vinde *Elefantul Alb* ca reprezentant al fraților Caltani, dar imediat după asta te invită la masă şi te previne asupra acestei achiziții pe care tocmai ai făcut-o. Iar după patru sau cinci luni, vine să-ți propună „o afacere foarte personala”. Dacă e pe cale să-i înşele pe Caltani, sau măcar să se separe de ei, ipoteza stă în picioare.

Pulsul meu continuă să bubuie. S-ar putea să fi pus degetul pe un punct esențial.

— Şi se poate şi mai bine, Marc. Mult mai bine. Aproape că îmi vine să urlu de excitație:

— Dacă Olliphan este într-adevăr, cum s-ar putea crede, pe cale de a manevra foarte discret pentru a se debarasa de oribilii lui cumnați şi de şi mai oribila lui nevastă, numai faptul de a o şti şi de a o putea dovedi...

— N-avem nici o dovadă.

— De acord. Dar dac-o obținem, va fi suficient să-l amenințăm: „Ollie, îi spun totul nevestei tale dacă nu-mi spui totul despre *Elefantul Alb*.”

— Şi despre Baumer.

— Şi despre Baumer, Heidi, Anna şi asasinarea lui Abraham Lincoln. Marc, trebuie să ne lămurim.

— Şi cine va merge în Africa de Sud pentru a descoperi dacă şiretul Olliphan e pe cale să investească acolo?

Îi zâmbesc:

— Nu spuneai tu despre mine că ador călătoriile?

*** * ***

Condiția pusă de Henrik Korber a fost ca prima noastră întâlnire să fie discretă, spunând că se numără printre acei oameni de afaceri care nu apreciază publicitatea decât după semnarea contractelor, ceea ce nu mi s-a părut extravagant. Era pe drumul de întoarcere spre Africa de Sud, revenind de la Amsterdam sau Frankfurt, iar eu soseam de la New York; mi-a propus să ne vedem la Cannes, în trecere; eu am fost cel care a sugerat Saint-Tropez. Unde m-am născut, de altfel, şi unde-mi spun adesea că aş face mai bine să rămân liniştit, în loc să fac pe nebunul construind cazinouri sau cumpărând munți de cafea.

La sfatul meu, a tras la Mas de Chastelas, un hotel mic şi elegant, la trei kilometri de Saint Tropez, care a fost deschis special pentru noi în acest sezon (proprietarii, Dominique şi Gérard, fiindu-mi prieteni). Korber este un bărbat de patruzeci şi cinci, cincizeci de ani, cu aspect de play-boy internațional, mai înalt decât mine cu două capete. Sunt fericit, foarte fericit să vă cunosc, îmi spune el, iar eu răspund sigur-că-da-şi-eu-aşteptam-clipa-asta-cu-febrilitate. Îmi adresează remarca tradițională: „Păreți, într-adevăr, foarte tânăr", iar eu îi dau răspunsul la fel de clasic: nici o grijă, nu-i molipsitor. După care, schimbăm zâmbetul larg şi cald al prieteniei veşnice pe loc născute, ca doi lupi care dau bot în bot la un colț de pădure, fiecare dintre ei întrebându-se cum mama dracului îl va înfuleca pe celălalt. Nu-mi este defel simpatic, e un rechin, se vede de la o poştăd, nu i-aş da nici măcar periuța mea de dinți s-o păzească. Dar fac pe drăguțul şi-l anunț că, după ce am studiat afacerea, pe care mi-a propus-o prin intermediul lui Olliphan, sunt gata să discut, poate, chiar o asociere.

N-am decât un singur scop în această comedie: să verific teoria mea asupra lui Olliphan, să obțin dovada că joacă propriul lui joc, durându-l fix în cot de interesele Familiei, căreia îi este consigliere, şi, mai ales, că se pregăteşte să-şi dobândească independența.

Mai uşor de zis decât de făcut. Mai întâi pentru că, deocamdată, Olliphan nu este în nici un fel compromis de vizita pe care mi-a făcut-o: oricând va putea pretinde că unul dintre clienții lui, Korber – iar Caltani ştiu cu siguranța de el – i-a cerut să-l pună în contact cu mine. Şi cu asta basta. Apoi, pentru că, dacă acelaşi Olliphan a investit în Africa de Sud, e destul de şmecher ca s-o fi făcut fară sa fi lăsat vreo urmă. Nu i-am văzut pe Caltani decât în fotografii (frumoase figuri de sicilieni, fie vorba între noi), dar m-aş mira foarte tare să guste vreo figură de-a consilierului lor, care le este şi cumnat. S-ar simți imediat un miros de moarte subită.

... În sfârşit, pentru că acest cumsecade Korber, sub alura lui de play-boy afabil şi amical, ştie foarte bine să-şi țină limba. Ei, sigur, vorbeşte mult, cu un debit care îmi aminteşte de un promotor imobiliar din San Francisco, un anume Lamm, căruia i-am făcut la vremea lui nişte mizerii, pentru a-l pedepsi fiindcă participase la deturnarea unei moşteniri (a mea). Korber vorbeşte, dar nu spune decât ce vrea el să spună. Mi se pare evident că a dispus şi el, asupra mea, o anchetă de tipul celei pe care am făcut-o eu asupra lui. Nu e ceva care să mă mire, mai degrabă contrariul m-ar fi surprins. Îmi zâmbeşte:

— Pot să vă vorbesc cinstit? îi întorc zâmbetul:

— Nu vă osteniți, vorbiți ca de obicei.

Îmi arde o labă pe spinare de simt cum mi se dezghioacă plămânii: ce tovarăş vesel sunt!

— Îmi sunteți chiar foarte simpatic, Franz. Bineînțeles, poți să-mi spui Rik. Dar este un lucru care mă nelinişteşte: te ştiu foarte prins în afacerea din Atlantic City şi...

— Dacă mă voi angaja alături de dumneavoastră, voi putea să-mi țin angajamentele.

Îmi zâmbeşte discret:

— Făcând, eventual, apel la bunii tăi prieteni arabi... Da, sunt la curent. Întotdeauna îmi iau informații despre oamenii cu care vreau să fac afaceri.

E o deschidere la fel de bună ca oricare alta. Mă arunc. Spun:

— Tocmai. Înainte de a merge mai departe în discuția noastră, aş vrea să abordez două puncte. Primul se referă la asociații mei chinezi, cei din Macao, cu care sunt combinat în cazinoul din Atlantic City. Oricare ar fi rezultatul negocierilor dintre noi doi, aş vrea ca ei să nu afle nimic despre acest proiect. Contez pe discreția dumneavoastră.

Recunosc că această declarație pe care tocmai am făcut-o nu este altceva decât un bluff. De fapt, nu mă interesează deloc dacă frumoasa Miranda din Macao află sau nu de „proiectele" mele cu Korber. Din două motive: n-am nici cea mai mică intenție să duc la capăt aceste proiecte, pe de o parte – mai ales după ce m-am lămurit asupra lui Korber; iar pe de altă parte, prima mea grija va fi să pun eu însumi Macao la curent cu oferta pe care mi-a făcut-o sud-africanul şi cu răspunsul meu negativ. Trebuie să fii întotdeauna extrem de corect cu asociații, mai ales când sunt chinezi!

În realitate, tot ce vreau e să-i dau impresia lui Korber că, de acum înainte, mă are la mână şi că, într-un fel, deține un eventual mijloc de presiune sau de şantaj...

Ceea ce l-ar putea incita să se arate mai vorbăreț:

— Rik, care este rolul exact al lui Olliphan în această afacere?

— Îl plătesc să-mi reprezinte interesele din Statele Unite. Şi-l rugasem să-mi caute un eventual asociat. Şi-a făcut treaba.

— Nimic altceva?

Face perfect pe surprinsul (dar se face, pot s-o jur):

— Ce-i cu întrebările astea? Ți-a spus ceva care te-a neliniştit?

— Olliphan are contactele cele mai strânse cu nişte tipi pe care n-aş vrea să-i vad decât în fotografii. Şi nici acolo.

— În acest caz, te pot liniști pe loc: eu personal n-am nici o legătura cu tipii despre care vorbeşti. În Africa de Sud, ca să zic aşa, avem proprii noştri gangsteri. Preferăm să nu importăm.

Vorbeşte, vorbeşte, dar la întrebarea mea tot n-a răspuns. Cel puțin, nu complet. Şi mi se pare limpede că, în acest stadiu al discuțiilor, nici nu va răspunde. Cu alte cuvinte, va trebui să-i mai dau dovezi despre interesul meu pentru cazinourile din ținutul bantu.

Ce să fac, asta e. La urmă urmei, n-am mai fost niciodată în Africa de Sud.

Peste două zile suntem la Cap, după o scurtă escală la Cairo. Korber locuieşte pe o proprietate de-a binelea spectaculoasă, platată cu stejari tricentenari importați din Europa şi cu tufe de trandafiri. Grădina este plină de

păsări exotice, care par obişnuite cu oamenii. Locul se numeşte Landuno şi se află la sud de munții Mesei, la picioarele masivului numit Cei doisprezece Apostoli. Cele patru ferestre ale camerei mele – ale apartamentului meu, de fapt – oferă o panoramă fantastică. Dar n-am timp s-o admir: Korber mă îngroapă în documentații, îngrămădeşte şi înşiră întâlniri cu bancheri, cu arhitecți, cu ziarişti – ba chiar şi cu un etnolog pe care trebuie să-l ascult, fără a crâcni, explicându-mi că există trei rase de oameni: albii adevărați, ca el şi ca mine, rasa intermediara care cuprinde toată gama, de la arabi la sud-europeni (categorie în care pune francezii şi bavarezii dar, curios, nu şi elvețienii) şi, în sfârşit, adevărații coloraţi, aşa-numiții Kleurlinge. E surprins când îi spun că numele meu este Cimballi şi că mama mea era evreică. Singura consolare: tatăl meu era italian, dar din nordul Italiei, ceea ce pare să-l mai liniştească.

Korber face tot ce poate ca să mă convingă. Şi aproape reuşeşte să mă persuadeze că afacerea pe care mi-o propune este cea mai bună pe care un financiar şi-ar putea dori vreodată s-o întreprindă:

— Franz, am pregătit totul. Poimâine mergem împreună la Johannesburg şi, de acolo, cu maşina spre Bophuthatswana. Abia două ore de drum. Şi asta nu-i totul, înțelege-mă, e vorba de construirea unui întreg imperiu de cazinouri şi hoteluri. Toate aceste teritorii negre sunt nişte mine de aur. La figurat. Nu vom construi doar un mic Las Vegas, ci mai multe. Transke a refuzat propunerile mele, dar le va accepta până la urmă. Şi nu-i vorba numai despre Bophuthatswana şi de Transke, ci şi de Vendaland, Ciskei, Lebova, Swaziland şi altele. Nu-s încă independente, dar vor fi foarte repede. Adică, independente, mă-nțelegi... Aceşti Kleurlinge n-au de ales: le-am acordat un fel de independență, dar să fim serioşi, era cea mai bună modalitate de a ne debarasa de ei pentru a nu fi obligați, într-o zi, să le acordăm dreptul de vot. Dar cum vor supraviețui ei? Doar nu vă închipuiți că le-am dat cele mai bune terenuri? N-au de ales, îți spun: ori vor ieşi din rezervațiile lor pentru a veni să lucreze la noi ca muncitori străini, ori vor accepta propunerile mele...

Are Korber asta măcar o calitate, pe care nu i-o pot nega: franchețea. O franchețe apropiată de cel mai rece cinism.

— Franz, ai auzit de biserica reformată olandeza? Să nu râzi, că nu-i de gluma. Ține țara asta bine şi nu-i va da drumul cu una, cu două. Cu atât mai bine, Franz. Pentru că. Mulțumită ei, afurisitului ei de puritanism, vom strânge noi doi un munte de bani. Hoteluri, cazinouri şi negrese frumoase, curvulițele astea minunate care îi bagă în draci pe optzeci şi cinci la suta dintre afrikaneri. De trei sute de ani nu mai avem dreptul să pipăim o negresă frumoasă, în țara asta. Ai văzut mutrele nevestelor noastre? Dacă atingi o crupă de negresa, aici, se cheamă o țschandelijcke crime van hoerendom, adică o „crimă ruşinoasa de preacurvie", şi e pedepsită de lege. Dar toți au mare chef s-o facă. Iar aceste banthustane vor face chestia posibila şi, în acelaşi timp, ne vor îngădui să instalam mese de baccara, de craps sau de blackjack, care ne sunt la fel de interzise ca şi negresele. Franz, pot

să pariez: în doi sau trei ani, noi doi vom realiza o cifra de afaceri în jur de patru sute de milioane de dolari. Pe care o vom tripla până în 1985. Toată Africa se va înghesui, ai sa vezi, şi cea albă şi cea neagră...

Nu mi-a plăcut Korber de la prima noastră întâlnire, iar popasul meu sud-african în compania lui n-a suscitat vreo idilă între noi. Partea proastă e că trebuie să mă prefac

Încântat ca o mireasă de toate proiectele lui grandioase. Am nevoie de două zile pentru a reuşi să scap de el şi să iau legătura cu omul al cărui nume şi adresă mi le dăduse Turcul, prin Lavater.

Este un metis născut dintr-o negresă şi un malaez, bancher de meserie, şi a cărui familie – îmi spune el cu o anume mândrie – posedă deja un hotel particular pe Hout Straat în secolul al XVIII-lea, înainte ca segregația rasială să între cu adevărat în vigoare. M-a invitat la un dejun cu homari la Homestead, un restaurant mixt, în parcul național din Cap. La Londra, Turcul a fost categoric: dacă există cineva capabil sa-mi obțină informații despre eventualele investiții ale lui Olliphan în Africa de Sud, apoi acesta este omul. Numele lui nu are importanța, aşa că-i voi spune aici Baltazar. Dar atunci când Lavater i-a cerut, la telefon, aceste informații, acelaşi Baltazar i-a închis, pur şi simplu, telefonul în nas.

Îmi zâmbeşte pe deasupra homarilor:

— Nu discut acest gen de afaceri la telefon.

— Principalul e că le discutați. Am venit.

Vorbim puțin despre prietenul nostru comun, Turcul, care este – nu vad alt termen – un fel de cămătar internațional, perfect capabil să-ți avansese pe loc un milion de lire sterline... cu condiția să fie, într-adevăr, sigur că-i vei restitui la termenul stabilit Altfel, îți asumi nişte riscuri care nu sunt neapărat legale.

— Turcul are multă stimă pentru dumneavoastră, îmi spune Baltazar.

— Şi eu la fel, pentru el. Îmi puteți obține aceste informații despre Olliphan?

Va vedea. Nu promite nimic. Dar, în nici un caz, înainte de două sau trei saptămâni – cel puțin. Nu va fi uşor şi am mare noroc de caldele recomandări turco-londoneze, pentru a-l face să se compromită astfel. Să trecem peste asta. Stabilim că va trimite un raport codificat, dacă va exista un raport, dar nu mie, ci lui Jimmy Rosen, la domiciliul acestuia.

— Ideal ar fi să ne comunicați cifrele acestor eventuale investiții.

— Voi face tot ce voi putea.

Are clasica rezervă a bancherilor. Nu prea ştiu ce să cred despre el şi despre fiabilitatea lui. Dar există un punct de care sunt sigur: dacă Olliphan a transferat, într-adevăr, nişte bani în această parte a lumii, apoi a făcut-o bagând mâna în casieria familiei sale prin alianță. Ipoteză care îmi dă fiori pe şira spinării: dacă-i adevărat şi dacă cumnățeii cu ochi înflăcărați află, va avea loc un nou Sfânt Valentin. Iar drăguțul de Cimballi are tot interesul să fie în alta parte în clipa exploziei.

* * *

În realitate, încheind acordul cu Baltazar – dar este oare un acord? – nu mai am mare lucru de făcut în Africa de Sud. N-am vrut, totuşi, să-mi asum riscul unei rupturi imediate cu Korber, pentru că încă n-am reuşit să stabilesc adevărata natură a raporturilor pe care le întreține cu Olliphan. Aşa că beau paharul până la fund. Afrikaner-ul mă târâie până la Johannesburg, iar, de acolo, spre vest, până la Bop-cum-îi-mai-zice, de care mi se rupe fix în paişpe. Singura consolare: țara e de o frumusețe incredibilă, iar în imensul elicopter amenajat luxos, în care şi-a stabilit cartierul general, Korber îşi face o plăcere să mă plimbe pe deasupra Transvaal-ului, peste o parte a provinciei Orange şi chiar până la deşertul Kalahari. Reuşim, până la urmă, să ne smulgem unul din brațele celuilalt şi, după un bun rămas sfâşietor şi promisiunea solemnă că-i voi da veşti cât de curând (vorba să fie!), iau de la Johannesburg un avion spre Roma. Simplă fentă, pentru că, în loc să mă întorc în Statele Unite, iau un avion spre Bombay, pe 21 februarie. Pe 22 sunt la Macao. Unde o regăsesc pe frumoasa Miranda, căreia îi povestesc, în amănunțime, odiseea mea sud-africană – fără sa-i comunic, totuşi, adevăratele motive. De ce i-aş vorbi despre Olliphan şi despre ciudatele bănuieli pe care le nutresc la adresa lui, când n-am, în realitate, nici o dovadă? N-are rost să-mi alarmez chinezoaica pentru ceea ce s-ar putea dovedi o alarmă falsă. E preferabil să aştept, să aflu mai multe. De exemplu, până ce Baltazar îmi va trimite raportul său.

Miranda reține faptul că, în nici un caz, nu voi accepta propunerile lui Korber. Mă aprobă şi îmi ia o piatră de pe inimă: noutățile pe care le are despre *Elefantul Alb*, prin Caliban, sunt excelente.

— Sunt mulțumită de tine, tovarăşe Cimballi.

Din fericire. Pentru că eu cred în pericolul galben.

* * *

Macao-Hong Kong-San Francisco-New York. Debarc la Long Island vineri, pe 25. Chiar la timp pentru a-mi ține o promisiune facută în clipa plecării, cu cinsprezece zile mai devreme, lui Heidi şi Marc-Andréa: că-i duc să vada *Elefantul Alb*. Asta se întâmpla duminica, pe 27. Asemenea date nu se uita.

Capitolul 19

Heidi spune:

— Dacă ăsta-i un elefant, atunci eu sunt un aligator.

În dreapta, Marc Andreea, în stânga – tiroleza. La mijloc, e Cimballi, ai cărui dinți clănțăne ca nişte castaniete (patruzeci şi şase de grade diferență între Cap şi Altantic City). Sarah n-a vrut să vină spunând că hoteluri vede destule în timpul anului şi că, oricum, trebuie să se repeadă puțin până la Montego Bay. Deşi, oficial, e în vacanță, chemarea muncii e mai puternică decât ea, trebuind să-i arunce o privire din când în când. Marc Lavater ne-a părăsit şi el, pe mine şi pe copii, dar asta mai recent, abia de câteva minute. În realitate, e şi el la Atlantic City, la câțiva kilometri de noi, împreună cu Henry Chance. Prezența lui la fața locului se va dovedi esențială.. Comtemplu imensul eşafodaj metalic. Ce-i drept, trebuie multă imaginație pentru a distinge, în această îngrămădeala, viitorul pachiderm. E ora zece şi jumătate dimineața, poate ceva mai mult. Am venit de la Long Island cu maşina, cu Marc şi cu copiii. În ajun, i-am făcut lui Lavater un raport amănunțit despre călătoria mea şi vizita la Baltazar. Concluzia noastră comună: rezultatele sunt cam subțiri şi nu prea vedem cum ar putea ameliora situația mea, înghesuit cum eram între certitudinea şi intuiția că tocmai cumpărasem un hotel furat cu prețul unei răpiri, dacă nu chiar crime, şi obligația mea de a nu spune sau face nimic. Cel puțin, puteam găsi o consolare în faptul că, dinspre partea lor, nici Caltanii nu făcuseră vreo mişcare. Iar eu eram constrâns să fac la fel, cu speranța că vreo descoperire de-a Englezului, care îşi continuă ancheta, sau vreo revelație a lui Baltazar, dinspre Cap, ar fi putut schimba ceva. De fapt, în această dimineață (e duminica, 27 martie 1977) nu am amintirea unei nervozități particulare sau a vreunui presentiment. Vioiciunea lui Heidi şi a lui Marc-Andrea (prima inducând-o pe a doua) mă influențează şi pe mine; cântăm ca nişte nebuni traversând New York Bay pe podul Varazzano. Călătoria cu maşina până la Atlantic City îmi permite sa verific apropierea noii mele achiziții de New York. Şantierul *Elefantului Alb* e pustiu. Dacă se mai putea vorbi de un şantier. Privit din afară, cazinoul pare terminat, cu excepția grădinilor decorative ale intrărilor din spate, deocamdată neamenajate şi al căror sol servea la gararea utilajelor de construcții. În schimb, înăuntru, cea mai mare parte a finisajelor abia urmează să fie făcute, atât la cazinou, cât şi la etajele destinate hotelului. Data deschiderii oficiale fusese fixată pentru 9 aprilie, zi care precede Duminica Paştelui, cum se spune pe acolo.

Ne-am gândit, o clipă, să devansăm această deschidere cu o săptămână, dar agenția de publicitate însărcinată cu campania de promovare ne-a demonstrat că planul ei de campanie ar fi trebuit modificat prea mult.

Unul dintre cei şase paznici înarmaţi şi îmbrăcaţi în uniforma cu emblema *Elefantului Alb* controlează intrarea noastră în perimetrul delimitat de o palisadă provizorie. mă identifică, deschide poarta pentru a lăsa maşina să intre, apoi o închide din nou. Colegii lui tocmai făcuseră cafea, îmi spune, aşa că, dacă doream...

În clipa următoare, sare într-un picior, cu tibia amorţită de tradiţionala lovitura a lui Heidi. Îi explic:

— E specialitatea ei, ce să-i fac?

— Ar trebui angajată în locul lui Pele.

— Da' ciocolata nu aveţi? întrebă Heidi.

Dar, fără îndoială, nu vrea să-şi justifice lovitura de picior, pentru că imediat ţâşneşte spre clădiri, târându-mi fiul după ea. Se pare că această clădire imensă, fără viaţă, dar plină de ecouri, îi dezlănţuie pe amândoi; şi iată-i lansaţi într-o gigantică partidă de-a v-aţi ascunselea, în care, bineînţeles, ei erau vânatul, iar eu vânătorul. Şapte sute optzeci de camere, nu mai ştiu câte apartamente, plus localurile de serviciu, saloanele, sălile de restaurant şi de spectacole, barurile si instalaţiile sportive, la care se mai adaugă cazinoul propriu-zis; ascunzătorile nu lipseau. Cei doi copii răcnesc într-un aşa hal, în excitarea lor, încât un alt paznic vine să afle ce se-ntâmplă: crezuse că-i vorba de un accident. Îl liniştesc şi pleacă. Supravegherea pe care o asigură paznicii acoperă mai ales exteriorul, teoretic ei neavând ce căuta înăuntrul imobilului, unde fac doar câte-o tură din când în când.

Îmi recuperez, în cele din urmă, cei doi micuţi monştri, într-unul din apartamente – în cel aproape terminat, unde lipsesc doar mobilele. Mocheta şi tapetul sunt deja montate. Nu e la fel chiar în toate camerele; electricitatea funcţiona, dar pereţii şi podelele erau goale, iar când încerc să mă spăl pe mâini, constat că branşamentele la apă nu fuseseră încă efectuate. Aproape toate culoarele sunt pline de rulouri de mochetă, de materiale electrice, de cutii cu tapet.

— Ce-ar fi să urcăm pe acoperiş? propune Heidi. Ideea îmi surâde la fel de mult ca nişte exerciţii la trapez. Cu vântul care bate dinspre mare, acolo sus trebuie sa fie un frig care să îngheţe şi un urs polar.

— Vreau pe acoperiş! anunţă Marc-Andrea, molipsit, în general. El subscrie la toate propunerile tirolezei, mai ales la cele idioate (ceea ce nu-l împiedică să-i mai ardă câte o smetie din când în când).

Toate ascensoarele funcţionează. Ies pe acoperiş, în locul unde se amenajase un teren de aterizare pentru elicoptere. Cu câte-un ţânc agăţat de fiecare mână, pentru a-i împiedica să facă prostii pe lângă balustradă, mă plimb pe ţeasta *Elefantului Alb*. Dacă frigul e efectiv siberian, în schimb, vederea este fantastică. Timpul, destul de noros la plecarea noastră din Long Island, se mai limpezise acum.

— Încotro e Salzburg?

— Drept în faţă. O porneşti înot şi, când începi să auzi cimpoaie, înseamnă că ai ajuns în Bretania şi începi să mergi.

Atlantic City, după cum o arată şi numele, e aşezat pe țărmul Atlanticului, în vârful unei peninsule flancată pe toată lungimea, atât în stânga cât şi în dreapta, de o puzderie de insule şi insulițe, delimitând nenumărate golfulețe. În acea zi, datorita vântului, aerul e atât de limpede, încât panorama se întinde aproape la infinit. Spre sud, se vede clar golful Delaware, iar spre nord – succesiunea de plaje care se sfârşesc cu Sandy Book, altfel spus, cu New York City. Masa aceea lăptos-roşiatică e Philadelphia. Mă las, câteva clipe, pradă beției: cu sau fără Caltani, mă aflu pe acoperişul cazinoului MEU şi îmi închipui, fără prea mare efort, zeci de milioane de bărbați şi femei năvălind din toate punctele orizontului, de la Washington, Baltimore, Philadelphia, New York şi din alte părți, cu singurul scop de a arunca banii în maşinile MELE electronice sau pe mesele MELE de joc. Nu e vorba de bani sau, cel puțin, nu asta e esențial. Ceea ce mă ameţeşte cel mai mult e extraordinara senzație de atotputernicie, de reuşită împlinită: eu, Cimballi din Saint-Tropez, călărindu-mi *Elefantul Alb*... Heidi mă aduce la realitate:

— Hai, vino! Mergem în altă parte.

— Mergem în altă parte! repetă Marc-Andréa.

Ne mai rămân de vizitat sala de jocuri şi, mai ales, sfânta sfintelor, copilul meu îndrăgit: cazinoul anti-atomic. De altfel, e atât de frig acolo, încât simt cum mă transform în stalagmită. Urc din nou în ascensor, spre parter.

Cred că e ora unsprezece-unsprezece şi un sfert.

*** * ***

— O suta de milioane de dolari, anunță Heidi.

— Plus zece, completează Marc-Andréa.

Sunt puțin surprins să găsesc, la intrarea noastră în sala de jocuri, o masă bătrână de craps. Tot aşa cum m-a surprins prezența câtorva antice jocuri mecanice la intrarea culoarului care ducea spre adăpost. Îmi amintesc, apoi, că, în urmă cu câtva timp, Caliban si Henry Chance (primul smulgând acordul celui de-al doilea) organizaseră o mica recepție pentru a sărbători terminarea grosului lucrărilor, la care invitaseră toți meseriaşii. Recepție la care nu asistasem, pentru că mă aflam în Africa de Sud.

— Da-mi zarurile! îmi ordonă Heidi. Şi nu trişa, te rog!

... Şi, bineînțeles, găsind o pereche de zaruri aruncate pe postavul mesei, cei doi draci le înşfacă şi vor să înceapă jocul. Aşa că trebuie să le explic şi regulile, ceea ce, ținând seama de puținele mele cunoştințe în domeniu, este un adevărat tur de forță. Dar, ca prin minune, înțeleg imediat, începând cu Heidi, de la înălțimea celor zece ani ai ei. Ai fi putut crede că sugarii tirolezi joaca încă de la vârsta biberonului. Cu mențiunea, totuşi, că ea cam amestecă pokerul, crapsul şi şepticul – plus câteva reguli pe care le inventează treptat. La poker e foarte tare, pentru că joacă asiduu cu Marc-Andréa şi walkyria, care pierduse deja, în fața

acestui redutabil tandem, cinsprezece milioane de dolari, exprimați în alune americane.

— ŞAPTE! urlă Heidi triumfal, pentru a noua oară consecutiv. Banca plăteşte. Banca eşti tu, domnule Cimballi. Ne datorezi, deja, patru sute de milioane mie şi trei sute lui Andréa. La casierie!

Nu avem jetoane, iar în loc de talchet, folosesc ceasul meu, care are o tendință supărătoare de a se deplasa singur de îndată ce întorc capul. Altfel spus, sunt literalmente escrocat de cei doi adversari ai mei, care se înțeleg ca nişte țăpari de bâlci. Pe deasupra, în puținele ocazii când mă lăsă şi pe mine să arunc zarurile, adun o mulțime de 2, 3 şi 12.

Ajung în adăpost printr-un tunel consolidat, care începe din subsol, imediat sub parter. În acest tunel, fuseseră aduse porțile blindate, dar nu fuseseră încă fixate; zac pe betonul solului şi trebuie să călcăm peste ele pentru a intra. Climatizarea nu funcționează, dar împrospătarea aerului se face fără mare dificultate. De altfel, nu am de gând să mă eternizez aici, chiar dacă Heidi şi Marc-Andrea se încrâncenează asupra mesei. Mi-e foame, pentru că nu înghițisem decât puțin ceai la micul dejun, spre deosebire de copii, care, pe lângă un mic dejun gargantuesc, s-au grăbit, de cum au ajuns în Atlantic City, să rada câte doi sau trei hamburgeri, cu laptele bătut aferent. Ei mai țineau.

— UNSPREZECE! răcnesc, la unison, fiul meu şi juna tiroleză.

Norocul lor real e de necrezut. De ce mă obosesc, oare, cu afacerile? îi iau pe ăştia doi cu mine şi arunc totul în aer.

— Acum plăteşte, domnule Cimballi. Ne datorezi... Ştiu, vreo nouăsprezece miliarde de dolari. Şi, pe deasupra, mor de foame. Îmi privesc ceasul aşezat pe postav: douăsprezece şi zece. Şi atunci, simt mirosul.

*** * ***

Un miros acru, care-mi pişcă narile şi, în curând, gâtul. Heidi şi fiul, tot aruncând la zaruri, făcându-le sară, uneori, la douăzeci de metri, nu păreau să fi simțit nimic. Ochii lor lăcrimează puțin, dar, cu dosul mâinii, se şterg şi refuză să se lase distraşi:

— UNSPREZECE!

Mă îndepărtez de masă. De la ultima mea trecere pe aici, împreună cu Henry Chance, Caliban şi Patty, lucrările avansaseră mai mult decât oriunde altundeva. Zugrăveala e gata, lambriurile din lemn deschis la culoare sunt la locul lor, la fel şi lemnăria. În fundul sălii, fuseseră ridicați pereții care urmau să delimiteze ceea ce avea să fie apartamentul meu personal. Aici totul e terminat, mai puțin uşile, care lipsesc...

Fac câțiva paşi. Nu sunt chiar neliniştit, ci mai degrabă agasat. Mă gândesc mai mult la gaura mea din stomac. Dar nu încape nici o îndoiala: tot adulmecând,

constat că mirosul vine dinspre tunelul din stânga, chiar prin cel care sosisem şi care duce, deci, spre subsol, în faţa bateriei de anscensoare. Aud, în spatele meu:

— UNSPREZECE! Hai, ce faci, joci sau te-ai dezumflat?

Ma urc pe cei şaizeci de centimetri ai primei porţi blindate care zace pe podea. Mai înaintez câţiva metri şi mirosul devine mai agresiv – nici nu mai e vorba de un miros, aerul care vine spre mine transportă nişte vapori albăstrii, uşor irizaţi, care mă fac să mă gândesc la un strat fin de motorină întins pe suprafaţa mării... Ochii încep să mă înţepe neplăcut, lacrimile îmi curg pe obraji... Bun, ajunge!

— Andréa şi Heidi! Veniţi aici!

Nici un răspuns, în afară de un «UNSPREZECE!» triumfător, pe care îl urlă spărgându-şi gâtlejurile. Mă întorc, grăbind pasul:

— Haideţi, plecăm!

Marc-Andréa ia zarurile cu un gest vioi şi se îndepărtează de mine, dansând vesel pe loc, cântând pe tonul obişnuit al copiilor care lansează o sfidare:

— Nu mă prinzi! Nu mă prinzi!

Dar Heidi se opreşte pe loc, clipind des. Priveşte spre tunel, apoi spre mine:

— E ceva acolo?

— Da. Trebuie sa ieşim. Fii calmă.

— Sunt calmă, spune ea. Apoi striga:

— ANDRÉA! TERMINĂ!

Şi fiul meu ascultă imediat – e, cu siguranţa, prima dată când i se întâmplă aşa ceva. Îl iau din nou de mâna şi îl duc spre tunel. Aici, situaţia s-a schimbat în cursul ultimelor secunde: volutele de fum albastru-violaceu, aproape diafane, de mai înainte, sunt acum nişte trombe lungi, care avansează cu unduiri lente. Trecem de primul sas şi ajungem la cel de-al doilea. După care, tunelul se lărgeşte puţin si face o uşoară cotitură spre stânga.

— Repede, copii!

Îi forţez sa alerge. Dintr-o dată, Marc-Andréa este scuturat de un acces puternic de tuse. Strig:

— Puneţi-vă paltoanele!

Dar şi-au lăsat paltoanele pe masa de craps.

— Scoateţi-vă puloverele, repede!

Şi îi oblig să-şi acopere feţele cu ele. Plecăm mai departe. Dincolo de cotitură, am sub ochi un tunel plin de fum, din câte pot distinge ochii mei usturători şi plini de lacrimi. Mai mergem câţiva metri si, înainte de a atinge pragul celei de-a treia porţi blindate, îmi dau seama ce nebunie sunt pe cale să fac. Aerul este, acum, abia respirabil, Heidi şi cu mine începem sa tuşim, dar cumplit e ceea ce se întâmplă cu Marc-Andréa: s-a lăsat să cadă la podea, scuturat de spasme. Aproape mă panichez: îl iau sub braţ, exact în clipa în care, zece sau cinsprezece metri mai sus, răsună o explozie surdă, iar zidul de fum capătă brusc o tentă roşiatică. Nu mai e vorba de o scurgere, cum mă gândisem la început, ci de un

incendiu care a atacat toate acele bidoane cu lacuri şi vopsele pe care le văzusem îngrămădite în subsol.

— Heidi! Repede, înapoi!

O iau la fugă, purtându-l pe Marc-Andréa. Pentru a descoperi, după patru sau cinci metri, că fetița n-a reuşit să mă urmeze. A căzut în genunchi, tuşind şi plângând.

— Heidi?

Sunt nevoit să mă întorc, s-o iau de mână, s-o trag. Trecem din nou prin poarta intermediară. Heidi, pe care o duceam aproape pe sus, se desprinde: «Mă descurc acum, domnule Cimballi.» Atmosfera a redevenit aproape normală, dacă nu socotim vaporii degajați de produsele chimice aflate în combustie lentă. Suntem, din nou, lângă masa de joc:

— Heidi, rămâi cu Andréa şi nu vă mişcați din loc. De acord?

Încuviințează şi chiar îmi zâmbeşte, cu un calm stupefiant: «De acord, domnule Cimballi.» Stăpânirea ei de sine se răsfrânge şi asupra mea. Hai, gândeşte, Cimballi! Suntem într-o uriaşă cutie de pantofi, din beton, în care se intră prin tuneluri. Prin care, desigur, se poate şi ieşi. Dacă unul este blocat... O iau spre tunelul din dreapta şi pornesc prin el. Nu merg prea departe: e blocat de o îngrămădire de saci şi lăzi de materiale, plus o mulțime de jocuri mecanice. Mă întreb ce vor fi căutând acolo. Dar un lucru e sigur: mi-ar lua ceasuri întregi dacă aş încerca să-mi deschid drum spre parcarea în care dă acest tunel.

Nu-i nimic. Mai rămân ieşirile de urgență. Una dintre ele se află în apartamentul meu. Traversez din nou sala în fuga.

— Haideți!

Vaporii au progresat, depăşind ultimul sas şi infiltrându-se în sală. Dar efectele lor sunt mai puțin sesizabile imediat ce pătrundem în apartament. Funcționalul acestuia îl cunosc pe de rost, pentru că eu însumi l-am desenat, sub ochiul critic al unui arhitect. Viitorul meu birou este chiar în fund, la capătul unui culoar în care dau celelalte camere, lipit de ceea ce va fi un seif gigant. Intrarea primei căi de salvare este aici, închisă de un oblon blindat aflat pe poziție. Îl deschid şi văd un mat cu diametrul de un metru douăzeci, rectiliniu şi în uşoară pantă, destul de impresionant în măsura în care un efect de optica îl face să se diminueze treptat, până la un orificiu minuscul, la o suta de metri depărtare. Acționez întrerupătorul şi în interior se aprinde lumina. Măsor, atunci, toată absurditatea situației mele: mă aflu, împreună cu copiii, în interiorul unui depozit antiatomic conceput pentru a rezista practic la orice cataclism şi suntem în primejdie de a pieri asfixiați pentru unicul motiv că nu pot închide uşile. Ar fi comic, dacă n-ar risca să devină dramatic. Dar culoarul pe care-l am sub ochi mă mai linişteşte. Privesc spre copii ai căror ochi roşii sunt singurii care amintesc despre încercarea prin care trec. «Intrăm acolo?» Departe de a-i înspăimânta, perspectiva îi încântă. Hotărât lucru, sunt nemaipomenit în a inventa jocuri noi. Îi ridic prin deschizătura circulară şi pornim. Ei merg fără nici o problemă, conducta

fiind cam de talia lor. Eu, dimpotrivă, trebuie să merg cocoşat, şi abia după vreo cincizeci de metri descopăr că am uitat să închid după noi oblonul blindat. E adevărat că nu poate fi închis decât din interior, dar aş fi putut măcar să-l trag după mine. Cu atât mai rău. Pornesc mai departe.

După o suta de metri, alt oblon rotund, tot blindat, care se deschide cu atât mai uşor cu cât nu este, de fapt, prins încă. Abia îl împing cu palma şi se prăbuşeşte cu un huruit destul de impresionant. Drăcovenia asta cântăreşte pe puțin o sută cincizeci de kilograme. De partea cealaltă, tunelul se întrerupe, fiind înlocuit de o minusculă sală de dezinfecție. O scară foarte îngustă, de maximum şaizeci de centimetri, urcă foarte drept. Ştiu unde dă: între contraforții şanțului împrejmuitor, în unghiul nord-vest al *Elefantului Alb*. În mod normal, ar trebui să mai existe o a treia închidere blindată la piciorul scării, dar nici acest panou n-a fost aşezat. E alături, în picioare, rezemat de perete. În dreapta scării, un ecran de control care permite să se vadă afară. Mă sudui de unul singur pentru că nu m-am gândit să folosesc aceste monitoare, care există cu siguranță şi în tunelul invadat de fum şi gaze, pentru a vedea dacă nu cumva drumul era liber, dincolo de zidul de fum. Poate ne aflam la doar câțiva metri de ieşire... Dar e prea târziu. Şi, de altfel, de ce m-aş nelinişti? Aerul liber e la doi paşi, acum. Cu copiii pe urmele mele, isprăvesc ascensiunea scării. mă aflu în fața ultimului oblon blindat. E închis, după cum arată poziția manetelor. Dar funcționează, sunt cu atât mai sigur cu cât, acum două luni, m-am distrat cu Caliban folosindu-l. Împing şi învârt succesiv cele două manete. Oblonul se deschide...

Nu chiar... Pivotează cu trei, patru centimetri. Dar grosimea lui e atât de mare, încât asta nu permite să fie întredeschis pentru a vedea afară, si nici măcar să lase să pătrundă aerul curat. Ceva îl blochează. O bruscă descărcare de adrenalină mă zguduie: ce-nseamna rahatul ăsta? împing mai tare, cu toate forțele mele, mă opintesc:

— Copii, ajutați-mă!

Împingem cu toții. Fără sa câştigăm, însă, un centimetru. Imensul panou rotund nu se clinteşte.

Dacă aş fi fost singur, mi-ar fi fost doar teamă. Împreună cu Heidi şi cu fiul meu, e de-a dreptul panică, încep sa lovesc în cei patruzeci de centimetri de oțel: e derizoriu. Mă întorc. În urma noastră, coborârea pe scara aceea îngustă, apoi minusculul local de decontaminare, apoi zâcând la pământ, al doilea oblon care a căzut mai înainte, lăsând să se vadă deschiderea tunelului. Cobor scările în fugă. Arunc o privire în tunel: nici o îndoiala, primii vapori toxici au început deja să se strecoare pe la capăt. Şi vin spre noi. Va dura un minut, poate ceva mai mult. Iată-ne pe toți trei încolțiți ca nişte şobolani, sub pământ, prinşi în capcana unui formidabil dispozitiv din beton şi oțel! Încerc cu febrilitate să ridic oblonul pe care l-am făcut să cadă, să-l reaşez la locul lui, pentru a ne izola. Degeaba. Ar trebui trei oameni pentru asta. Altă izbucnire de panică. Apoi o revenire la sânge-rece:

camera şi ecranul de control. Pornesc monitorul. Pe el apare imediat imaginea zidului înconjurător, în exterior, în aer liber…

… şi, în prim plan, chipul unui paznic al *Elefantului Alb*, care priveşte drept în obiectiv. Omul zâmbeşte, e conştient de prezența noastră în spatele oblonului. Ridică o mână, cu arătătorul ridicat, şi îmi arată ceva în față, aproape la picioarele lui. Manevrez camera de control, care coboară. Descopăr atunci un pop din lemn, care a fost aşezat înclinat, astfel încât să blocheze deschiderea oblonului. Bărbatul s-a aşezat pe vine, asa că apare cu totul în imagine. Continua să zâmbească, ironic. Apoi, foarte încet, îl văd că-şi pune mâinile pe pop şi, fără nici o grabă, bate uşor în el pentru a-l deplasa. Acesta cade. Un nou semn cu mâna:

— Acum puteți ieşi. Bărbatul se îndepărtează, după un ultim zâmbet. Mă năpustesc pe scări. Mă arunc asupra oblonului. De data asta se deschide, decupând un cerc extraordinar de luminos, făcut din cer albastru şi din soare. Îi ridic pe Marc-Andréa şi pe Heidi prin deschizătură, iar ei sar la pământ. Mă strecor eu însumi afară, nu înainte de a arunca o privire spre culoarul în care apar primele volute albastre. Mă întorc şi mă pomenesc față în față cu Marc Lavater. N-am nici măcar timp să-mi revin din stupoare. Se înălța în fața mea, cu fața contractată de furie şi nelinişte:

— Pentru Dumnezeu, Franz, ce se întâmplă?

Furia mea e atât de mare încât aş fi în stare să-l lovesc, doar pentru stupiditatea întrebării lui. Urlu:

— Unde e paznicul? Cel care a luat popul?

Marc mă priveşte fără să înțeleagă. Iar apoi, brusc, face un lucru absolut aiuritor: o porneşte la fugă de-a lungul zidului şi, cu o adevărată frenezie, smulge succesiv cei doi popi care blochează ieşirile de urgența numărul doi şi trei. Aruncă undeva, departe, grelele bucăți de lemn. Mi se pare că a înnebunit. Vin lângă el:

— Marc, eşti pe cale să suprimi dovezile că cineva a încercat să ne ucidă, pe copii şi pe mine!

Încuviințează, redevenit brusc calm, doar gâfâind puțin:

— Tocmai, spuse el. Tocmai.

Priveşte peste umărul meu. Întinde brațul şi arătătorul. Îmi arată ceva. Mă întorc. La o sută de metri de noi, un gigantic incendiu mistuie *Elefantul Alb*…

Capitolul 20

— Franz, pentru numele lui Dumnezeu, ai încredere în mine! Nu spune nimic. N-ai văzut nimic. Nu ştii ce s-a întâmplat. Nu există nici un paznic, nici un pop, poarta ieşirii de urgență nu era blocată...

Marc îmi şopteşte la ureche, cu un debit precipitat. Polițiştii şi pompierii vin spre noi, însoțiți şi conduşi de acela dintre paznici care ne oferise cafea şi căruia Heidi îi trăsese un picior. Mai zăresc doi cameramani dintr-o echipă de reportaj a CBS-ului. Marc mă ține de braț, strângându-l energic:

— De acord, Franz? Ai înțeles? Mai şopteşte:

— Te implor: nici pop, nici paznic. Ieşirea nu era blocată. Incendiul a fost accidental, Franz. Accidental!

Polițiştii şi pompierii au ajuns la noi şi, odată cu ei, ziaristul de la televiziune, cu microfonul în mână. Sunt identificat drept proprietarul cazinoului. Sunt înconjurat, înghesuit cu întrebări şi foarte repede filmat, atât eu cât si copiii. Sunt obligat să-mi arat mâinile pline de echimoze, hainele murdare şi deşirate. Nu, nu ştiu ce s-a întâmplat, n-am habar de cauzele incendiului.

Pe cât de des pot caut privirea lui Lavater şi, de fiecare data, mesajul pe care mi-l trimite această privire e limpede. Un cuvânt se învârte fără încetare prin capul meu: ACCIDENTAL! Ştiu, bineînțeles, am convingerea absolută că incendiul a fost pus, pregătit, ba chiar foarte minuțios; a fost prevăzut fiecare dintre gesturile mele; acel paznic pe care l-am văzut pe monitor mă aştepta în spatele oblonului, lângă zid, convins fiind că acolo voi ajunge, în fuga mea, împreună cu copiii, din fața fumului şi a vaporilor toxici; este evident că teza accidentului e o simpla minciună. Dar îl privesc pe Marc şi îmi vin în minte toți anii aceştia în care Lavater mi-a stat alături, cu o credință şi o fiabilitate exemplară. Investesc, dintr-o dată, tot capitalul de încredere pe care şi l-a dobândit:

— Nu, n-am nici un motiv să-mi închipui că incendiul ar putea avea altfel de cauze decât accidentale...

Marc închide ochii, în sfârşit uşurat.

Iar eu continui sa răspund întrebărilor care mi se pun, sub ochiul unei camere video, în țăcănitul aparatelor de fotografiat: da, mă aflam în modulul anti-atomic atunci când a apărut fumul; nu, în nici o clipă, copiii şi cu mine n-am fost cu adevărat în primejdie. Pentru că modulul are câteva ieşiri de siguranță. Da, sigur, puțină emoție, mai ales atunci când, în nervozitatea mea, am manevrat aiurea manetele ultimului oblon blindat, dar totul a intrat repede în ordine (nu uitați ca Marc-Andréa şi Heidi nu l-au putut vedea pe paznicul de pe monitor, aşa că sunt singurul martor al prezenței acelui om, pe care nici Marc, de altfel, nu l-a reperat).

Răspunzând la toate aceste întrebări mai pun şi de la mine, redevenit, prin automatism, eu însumi. Încerc sa profit de această ocazie de publicitate gratuită care îmi este oferită. Laud meritele *Elefantului Alb*, ideea geniala pe care am avut-o, de a prevedea un cazinou anti-atomic, singurul din lume. Da, sunt convins ca *Elefantul Alb* va fi reconstruit foarte repede, chiar mai frumos, şi ca milioanele de oameni care aşteaptă cu sufletul la gură deschiderea lui nu vor fi dezamăgiți, cel mult vor trebui să mai aştepte o luna, două. Da, acest „încântator băiețel care nu s-a temut nici o clipă" este fiul meu, iar această „încântătoare fetiță" este o prietenă a fiului meu.

*** * ***

Douăzeci de minute mai târziu, în maşina în care ne-am refugiat, Marc şi cu mine, în fața cofetăriei în care Heidi şi Marc-Andréa se îndoapă cu prăjituri:

— Franz, am văzut în ochii tăi că ai priceput, în timp ce te intervievau...

— Cred c-am înțeles: asigurarea.

— Asigurarea. *Elefantul Alb* e asigurat împotriva incendiilor. Dacă se va stabili ca incendiul este de origine criminala, asigurătorii, în virtutea clauzelor contractuale, nu vor plăti. Chiar dacă ai fi murit carbonizat şi copiii odată cu tine, asta n-ar fi schimbat nimic. Ți-ar fi dovedit nevinovăția sau neîndemânarea incendiară, dar atât. Asigurarea n-ar fi plătit-o.

— Marc, când ai aruncat popii aceia, distrugând astfel dovada pe care ei o reprezentau, când m-ai convins să nu vorbesc despre paznicul acela pe care l-am văzut prin circuitul de televiziune, m-ai antrenat într-o escrocherie față de asigurări.

— N-ai de ales. Şi nici eu n-am avut. Popii aceia, aşa cum erau aşezați, constituiau o probă copleşitoare. Şi, de altfel, mai e ceva...

La ora unsprezece şi patruzeci – e sigur de oră, iar Henry Chance, la care se afla, va confirma – Lavater a primit un telefon:

— Bărbatul care a sunat s-a prezentat ca fiind paznicul-şef de la *Elefantul Alb*. A pretins că are să-mi transmită un mesaj din partea ta. Trebuia să vin să te întâlnesc, cât de repede, în această cofetărie în care ne aflăm. Am plecat imediat. Abia intrasem în bar că survine un alt apel telefonic, din partea aceluiaşi bărbat. A spus aproape textual: „Tocmai s-a declarat un incendiu la *Elefantul Alb*. Domnul Cimballi şi cei doi copii sunt în această clipă încolțiți în unghiul Nord-Vest al grădinii, într-una dintre ieşirile de siguranță ale modulului antiatomic. Sperăm să-i putem degaja. Veniți repede, vă rog." A închis înainte să pot spune un cuvânt. M-am năpustit şi i-am văzut, mai întâi, pe Marc Andréa şi pe Heidi, apoi pe tine, chiar în clipa când ieşeați.

— Dar pe paznic l-ai văzut? Cel care a scos primul pop şi care i-a pus, probabil, pe toți?

— N-am văzut nimic.

— Marc, e imposibil! Au trecut cinsprezece sau douăzeci de secunde între momentul când el s-a îndepărtat şi momentul când am dat nas în nas cu tine!

— Se poate face mult drum în douăzeci de secunde.

Iar tipul putea să se fi strecurat în spatele unui contrafort. Turbez în tăcere. Marc:

— N-au vrut să te omoare, Franz. Totul a fost prevăzut, până în cele mai mici amănunte. Au aşteptat până ai ajuns cu copiii în sala subterană. Nu ştiu cum au procedat pentru a declanşa incendiul...

— S-ar putea ca în minutele care urmează să se descopere că incendiul este criminal. Iar minciuna mea nu va servi la nimic.

— Vom vedea. Nu, cred că au căutat, pur şi simplu, să te facă să înțelegi ceva...

— Să nu-mi mai bag nasul în viața răposatului Baumer, de exemplu.

— Exact. Gândeşte-te, au avut chiar grijă sa mă trimită la fața locului.

— Pentru a mă împiedica să povestesc poliției...

— Pentru a te împiedica să comiți o nebunie. Franz, totul a mers foarte repede în capul meu. De îndată ce mi-ai vorbit despre paznic şi despre popi. Am acționat din reflex. Nu regret nimic. Dacă ar trebui s-o fac din nou, aş face-o. Acest incendiu va costa zeci de milioane, poate chiar mult mai mult. Poate o sută, sau două sute de milioane. Dacă asigurările nu rambursează, cum vei plăti? Vei avea pe cap bancherii din Philadelphia; sigur, îi putem convinge să decaleze termenele cu o lună sau două, dar atât. Apoi, îi vei avea pe chinezi, care îți vor cere cont, cu sau fără asigurare, cu sau fără rambursare, doar tu mi-ai spus. În cel mai bun caz, nu vei muri decât din punct de vedere financiar. N-ai decât o soluție: să pui Elefantul pe roate prin toate mijloacele. Chiar cu prețul unei escrocherii față de asigurări – şi îmi cântăresc cuvintele. În viața mea n-am comis nici cel mai mic delict...

— Nici eu, fir-ar să fie!

— Ei bine, va fi prima noastră crimă. Iar dacă conştiința ta te chinuie la fel ca şi a mea, nimic nu te va împiedica, într-o bună zi, să-i cauți pe asigurători, să le spui adevărul şi să-i despăgubeşti. Dar, pentru asta, ai nevoie de *Elefantul Alb*, ai nevoie de el intact, renovat, capabil să-ți ofere mijloacele onestității tale. E singura ta şansa, Franz, singura. Altfel, te-ai ars!

*** * ***

Nu-mi propun să aşez numai în spinarea lui Marc responsabilitatea pentru ceea ce s-a întâmplat. Într-un fel, Marc mi-a smuls prima declarație falsă pe care-am făcut-o la Poliție, în care pretindeam că nu remarcasem nimic anormal. Trecusem prin momente dificile, eram aproape năucit, am ascultat de porunca lui Marc de a-mi ține gura, fără să pricep, pe moment, scopurile lui. L-am ascultat din cauza încrederii pe care o aveam în el.

Dar aş fi putut anula această primă minciună. Aş fi putut explica că fusesem şocat, traumatizat, sau mai ştiu eu ce, şi că acum îmi reveneau amintirile...

N-am făcut-o. Nici în orele care au urmat, nici în zilele de după. Am continuat să mint. Şi mi-a fost extraordinar de uşor. Totul a concurat pentru a mă convinge să-mi întăresc minciuna. Mai întâi, valoarea pagubelor: evaluate, pentru început, la o sută de milioane dolari, au fost repede cifrate la o sută cincizeci de milioane. De unde să-i fi luat? Iar prezența a doi copii lângă mine a jucat rolul ei: cine şi-ar fi putut închipui, o clipa măcar, că în acest incendiu aş fi putut fi altceva decât o victimă nevinovată?

La urmă urmei, singurul lucru pe care-l aveam de făcut era să povestesc totul aşa cum s-a întâmplat. Suprimând, pur şi simplu, episodul cu paznicul rânjind, zărit pe ecranul de control, şi uitând toată povestea cu popii. Heidi şi fiul meu nu văzuseră nimic, mărturiile lor au confirmat-o pe-a mea, în fața camerelor de televiziune, şi – deci – a zeci de milioane de telespectatori, la telejurnalul de seară? Cine să fi pus la îndoială afirmațiile mele? Toată lumea a simpatizat, chiar, s-a înduioşat, presa scrisă mi-a oferit paginile sale: partida noastră de zaruri, spaima noastră, fuga noastră prin acel canal impresionant, vaporii toxici înaintând în front compact, pe măsură ce noi dădeam înapoi, toate astea au oferit o frumoasă senzație de „autentic". Ochii mari şi nevinovați ai celor doi copii, umorul şi veselia lui Heidi, a cărei limbă n-a fost niciodată mai vioaie, au făcut restul: agenția de publicitate însărcinată cu promovarea *Elefantului Alb* mi-a telefonat pentru a-mi spune că efectele acestei aventuri asupra publicului erau superioare celor ale oricărei alte campanii.

Sarah se întoarce de la Montego Bay luni, pe 28, cu două zile mai devreme decât prevăzuserăm, angoasată şi turbată de furie:

— Nu din cauza ta, Cimballi. Din cauza lor, a copiilor. Tu puteai să te fi prăjit de viu, asta nu m-ar fi încălzit cu nimic.

— Expresia este fericită, Sarah.

— Dar să-i fi antrenat pe Andy şi pe micuța Heidi în această peripeție imbecilă, prin mizeria ta de cazinou, asta mă depăşeşte!

Urmează o diatribă, o imprecație, pe scurt, o săpuneală pe măsura spaimei pe care-a tras-o. Până la urmă, mă enervez şi eu – dar fără a-i spune, totuşi, adevărul. Poate din cauza asta, dar mai ales pentru că Marc şi cu mine ne temem că adversarii noştri nu se vor opri aici, hotărâm ca Sarah, walkyria şi copiii să le facă lui Li şi Liu, la San Francisco, o vizită de mult prevăzută (Marc Andréa suportă greu iarna new-yorkeză, el fiind obişnuit în Jamaica, iar medicul ne-a sugerat o schimbare de aer). Pe întâi martie, Sarah îi îmbarcă pe toți, rămânând stabilit că voi veni şi eu, de îndată ce se va putea.

Evenimentele încep să se succeadă din ce în ce mai repede.

Miercuri, 2 martie, are loc o nouă vizită a reprezentanților consulatului general. S-au uitat şi ei la televizor, au citit ziarele, şi-au recunoscut resortisanta,

s-au neliniştit. Numai că apar atunci când, după ceasuri de discuții cu arhitecții şi antreprenorul care trebuie să repună *Elefantul Alb* pe picioare, mă aflu în plin conflict cu Caliban. Un Caliban rece şi încordat. Pentru el, situația este limpede: incendiul care a răvăşit cazinoul va întârzia deschiderea cu cel puțin două luni:

— Asta înseamnă o mulțime de bani pierduți, Franz. Miranda nu e deloc mulțumită.

— Şi crezi că pe mine mă încântă, poate?

— Conform termenelor contractului nostru de asociere, tu eşti responsabil de gestionarea cazinoului. Tu şi adjuncții tăi, adică Henry Chance şi tot personalul lui, incluzând şi paznicii care n-au fost în stare să împiedice incendiul.

— Nu pot fi considerat responsabil pentru un accident. Ochii negri, oblici şi strălucitori, continuă să mă fixeze:

— Dacă e într-adevăr un accident, Franz. Ceea ce îți doresc, în numele prieteniei pe care ți-o port. Căci, în caz contrar, dacă Miranda va trebui să piardă bani din cauza ta...

Tocmai ațintim unul asupra altuia nişte priviri arțăgoase, când apar austriecii de la consulat, cu Dumnezeu ştie ce hârțoage. E prea mult: pur şi simplu, îi dau afară.

— Unde este Heidi Moser, domnule Cimballi?

— E treaba mea!

Şi le trântesc uşa-n nas.

A doua zi e joi, 3 martie, o zi plină de discuții epuizante, mai ales pentru nervi, cu tipii de la compania de asigurări – Getchell & Harkin New Jersey Insurance Company. Nu pot face altceva decât să-i iau de sus, făcând-o pe cel care n-are nimic să-şi reproşeze:

— Când plătiți?

— De îndată ce anchetatorii noştri îşi vor preda raportul.

Iar aceşti anchetatori, pe care i-am mai întâlnit cu două zile înainte, mă mai iau o dată la întrebări şi trebuie să repet toată povestea. Plus nişte întrebări noi: Am primit vreun fel de amenințări? Am nişte duşmani care puteau să fi dat foc cu singurul scop de a-mi face rău? Îmi ştiu vreun concurent pe care cazinoul meu l-ar deranja? Şi aşa mai departe. Ştiu totul despre vechile mele afaceri şi despre modalitățile de cumpărare ale *Elefantului* (mai puțin, desigur, plata în două rânduri, despre care ignoră a doua fază – cele cinsprezece milioane vărsate la Curacao). E nevoie de cinci sau şase ore de interogatoriu strâns până se hotărăsc să scape informația care mă interesează: din primele lor examene, rezultă că focul ar putea – „observați condiționalul, domnule Cimballi, nu este decât o ipoteză" – ar putea fi doar accidental. Ceea ce înseamnă că vor accepta să ramburseze o suta cincizeci de milioane dolari, nu atât mie, cât băncii din Philadelphia care a avansat patru sute de milioane. Consimt chiar să-mi spună care ar putea fi, după ei, originea sinistrului: unul dintre bătrânele jocuri mecanice depozitate în subsol, nu departe de intrarea tunelului consolidat, ar fi fost branşat acolo unde n-ar fi

trebuit să fie, desigur, de către un muncitor. De unde suprasarcina, de unde scurt-circuit. O scânteie ar fi sărit pe mocheta decupată, focul se va fi propagat prin casa liftului şi prin marile conducte verticale de ventilaţie, atacând bidoanele cu vopseluri, lacuri şi adezivi sintetici...

— În acest caz, domnule Cimballi, este foarte posibil, ba chiar probabil, ca incendiul să fi început cu câteva ore înaintea sosirii dumneavoastră. Mocnea.

— Când plătiţi?

Răspuns vag. Dar ştiu că asigurătorii americani, spre deosebire de unii confraţi ai lor, din alte ţări, au tendinţa de a-şi achita repede datoriile. Plătesc cu o promptitudine minunată, de îndată ce au dobândit certitudinea că nu pot face altfel. Sunt pus să-mi semnez declaraţia, la fel şi Marc, pentru că era de faţă. (El le-a explicat că tocmai venea să mă ia la masă, aşa că a sosit din întâmplare la faţa locului; minciuna care trece cu atât mai uşor, cu cât la intrarea lui în perimetrul *Elefantului Alb*, primele ajutoare tocmai apăruseră, poliţişti, curioşi, paznici şi pompieri, şi nimeni nu i-a dat atenţie, în mijlocul mulţimii şi al zăpăcelii generale.)

Pleacă. Şi mă lasă singur cu Lavater, Rosen, Vandenbergh şi Lupino, în acelaşi timp epuizat şi optimist.

— Treaba-i ca şi rezolvată, îmi spune Marc, privindu-mă în ochi.

Si chiar atunci soseşte lovitura. În aceeaşi zi, pe seară, primesc un telefon:

— Domnul Cimballi? James Olliphan. Cred că a venit momentul. Vă vom aştepta mâine, vineri, la ora zece, în intersecţia dintre Strada 54 şi Fifth Avenue. Nu, nu în faţă la Saint-Regis, ci pe celalalt trotuar, în faţa intrării la Gotham. Să fiţi acolo la zece fix.

Nu mi se solicită o întâlnire. Sunt convocat. De altfel, acest „cred că a venit momentul" e suficient pentru a mă face să înţeleg totul. Ca şi tonul deosebit al vocii lui: nu era singur când a format numărul meu. Şi n-am nici un dubiu asupra identităţii celor aflaţi alături de el.

Capitolul 21

O maşină lungă şi neagră, un bărbat alături de şofer, un altul în spate, care îmi deschide portiera, punându-mă să iau loc între Olliphan şi el. Maşina porneşte. Spun:

— Îmi închipui titlurile de mâine, din New York Times, Var-Matin Republiqae, Nice-Matin şi Le Meilleur: CEL MAI MARE FINANCIAR DIN SAINT-TROPEZ, VICTIMA UNUI KIDNAPPING PE 5th AVENUE.

— Şi, pe deasupra, cu consimțământul lui, remarcă Olliphan, zâmbind.

Privirea lui verde se îndepărtează de mine, aşezându-se, cu insistență, asupra bărbatului din dreapta mea, apoi asupra celui de lângă şofer, care nici măcar nu s-a întors când am urcat şi care păstrează o tăcere compactă. Avertismentul pe care mi-l lansează Olliphan e limpede:

«Fii atent la ce spui de față cu ăştia doi...» şi poate «Cimballi, nici vorbă să abordăm alte subiecte decât cel care face obiectul întâlnirii noastre de astăzi. Nici vorbă, de pildă, să menționezi numele lui Korber, sau să spui ceva despre călătoria ta în Africa de Sud» (pe care trebuie, cu siguranța, s-o cunoască – el, Olliphan – de la acelaşi Korber). Dar, poate am prea multă imaginație. Olliphan se întoarce din nou spre mine, zâmbitor:

— Consimțiți, domnule Cimballi, nu-i aşa?

— La această plimbare? Visam la ea. Aş fi venit în genunchi.

Sunt mort de oboseală. Cu totul, în cursul nopții precedente, n-am dormit nici măcar o oră. Rosen şi Lavater se aflau încă la mine când a sunat Olliphan, ieri seara. Vandenbergh şi Lupino tocmai plecaseră, n-am putut decât să dăm de cel dintâi, pe care l-am chemat înapoi. Şi, cu toții, timp de ore şi ore, am studiat caracteristicile, destul de puțin entuziasmante, ale situației. Fiind de la sine înțeles că telefonul lui Olliphan şi convocarea pe care mi-a transmis-o erau în ordinea lucrurilor. De fapt, aproape că-l aşteptam. Şi ştiu deja ceea ce Olliphan (şi, prin el, frații Caltani) îmi va spune. Adică, mă aştept la un ultimatum, pe care-mi va fi efectiv imposibil să-l resping.

Pentru simplul motiv că, mințindu-i pe cei de la compania de asigurări – şi Lavater la fel – semnând chiar o declarație mincinoasă, i-am oferit lui Olliphan funia cu care să mă spânzure. Asta a fost concluzia lui Rosen si Vandenbergh, si a lui Marc de asemeni, toți trei la fel de speriați de situație. Le-am răspuns că nu sunt încă spânzurat. Si chiar în această dimineață, oricât de obosit aş fi, continui să cred în şansele mele de-a ieşi basma curată.

Vom vedea.

Chiar vedem. Maşina a luat-o spre nord, urcă tot Manhattan-ul, traversează prin Bronx spre New Rochelle, se angajează pe autostrada spre New England.

Depăşim ieşirile oraşelor New Rochelle, Larchmont şi Mama-roneck, unde îmi amintesc că am fost la yachting cu familia Rosen. În stânga mea, Olliphan mobilează tăcerea, monologând cu vocea lui plăcută şi cultivată. Vorbeşte despre orice: amintirile lui de tinerețe, prima lui ambițiede a deveni violonist de concert, descoperirea faptului ca nu are suficient talent şi că ar fi trebuit să se mulțumească sa țină instrumentul într-o orchestră. Iar apoi, trecând timpul – poate şi pentru a mă împiedica pe mine sa vorbesc – ajunge şi la Cimballi, la ce a citit în ziare despre acest interesant personaj, de la triumfalul meu I AM HAPPY, când l-am doborât pentru prima dată, financiar, pe Martin Yahl, până la faimoasele spoturi publicitare de pe ecranele americane de televiziune, din vremea – nu atât de îndepărtată – când mă aflam la apogeul afacerii mele cu cafea.

— Hotărât lucru, domnule Cimballi, sunteți orice, numai un financiar convențional, nu. Uneori, mă întreb: luați în serios finanțele?

— Cât si dumneavoastră. Izbucneşte în râs:

Am înțeles.

Tensiunea urcă în mine. Ea se accentuează când maşina părăseşte, în sfârşit, autostrada, la nivelul orăşelului Harrison. Ne aflăm acum pe o micuță şosea, mărginită de proprietăți luxoase. Intrăm într-una dintre aceste proprietăți. Casa – din piatră, şi nu din lemn, ceea ce nu este obişnuit – se afla în capătul unei alei lungi, dincolo de o perdea groasă de copaci. Alte două maşini au ajuns înaintea noastră. Trei bărbați fac de pază, tropăind pe loc. Ne urmăresc cu un ochi impasibil.

— Pe aici, vă rog!

Suntem trei cei care coborâm: toți cei care ocupăm bancheta din spate. Dar numai Olliphan şi cu mine pătrundem în casă, a cărei uşă ne este deschisă de un tip care este, evident, şeful bodyguarzilor, cu ochi de şoarece, bărbie albastră şi sprâncene de carbonaro. Îi zâmbesc, cu gura până la urechi:

— Ucigaş cu simbrie sau dansator de step?

Ochii de şoarece trec peste mine fără să pară a mă vedea, în timp ce Olliphan îmi adresează un zâmbet de reproş amical:

— Haideți, haideți, domnule Cimballi...

Intrăm în casă, într-un salon vast, cu şemineu din bazalt. Cele mai multe dintre mobile sunt acoperite cu huse. Doi bărbați ne aşteaptă aici. Nu i-am întâlnit niciodată, dar am văzut fotografii de-ale lor, aşa că-i recunosc imediat: Joseph, zis Jos, şi Larry Caltani, purtându-şi fizionomiile lor siciliene deasupra unor costume din lână, care valorează cât greutatea lor în bancnote. Frații Caltani mă primesc cu o simplă mişcare din cap. Se simte imediat prietenia pe care le-o inspir. Mă invită să mă aşez într-un fotoliu, în fața unui mic ecran mobil de cinema. Aproape ce mi s-a întâmplat deja la Macao. Dar, fizic, aş prefera-o pe Miranda.

Sunt trase perdelele de la ferestrele dinspre parc, se aprinde proiectorul. Frații Caltani vor susține singuri discuția care va urma; Olliphan nu va lua parte

la ea, mulțumindu-se să asiste la scenă, în rolul de spectator mut, cu ochii lui verzi de irlandez ascunşi în penumbră. La fel şi carbonaro cu ochi de şoarece, al cincilea om în încăpere.

— Priveşte, Cimballi.

De la primele imagini, înțeleg că operatorul trebuie să fi filmat de la fereastra unuia dintre imobilele învecinate cu *Elefantul Alb* (dar nu e vorba de cazinoul Familiei Caltani). S-a filmat de la distanță, de sus în jos, în vedere plonjantă, cu un teleobiectiv. Plan general asupra zidului împrejmuitor, unde dau trei dintre ieşirile de urgența ale modulului antiatomic; apoi, pentru fiecare dintre aceste ieşiri, plan apropiat, permițând să se distingă perfect popii proptiți în pământ, care blochează deschiderea obloanelor.

— Sfârşitul primei părți, Cimballi! Iat-o pe-a doua. Marc Lavater este vedeta acesteia. Îl vedem intrând în fugă în perimetrul *Elefantului*, alergând în sens contrar mulțimii care începe să se formeze: paznici înarmați, curioşi şi polițişti amestecați. Se îndreaptă direct spre zidul împrejmuitor. Înlătură un prim pop, trage de el, îl ridică şi, cu un efort violent, îl aruncă departe. Din nou aleargă şi repeta operațiunea cu un al doilea pop.

— Partea a treia, Cimballi. Cea mai bună. Imaginile următoare au în prim plan ieşirea de urgență numărul unu, cea pe care am folosit-o eu. Se vede oblonul blocat de un pop şi, aproape imediat, acelaşi oblon (dar popul a dispărut), acelaşi oblon pe cale de a se deschide, Lavater aflându-se în câmpul obiectivului, din spate, dar perfect identificabil. Se văd mâinile mele care îi ajută pe Marc-Andrea, apoi pe Heidi, să sară la pământ. Pot fi recunoscut când apar eu însumi din ieşirea de urgența, când încep sa-i vorbesc lui Marc. Un specialist ar putea, probabil, să reconstituie primele cuvinte ale conversației noastre, citindu-ne pe buze.

Dar filmul se întrerupe brusc, în secunda în care, fără îndoiala, aveam să-i vorbesc lui Marc despre paznic.

Care n-a apărut nici o dată în imagine. Aşa că, din filmul astfel montat, reiese foarte limpede ca numai Lavater a intervenit, a înlăturat cei trei popi şi ne-a salvat, deci, viața mea şi a copiilor.

*** * ***

Se reaprinde lumina, iar carbonaro trage din nou draperiile.

— Ce spui, Cimballi?

Vocea lui Jos Caltani este foarte blândă, puțin voalată, defel neplăcută. Caut privirea lui Olliphan, dar avocatul este strict impasibil. Răspund:

— Excelent film! Am apreciat mai ales calitatea montajului. Un mare regizor este, în primul rând, un mare monteur. Hitchcock a zis-o.

Dar nu pot să fac pe clovnul la nesfârşit. Ridic din umeri:

— Aşa cum le prezentaţi, aceste imagini dovedesc în mod aproape indubitabil că cineva a încercat să mă ucidă, pe mine şi pe copiii care mă însoţeau. Şi că, fără intervenţia lui Lavater, care s-a dus direct la ieşirea de urgenţa, fără a se ocupa de incendiu, am fi fost asfixiaţi toţi trei.

— Si mai dovedesc încă ceva.

— Văzând atitudinea lui Lavater, care nu se preocupă de incendiu, s-ar putea crede ca acelaşi Lavater se aştepta la acest incendiu, că el şi cu mine suntem complici şi candidăm la titlul de incendiatori diplomaţi. Şi încă nu-i tot.

Nu-i cel mai uşor lucru din viaţa mea, dar reuşesc să zâmbesc:

— Mai dovedesc ca am minţit, şi la fel Lavater, către poliţie, ziarişti...

— Şi către compania de asigurări, încuviinţez. Scurtă tăcere.

— O ultima întrebare, Cimballi (Jos Caltani pronunţă numele meu „Tchimballi", în stil italienesc, idee care nu mi-a venit niciodată): Ce s-ar întâmpla dacă acest dosar ar ajunge la anchetatorii companiei dumitale de asigurări?

— Aş bea bucuros o cafea, spun. Fără lapte, vă rog. Îngraşă.

Un semn din cap. Carbonaro pleacă înspre ceea ce bănuiesc că trebuie să fie bucătăria.

— Cimballi, dacă acest document ajunge la compania dumitale de asigurări, şansele de a primi cele o sută cincizeci de milioane vor fi nule. De acord?

— De acord.

— Te-ai putea chiar pomeni în puşcărie, Cimballi, dumneata şi Lavater.

Deşi m-am pregătit pentru această întrevedere, tot trăiesc unul dintre cele mai penibile momente din viaţa mea. Hapul e greu de înghiţit. Zâmbesc:

— Este o ipoteză foarte verosimilă. Carbonaro, la fel de simpatic şi de călduros, aduce cafeaua. O gust: perfect scârboasă. Hotărât lucru, nu e ziua mea cea mai fastă. Aşez ceaşca pe masă:

— Şi cât mă va costa toată chestia asta?

Cincizeci şi unu la suta dintre părţile *Elefantului Alb*.

Nici mai mult, nici mai puţin.

În mod ciudat, mă simt aproape uşurat. Mă aşteptam la nişte exigenţe încă şi mai exorbitante, cel mai rău fiind faptul că aceşti domni deţin şi mijloacele. Mă explic:

Duminică, pe 27 septembrie, când ajung la *Elefantul Alb* împreună cu Heidi şi Marc-Andréa, consider că n-am nici un motiv să mă tem de o reacţie violentă a Familiei Caltani. Ancheta lui Lavater asupra lui Baumer i-a iritat, desigur, dar rezultatele obţinute de Marc fiind destul de subţiri – faptul că n-am acţionat o dovedeşte – au sfârşit prin a se linişti. Aceasta a fost părerea Englezului, iar eu am fost de acord. Singura primejdie pe care o mai am de înfruntat ţine de noua anchetă a Englezului. Dar sunt convins de totala lui discreţie.

Or, Familia Caltani a reacţionat, în felul ei brutal. N-au încercat să mă omoare, e evident: dacă paznicul acela (care nu aparţinea echipei de şase instalată de Chance) a venit să mă elibereze, după ce tot el pusese popii, nu poate să fi fost

decât pe baza ordinului italo-americanilor. Concluzia: au încercat să mă sperie şi, întârziind în acelaşi timp deschiderea unui cazinou concurent, au vrut mai ales să ne convingă să ne ocupăm de treburile noastre şi să uităm de Baumer.

Aceasta a fost analiza lui Marc şi a mea, duminică seara. Ne-am spart capul să pricepem ce anume putuse motiva această dramatică atenționare. Dar n-am văzut ceea ce ar fi trebuit să ne sară în ochi (şi nu voi pricepe decât mult mai târziu).Am mai făcut şi greşeala de a nu studia îndeaproape motivele dublului apel primit de Lavater. De ce, într-un plan atât de minuțios pregătit, au avut grija să-l trimită pe Marc la fața locului? Şi nu oriunde, ci foarte exact în fața ieşirii numărul unu? Ne-au trebuit douăzeci şi patru de ore până să aflăm răspunsul. Şi încă a jucat şi întâmplarea un rol: reporterii de la CBS sosiseră la fața locului la doar câteva minute de la declanşarea incendiului (se aflau la Atlantic City din pură coincidență). Operatorii au filmat din plin, încântați de ocazie. Nu găseşti în fiecare zi un cazinou în flăcări de tras pe peliculă. Dar eu, luni, am simțit nişte frisoane înghețate străbătându-mi şira spinării: oare nu cumva, printr-un ghinion negru, fusese filmat şi Lavater, în timp ce smulgea popii? Am vizionat filmul, la New York, şi m-am linişt: Marc nu se vedea nicăieri. Dar am avut, brusc, o intuiție: «Marc, cineva te-a fotografiat înlăturând popii. De fapt, pentru asta te-au chemat, de asta ai fost atras aici!» Pornind de aici, era simplu să-mi închipui ce avea să urmeze. Olliphan sau Caltani aveau să mă cheme, mai devreme sau mai târziu, pentru a-mi fixa o întâlnire la care îmi vor fi dictate condițiile unei predări totale.

Dar un lucru era să pricep, mecanismul capcanei în care căzusem şi cu totul altceva să găsesc, o paradă, mai ales definitivă. Deocamdată, în timp ce beau cafeaua aceea îngrozitoare, nu reuşesc. Spun:

— Mi-ar veni destul de greu să vă vând 51% din părțile *Elefantului*. Nu am decât 50.

— E treaba dumitale să-ți convingi asociații chinezi. Tonul lui Jos Caltani este la fel de calm. El nu amenință, el discută afaceri, el îmi face „o propunere pe care nu o pot refuza". Olliphan s-a deplasat: acum câteva clipe era aşezat în dreapta mea. Era suficient să întorc puțin capul, pentru a-l vedea. Acum e instalat într-un fotoliu, în spatele meu; e un mod de-a mă face să înțeleg: «sunt complet în afara acestei afaceri, rolul meu s-a mărginit la a te aduce aici».

— Să admitem, îi spun lui Jos Caltani. Să admitem ca aş ceda şantajului vostru.

— N-ai de ales.

— Dacă aceste fotografii ajung la compania de asigurări, voi avea, cu siguranța, multe necazuri. Dar nu voi fi singurul. Asigurătorii mei vor comunica dosarul la poliție, care va redeschide ancheta, dacă a închis-o vreodată. Teza incendiului criminal va fi acreditată definitiv. Şi voi, Caltani, sunteți cei care ați pus focul. O voi răcni peste tot. Iar, până la urmă, se va descoperi şi dovada.

Cei doi fraţi mă privesc impasibili. Ameninţarea mea îi lasă rece. De fapt, s-ar zice că-i doare fix în cot. Îmi dau seama că adevăraţii incendiatori trebuie să fi fost nişte profesionişti. La urmă urmei, anchetatorii companiei de asigurări par să fi fost deja păcăliţi. Continui:

— Pe deasupra...

Şi mă opresc scurt, ca fulgerat. Mă pregăteam să flutur ameninţarea de-a dezvălui totul despre afacerea Baumer. Or, nici nu se pune problema să fac cea mai mică aluzie la ancheta pe care Englezul a condus-o prima dată şi pe care i-am cerut s-o reia, axată de astă dată pe Walcher şi Olliphan. Îmi risc pielea. Dacă am cea mai mică şansa să ies din cursa asta, această şansa ţine de doi factori: cercetările Englezului şi, poate, acţiunea pe care aş putea-o întreprinde împotriva lui Olliphan, prin filiera sud-africană. În ambele cazuri, trebuie să tac.

Să tac. Cei doi Caltani mă scrutează, surprinşi de brusca mea imobilitate. În spatele meu, îl aud pe Olliphan ridicându-se şi mergând prin cameră. Intră în câmpul meu vizual, se îndreaptă spre una dintre ferestre şi se lasă absorbit de contemplarea parcului. Mă întreb dacă a înţeles ce se întâmplă cu mine. Am strania şi inexplicabila intuiţie că da.

— Da, Cimballi?

Întrebarea vine de la Jos Caltani. Tot nu reuşesc sa articulez vreun cuvânt şi, fără îndoiala, e pentru prima oara în viaţa mea când mi se întâmpla aşa ceva. Îmi dau seama de spectacolul pe care trebuie să-l ofer, încremenit în fotoliu, cu gura căscată, cu mâinile tremurânde. Pentru a încerca sa-mi revin, mă ridic şi eu şi fac câţiva paşi prin cameră, în stilul cuiva sufocat de furie şi cuprins de porniri ucigaşe. Într-o linişte totală, trec de câteva ori prin faţa lui carbonaro cu ochi de şoarece. Şi, ca întotdeauna în momentele cele mai critice, am un fel de intuiţie fulgurantă – asemeni intuiţiei care, într-un joc de şah, te duce cu opt sau noua mutări în avans, atât de fugitivă, încât îţi trebuie, uneori, ceasuri şi zile întregi pentru a regăsi înlănţuirea ideilor. Îmi vine să urlu, căci abia am simţit-o şi aproape că-mi scapă; trebuie să lupt feroce pentru a o păstră la suprafaţa conştiinţei mele.

Reuşesc să mă domin. Mă întorc spre aceşti domni care mă privesc. Cu o voce surda, le spun:

— De acord. Voi încerca să-mi conving asociaţii chinezi să-mi vândă părţile lor.

— A încerca nu e suficient.

— Am nevoie de timp. Va trebui, evident, să mă duc la Macao.

— Două săptămâni.

— O lună.

— Suntem pe 4 martie. Ai timp până pe 20.

Se întâmplă în mine ceva uluitor: în timp ce negociez strâns, acel embrion de idee care a tâşnit dintr-o dată, continuă să-mi mişune prin cap, rând pe rând, fantastic de seducător sau, dimpotrivă, de o extremă puerilitate.

— O lună. La nevoie, 31 martie. Nu înainte. Pentru ca am nevoie de timp să-i conving pe chinezi…(improvizez:) şi pentru că va trebui să aştept… să aşteptăm concluziile companiei de asigurări. Dacă aceasta refuză să achite despăgubirea, nu va mai fi nimic de cumpărat. *Elefantul Alb* nu va putea fi pus în funcțiune decât cu o finanțare suplimentara de o sută cincizeci de milioane. Pe care eu nu-i am, şi nici voi nu-i aveți.

Această din urmă afirmație nu este decât o ipoteză a mea. Deocamdată, nu dispun decât de informații destul de incomplete asupra mijloacelor financiare reale ale Familiei Caltani. Ştiu că pentru a-şi finanța propriul lor cazinou au făcut apel, ca şi mine, la un credit bancar de trei sute şi ceva de milioane. Ceea ce nu înseamnă că n-ar avea bani.

Jos Caltani îşi consultă fratele din priviri. Ceea ce-l convinge, pesemne, căci spune:

— Ne-am înțeles. Miercuri, 30 martie, la prânz.

— Cu condiția ca, până atunci, asigurările să accepte principiul rambursării.

— Fie!

O nouă tăcere. Olliphan, care continuă să contemple parcul, tuşeşte. S-ar putea să fie vreun semnal, căci Jos Caltani vorbeşte din nou:

— Suntem oameni de afaceri, Cimballi. Suntem nişte oameni de afaceri respectabili. Ceea ce ne vinzi, noi vom plăti. Vom prelua partea noastră de la Banca din Philadelphia şi-ți vom plăti 51 de milioane pentru aceste 51 de procente pe care ți le cumpărăm…

E prea frumos ca să fie adevărat. Evident, nu-i adevărat. Pentru că adaugă:

Cel puțin, 51 de milioane va fi cifra indicată pe actul de vânzare. Pentru că noi vom considera tranzacția terminată numai atunci când ne veți vira 30 din aceste milioane într-o bancă din Panama, ale cărei coordonate ți le vom indica. Trebuie să câştigăm şi noi ceva, domnule Cimballi.

Am urcat în grad – iată-mă devenit „domn”. Dar această promovare nu-mi ascunde adevărul; voi primi, în total, 21 de milioane, pentru 51% din părțile *Elefantului*. Pentru asta, va trebui să răscumpăr de la Miranda părțile ei, de care nu sunt de fel convins că va voi să se despartă. Şi, dacă nu mă voi pomeni cu un cuțit de un metru jumate înfipt între omoplați, voi avea plăcerea de a pierde treizeci de milioane (ba chiar mai mult, pentru că va trebui să-i despăgubesc pe cei din Macao). Afacerile mele se aranjează de la o clipă la alta. Ridic mâna:

— Accept, cu trei condiții.

— Nici o condiție.

Schițez o mişcare pentru a mă ridica şi a părăsi casa:

— De acord. În acest caz, trimiteți filmul cui vreți voi. Sunt dispus să mă las şantajat, dar până la un punct. Acest punct a fost atins.

Tăcere. Nu e vorba de un bluff, chiar sunt dispus să rup negocierile – dacă se pot numi negocieri. Larry Caltani, cel mai inteligent dintre cei doi frați, pare-mi-se, întreabă cu o voce încă mai blândă şi mai voalată decât a fratelui său:

— Care ar fi aceste condiții?

— Primo: actul de cesiune va fi dublu: într-o primă etapă, pe 30 martie sau, cel mai târziu, patruzeci şi opt de ore după ce compania de asigurări îşi va fi dat avizul favorabil, va voi ceda 49...

— Noi am spus 51.

— Îi veți avea, la sfârşit. Vă voi ceda încă două procente suplimentare.

— Când?

— Exact trei luni după intrarea în funcțiune a *Elefantului Alb*.

— O lună.

— Două.

— De acord.

— Aceasta este prima mea condiție. V-am spus că e vorba de trei condiții. A două este următoarea: vreau ca acest film, împreună cu orice copie care a putut fi făcuta, să fie chiar astăzi depuse într-un seif, la o bancă pe care-o veți alege voi, cu condiția sa fie o bancă adevărată. Acest seif va fi închis în prezența mea şi nu va putea fi deschis decât de față cu mine şi cu unul dintre voi sau dintre reprezentanții voştri. Bineînțeles, socotind din această clipă, când vă vorbesc, nu ne vom mai despărți până când filmul nu va fi pus în siguranță.

Vocea lui Olliphan, care continuă să se învârtă prin spatele meu:

— Orice dispoziție am da noi, acest seif poate fi deschis în orice clipa în fața unei comisii rogatorii, numita de un judecător.

— Ştiu.

— Şi s-ar putea să mai fie şi alte copii ascunse.

— Îmi asum acest risc. Nu cred că v-ați dat osteneala să mai faceți şi alte copii. Ați făcut?

— Răspunsul va fi NU, în toate cazurile, remarcă încetişor Larry Caltani. Căruia îi urmează imediat Olliphan, vorbind cu fața spre peisajul hibernal al parcului:

— Şi va fi suficient pentru clienții mei să depună o plângere împotriva dumneavoastră, mai ales dacă vor fi acționari ai *Elefantului Alb*, pentru ca acest seif să fie deschis de către poliție şi pentru ca documentele pe care le conține să fie remise justiției.

O! Dumnezeule! Olliphan e pe cale să-mi vină în ajutor! Eram sigur! Spun:

— Clienții dumneavoastră nu riscă, deci, nimic, acceptând cererea mea.

— Exact.

Trec câteva clipe. Larry Caltani spune:

— Dar de ce să le punem într-un seif? Domnule Cimballi, simplul fapt că devenim asociații dumneavoastră vă asigură împotriva unei reapariții a documentelor, din partea noastră.

— Ceea ce n-as vrea eu e ca acest film sa se piardă. Şi aş mai vrea ca filmul, împreună cu toate copiile pe care le vom găsi până atunci, să fie distruse în

prezența mea, în ziua când vă voi ceda cele două procente suplimentare. Iar a treia condiție...

Mâinile mele sunt jilave:

— Vreau ca actul de cesionare a primelor patruzeci şi noua de procente, ca şi actul de pre-vânzare pe care vi-l voi semna în aceeaşi zi de 30 martie, pentru ultimele două procente, să fie ante-datate şi să poarte data de 25 februarie 1977. Spun 25, pentru că pe 24 şi în zilele precedente lipseam din Statele Unite.

— 25 înseamnă cu două zile înainte de incendiu.

— Exact! Voi avea, astfel, certitudinea că aceste filme – sau, acest film, dacă nu e decât unul – nu vor reapărea niciodată datorită vouă.

Tăcere. Nu cutez să-l privesc pe Olliphan, care continuă să ne întoarcă spatele. Mă întreb până la ce punct a ghicit unde vreau să ajung. M-aş mira foarte tare: nici măcar eu nu prea ştiu. Adaug:

— De ce v-ați teme? Doar ați afirmat că nu vreți să vă folosiți de acest film, dacă voi ceda condițiilor voastre, iar, pe de alta parte, păreți absolut convinşi că asigurările nu vor descoperi niciodată originea criminală a incendiului.

Din nou, tăcere. Vocea lui Olliphan:

— Aş vrea să am o discuție cu clienții mei, domnule Cimballi, departe de urechile dumneavoastră.

Pulsul meu a ajuns, pesemne, la o suta cincizeci, dar fac tot ce pot ca să par stăpân pe mine:

— Aş vrea ca filmul să fie scos din proiector...

La un semn al lui Jos Caltani, carbonaro se execută. Îl aşează într-o cutie, pe care-o pune pe-o măsuță. Îi spun lui Olliphan:

— Sunt de acord să discutați cu clienții dumneavoastră. Cu condiția să rămâneți în raza mea vizuală şi să nu aveți nici un contact cu nimeni altcineva. Ați putea, de pilda, să ieşiți în parc, iar eu să rămân la căldura, privindu-vă, sub supravegherea acestui efeb.

Arăt spre carbonaro. Olliphan şi cei doi Caltani ies în parc, în spatele casei. Se îndepărtează vreo douăzeci de metri şi încep să discute. Evident, nu aud nimic. Nici o clipă, respectând cererea mea, nu încearcă să părăsească aleea unde-i am sub ochi şi nu schițează nici o tentativă de a contacta vreunul dintre ceilalți tipi, bodyguarzi şi şoferi, care, de altfel, se află în fața casei. În spatele meu, simt privirea grea a lui nea carbonaro. Nu e o senzație plăcuta, îl cred perfect capabil să-mi tragă un glonte în ceafă, dacă aş încerca să m-ating de film.

Pulsul meu atinge un ritm record, pe măsură ce trec minutele. Jos Caltani vorbeşte şi gesticulează, dar nu pot auzi nici unul dintre cuvintele lui. Stă tot timpul cu spatele la mine, şi n-aş putea nici măcar să-i citesc pe buze, performanță de care, de altfel, sunt incapabil în orice împrejurare. Larry, fratele lui, intervine mai rar. Olliphan vorbeşte cel mai mult, cu figura impasibilă.

Mi-e frică.

Unul dintre primii pioni pe care-i joc este Olliphan sau, mai exact, atitudinea lui din clipa aceasta. Condițile pe care le-am pus pentru a accepta ultimatumul Familiei nu ascund nici o capcană. Deocamdată. În primul rând, pentru că încă nu sunt în stare să pun o capcană; nici n-am imaginat-o, încă nu ştiu ce va fi, nu ştiu nici măcar dacă va exista într-o zi. Dar ştiu că nu voi putea face nimic dacă adversarii mei nu-mi vor accepta argumentele. Şi am nevoie ca Olliphan să nu-mi fie potrivnic. Trec douăzeci sau treizeci de minute. Cei trei bărbați revin, în sfârşit, spre mine. Îmi propusesem să nu caut privirea avocatului cu ochi verzi, dar e ceva mai tare decât mine: în clipa în care trece pragul uşii, îl fixez, şi ceea ce cred că citesc pe chipul lui e gata să mă facă să-mi pierd sângele rece, sau ce-a mai rămas din el.

Primele cuvinte ale lui Jos Caltani îmi confirmă intuiția:

— S-a făcut, Cimballi. Acceptăm.

Cu o mică modificare, totuşi, sau, mai degrabă, cu o precauție suplimentară din partea lor: filmul va fi pus într-o cutie de carton; această cutie va fi depusă efectiv într-un seif de bancă, care nu va putea fi deschis decât în prezența simultană a două persoane: eu voi fi prima, dar cealaltă nu va fi nici Olliphan, nici unul dintre Caltani.

Alegerea lor s-a oprit asupra unui anume Kowalski, Pete Kowalski. Înțeleg bine scopul manevrei: frații Caltani nu vor apărea nicăieri. Dacă, vreodată, pentru cine ştie ce motiv, filmul va reapărea la lumina zilei şi va ajunge la poliție, Caltani vor putea pretinde că n-au ştiut niciodată de el. Vor avea, deci, posibilitatea de a mă ataca în justiție.

— Şi unde-i Kowalski asta?

— Îi vom telefona chiar acum. Şi veți merge împreună cu el sa depuneți cutia în seif.

Îmi dau acordul. Controlez încă o data filmul, pentru a mă asigura ca e cel bun. Îl aşez eu însumi în cutia pe care o înfăşor cu bandă adezivă. Intervine Olliphan:

— Domnule Cimballi, puteți păstra cutia la dumneavoastră până o s-o depunem la bancă.

— Încrederea dumneavoastră mă onorează.

Dar este evident că n-au de gând sa mă scape din ochi. Mă întreb dacă există sau nu una sau mai multe copii. În locul lor, aş fi făcut.

În ceea ce priveşte celelalte condiții ale mele, le-au acceptat pe toate. Nu ştiu ce rol a jucat Olliphan în această acceptare, dar convingerea mea este formată: el i-a făcut pe Caltani să-mi acorde ceea ce le cerusem. Exact cum sperasem că va face. Hotărât lucru, primul pion pe care l-am jucat îmi dă deplină satisfacție.

Reamintesc condițiile pe care ei le-au acceptat: pe 30 martie, deci peste douăzeci si sase de zile, sub rezerva ca, între timp, compania de asigurări să fi dat verde rambursării celor o suta cincizeci de milioane, voi ceda unei societați-paravan 49% din propriile mele părți asupra *Elefantului Alb*. Între timp, va trebui

să ofer dovada că am răscumpărat părțile chinezilor din Macao. Şi, tot pe 30 martie, voi mai semna o promisiune irevocabilă de vânzare pentru două procente suplimentare, vânzarea urmând să devină efectivă la exact două luni de la deschiderea *Elefantului Alb*. Actul de cesiune şi promisiunea irevocabilă de vânzare vor fi, în realitate, antedatate, fiind de fapt în vigoare începând cu 25 februarie, iar în ziua când va fi executată cedarea ultimelor două procente, cutia va fi retrasa din seif şi distrusă, împreună cu filmul pe care îl conține, în prezența fraților Caltani şi a mea.

E limpede: deşi nu este vizibilă nici o capcană, Caltani ar fi refuzat, probabil, să accepte, dacă Olliphan n-ar fi jucat, pentru un motiv pe care încă nu-l cunosc, jocul meu.

*** * ***

Aş fi putut construi cine ştie ce plan rocambolesc pentru a recupera filmul înainte de a fi depus la banca (de unde nu-l voi mai putea scoate prin nici o manevră). Aş fi putut aranja intervenția unui comando de mercenari, Armatei Salvării, sau mai ştiu pu ce, la fel de ridicol. Nu mi s-a lăsat ocazia şi, de altfel, e posibil să mai fie nişte copii. Existența mea n-ar mai fi însemnat mare lucru, atunci.

Dar, mai ales, exista un al treilea motiv, care e cel adevărat: mă doare-n cot de acest film. Cu condiția, bineînțeles, să nu ajungă la asigurări!

Maşina care m-a adus la Harrison mă duce înapoi în Manhattan. Olliphan nu face drumul înapoi cu mine, am dreptul doar la tovărăşia a trei bărbați, un şofer şi alți doi, care mă încadrează pe bancheta din spate, între care si carbonaro.

Pe trotuarul din fața intrării băncii, ne aşteaptă alți doi bărbați. Unul dintre ei se prezintă: Pete Kowalski. Intrăm în bancă, el şi cu mine, urmați de carbonaro, care-şi ține în permanență mâna în buzunarul din dreapta al pardesiului. Dar, poate, nu strânge în palmă decât o pipă. Formalitățile se rezolvă repede, şi, după zece minute, suntem cu toții afară.

— La revedere, domnule Cimballi.

În câteva clipe, mă pomenesc singur. Intru în primul bar, să rad un alcool tare, ceea ce nu-mi intră defel în obicei. Dar împrejurările nu sunt deloc obişnuite. Paharul de whisky nu-mi linişteşte deloc spasmele stomacului. De fapt, sunt într-un fel de transă ciudată, la care concură o mulțime de sentimente: frică, desigur, dar şi o exaltare rece şi o ferocitate rară. Am fost supus – şi am cedat – celui mai deliberat, celui mai cinic şantaj, un şantaj elaborat şi executat aproape cu amabilitate: «Suntem nişte oameni de afaceri respectabili, domnule Cimballi», după cum mi-a spus Jos Caltani.

De acord.

Am fost panghit în ultimul hal, nu găsesc un cuvânt mai bun. Dar, în timpul celor câteva secunde, cât am rămas mut, blocat, încremenit sub ochiul

puțin surprins al „respectabililor oameni de afaceri”, un fulger orbitor mi-a străbătut micile celule cenuşii. Încă nu e vorba de o ripostă. Nu e RIPOSTĂ. Ci doar un embrion de idee. Pe care, acum, va trebui să-l las să se coacă – iar dacă se va dovedi viabil, îl voi duce până la capăt.

Şi atunci vom vedea cine pe cine a panghit.

Capitolul 22

În toate filmele bune de aventuri, în cursul ultimelor secunde, minute sau chiar nopți care preced marea luptă din final – fie că indienii cei răi se pregătesc de luarea scalpurilor, fie că eroul trebuie să atace cine ştie ce fortăreață inaccesibiă şi imposibil de luat – există, în mod necesar, o scenă în care poate fi văzut acest erou blând şi calm trăgându-i o mângâiere eroinei. Pe fond de clar de luna sau de apus de soare. Sarah ricanează:

— Şi eroina sunt eu?

— Tu, Marc-Andréa şi Heidi. E un triplu rol.

Am părăsit New York-ul în grabă, în seara de 3 martie, câteva ore după întâlnirea mea la vârf cu Familia. Între alte motive, era cea mai bună metodă de-a evita interminabilele discuții cu Lavater, Rosen, Lupino şi Vandenbergh.

Nu mai râd deloc. Încetează dintr-o dată cu glumele, redevenind pe loc oamenii de afaceri metodici şi reci care ştiu că sunt, atunci când împrejurările o cer (împreună, valorează cam trei sute de miloane dolari).

— Nu va ține, Franz! E cea mai complicată pangheală pe care... Scuturând din cap: Prea complicată. Nu va ține.

— E singura mea şansă, sunteți de acord?

— Las-o baltă! Vinde-ți cele cincizeci de procente din *Elefantul Alb* către Caltani, ia cele douăzeci de milioane pe care ți le oferă şi dispari!

— Mai bine crăp! Şi, de altfel, aceşti ticăloşi vor cincizeci şi unu, nu cincizeci! Nu sunt nebuni: vor să-i scot pe chinezi din joc, înainte de a intra ei înşişi. Nu, n-am de ales. Iar voi trebuie să m-ajutați s-o conving pe Miranda. Voi o cunoaşteți. Vă va asculta şi, poate, nu va pune să fiu tăiat bucăți pe loc.

— Sau, poate, ne vom trezi toți trei înotând în Marea Chinei, printre rechini! Franz, chiar presupunând că Miranda se va lăsa convinsă, te vei pomeni, la cea mai mică hibă a planului tău, în poziția de minoritar la *Elefantul Alb*, prietenii tăi, Caltani, fiind acționarii majoritari. În afară de asta, vor deține în întregime cazinoul alăturat! E uşor de ghicit ce vor face: vor uni cele două stabilimente într-unul singur, din care tu vei deține ceva mai puțin de un sfert din acțiuni. Începând de aici, te vor lichida încet: între rambursările către bănci şi toate investițiile noi pe care vor avea grijă să le facă, tu nu vei încasa nici un cent beneficiu, vreme de treizeci de ani. Lichidat, Cimballi!

Îşi închipuie, poate, că-mi spun ceva nou? Nu mi-am făcut nici cea mai mică iluzie asupra sorții pe care mi-o rezervă Respectabilii Oameni De Afaceri. Le spun:

— Un motiv în plus să încerc altceva. Aceşti indivizi m-au panghit, şi vreau să-i panghesc şi eu, la rândul meu, cum n-a mai fost nimeni pe lume. Şi cred că am găsit mijlocul.

Pentru a înțelege motivele pentru care Li şi Liu au intrat în foarte acrobatica combinazione pe care le-o propun, trebuie să spun că-i cunosc pe cei doi chinezi din San Francisco de la începuturile mele şi ale lor. Le-am făcut, pe vremuri, un serviciu care era să mă coste scump. Cea mai mare parte din averea lor prezentă a pornit de la cei şaizeci de milioane dolari pe care onestitatea mea naturală li-i servise pe tavă. Când, acum doi ani, m-am pomenit într-o poziție critica, nu m-au putut ajuta, blocați fiind de investițiile pe care tocmai le făceau. Astăzi, nu mai e cazul. Slavă Cerului, au mijloacele de a mă ajuta! Să trecem peste prietenia sincera care ne leagă; în jungla finanțelor, prietenia nu se cotează la bursă. Deşi, uneori...Ei țin, deci, la mine, şi mi se consideră cumva datori. Dar, cunoscându-i, îmi vine să cred că, mai degrabă, extravaganța, ca să nu zic nebunia planului meu, e cea care-i va seduce.

Căci dau din capurile lor celeste şi-mi spun:

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem e să vorbim cu piticul acela, vărul Mirandei. Cum zici că-l cheamă?

* * *

Caliban. Care vine să ne întâlnească la San Francisco pe 8 martie, flancat inevitabil de blonda lui soție. E nervos, bănuitor şi, în acelaşi timp, neliniştit: în toate aceste zile, a văzut operând echipa de anchetatori ai companiei de asigurări, trecând prin sită ruinele mai mult sau mai puțin calcinate ale *Elefantului Alb*, cu o fantastică minuțiozitate. Iar când îi spun adevărul, şi anume că incendiul este într-adevăr criminal, că am dovada şi că, din păcate, nu sunt singurul care-o are şi că, în sfârşit, sunt – suntem – în rahat, chipul lui sumbru devine de-a binelea feroce:

— Bănuiam eu ceva. În ultimele zile, nu mai erai în starea ta normală. Am alertat-o, de altfel, pe Miranda. Şi era vremea să mă pui şi pe mine la curent; începeam sa mă enervez.

E incredibilă impresia de primejdie pe care-o degaja acest omuleț! Sunt într-adevăr în rahat, prins între Caliban şi patronii lui chinezi, la dreapta, iar la stânga, ucigaşii caltanici.

— Ar fi trebuit să mă fi pus la curent de la început, mai spune piticul corso-chinez. Reprezint proprietarii a jumătate din afacere, fac tot atât cât şi tine!

Am avut nevoie de două ceasuri de discuții vehemente pentru a-i calma furia, nu fără a fi trecut, de două ori, pe lângă ruptura definitivă, respectiv plecarea lui imediată la Macao, pentru a suscita acolo o ridicare în masă anti-Cimballi. Intervențiile lui Li şi Liu reuşesc, din fericire, să ne readucă de fiecare dată la masa negocierilor, cu prețul unor argumentații în chineză din care nu pricep o boabă.

Îl mai văd încă pe Caliban aşezat în fotoliu, cu picioarele lui minuscule strânse sub el, cum face întotdeauna. Sună la Macao şi vorbeşte interminabil. În

spatele lui, prin fereastra-vitrină, silueta roşie a Golden Gate-ului, aureolată de bruma în perpetuă mişcare. Caliban, după ce şi-a ostoit toată furia, mi-a cerut sa-i repet încă o data cele mai mici detalii şi etapele necesare ale viitorului meu plan de atac. Nu mă întrerupe nici o clipă, rămâne strict impasibil, fără a mă scăpa din ochi. Isprăvesc. Mai rămâne tăcut, câteva zeci de secunde, iar când, în cele din urmă, se hotărăşte să deschidă gura, se exprimă în chineză. Li şi Liu îi răspund în aceeaşi limba, iar discuția dintre ei se prelungeşte. Aşa că observ, cu acreală:

— La nevoie, m-aş putea lipsi de postsincronizare, dar aş aprecia măcar o subtitrare.

* * *

Un nou meci cu Miranda. În toate sensurile cuvântului. Mai întâi, pentru că trebuie – e al treilea interlocutor consecutiv – să-i expun în amănunțime toate fazele strategiei mele, dezvoltată pentru prima dată fața de Li şi Liu, apoi față de Caliban. Încep să-mi cunosc bine textul, şi îl mai înfrumusețez pe ici, pe colo, cu precizări suplimentare, chiar cu anecdote. Iar Miranda, îmbrăcată toată în negru (de parcă ar purta deja doliu după mine), mă ascultă cu o extremă impasibilitate. Deşi Caliban trebuie sa-i fi spus vreo două-trei ideograme la telefon. Apoi, când termin cu expozeul, am dreptul la aceleaşi interminabile palavre în chineză. Numai că acum sunt patru care schimbă impresii în cantoneză. Numai ca durează o oră şi jumătate, în loc de câteva minute, ca la San Francisco. Numai că, dacă mă nelinişteau eventualele reacții ale lui Caliban, acum simt o adevărată angoasă în aşteptarea concluziilor Mirandei.

De fapt, mi-e frică. E unul dintre acele momente în care simți, intuitiv, că totul se va juca dintr-o clipa în alta.

Aparent, au uitat de existența mea. Trei perechi de ochi oblici se îndreaptă spre mine şi mă fixează. Şi văd apărând atunci, în ochii lui Li şi Liu, o expresie pe care-o cunosc bine. Şi nu durează: îi apuca un râs nebun. Dar nu asta mă surprinde cel mai tare: iată că şi Caliban, la rândul lui, e cuprins de ilaritate.

Se sufocă de râs. Dar Li (sau Liu, naiba ştie!) sfârşeşte, totuşi, prin a-mi spune, printre două sughițuri:

— Male Cimballi şmechel, cu mintea întoltocheată şi sucită. Cu alte cuvinte, dragul meu Franz, eşti, plobabil, cel mai chinez dintre noi toți. Tocmai am votat: am hotărât să scriem la Pekin, pentru a cere naturalizarea ta.

A două zi, 9 martie, cu douăzeci şi una de zile înainte de primul termen, (când va trebui să cedez către Caltani patruzeci şi noua de procente din propriile mele părți), iau avionul spre Hong Kong. Nu singur. Doi chinezi şi jumătate mă însoțesc. Li şi Liu sunt cu mine, iar pe Caliban nu-l pot socoti drept un chinez întreg. La urma urmei, tatăl lui e corsican.

* * *

Miranda se ridică, în cele din urmă:

— Domnule Cimballi, vreți să mă urmăți, vă rog? Caut cu disperare un indiciu despre ce mă aşteaptă.

Dar chipurile lui Li şi Liu sunt total ermetice. Iar Caliban zâmbeşte în gol, cu buzele foarte roşii descoperindu-i dinții foarte albi, de carnasier. Faptul că zâmbeşte nu înseamnă absolut nimic: l-am văzut la Atlantic City, înfuriindu-se împotriva unui crupier care încerca să-şi demonstreze virtuozitatea în mânuirea zarurilor: a început prin a surâde, cu acelaşi surâs ca acum... Înainte de a brăzda, cu o mişcare de o miraculoasa rapiditate, fața omului cu o lovitură de unghie tăioasa ca briciul. A trebuit să ne adunam trei ca să-l ținem, şi să-i dau un teanc de bani crupierului, concediindu-l.

— Pe aici, vă rog.

Uşa se închide peste imaginea celor trei bărbați veniți cu mine de la San Francisco. Asta nu înseamnă că sunt singur. În afară de Miranda, au mai apărut două sau trei dintre fetele-bodyguard care mă încadrează. Trecem printr-o mulțime de camere, pentru a ne pomeni, până la urmă, în dormitor.

— Dar aşează-te, eşti ca acasă.

Mă aşez pe marginea patului în care Miranda se întinde. Apar alte bodyguardițe, ridicând efectivul global la cinci. E o mobilizare. Lucrând în echipe, încep să ne dezbrace, pe Miranda şi pe mine – şi o fac într-un timp record.

— E avantajul de a fi femeie, Cimballi. Ce moment mai bun pentru a discuta afaceri cu un bărbat, decât atunci când faci dragoste cu el?

N-am nici cea mai măruntă idee despre ce-au putut spune Li şi Liu, în chineză, despre proiectul meu şi despre şansele de a-l duce cu bine la capăt. În principiu, l-au expus... Sar în sus: domnişoarelor nu le-a ajuns faptul că m-au dezbrăcat, acum încep să aibă şi inițiative!

— Esențialul, spune Miranda, este să-ți pui interlocutorul într-o poziție de slăbiciune. Într-o discuție de afaceri, e capital.

CONCENTREAZĂ-TE, CIMBALLI! Unde rămăsesem? Spuneam, deci, că Li şi Liu trebuie să fi expus ceea ce ştiau despre trecutul meu, poate chiar au garantat...

... De data asta, dacă nu tresar, nu-nseamnă că nu-mi vine. Dar am toate motivele din lume să rămân imobil, chiar țeapăn, căci cele cinci domnişoare scot, dintr-o dată, unele – nişte minuscule lațuri de mătase, altele – nişte cuțite-brici, toate – instrumente de care se servesc bărbierii chinezi în plin avânt. Şi, punctând fiecare gest cu sărutări şi atingeri delicate, încep, într-adevăr, să mă radă, în acel loc al trupului meu pe unde nu mi-ar veni, cu siguranță, ideea de-a lăsa să treacă vreo lamă.

— Să vedem, spune Miranda. Cel mai bine e să luăm totul de la început. Îmi vei explica din nou, nu atât de ce trebuie să-ți vând părțile mele, ci cum speri să mă despăgubeşti pentru renunțarea la o afacere care, în ciuda acestui incendiu...

Bărbierii chinezi adoră să se servească de mici lațuri de mătase pentru a smulge firele de păr ale clienților. E suficient să încercuiască firul de păr cât mai

la bază, să strânga nodul şi să smucească scurt. Chestia merge când eşti aproape imberb, dar eu nu sunt, iar în locul acela mai puțin decât oriunde altundeva. Şi bricele pe care le agita celelalte, cu care se dedau la un fel de seceriş, aceste brice mă conving să stau liniştit.

— E, într-adevăr, mai bine să nu te mişti prea mult, Cimballi, spune Miranda, goala, sărutându-mă. Hai să discutăm afaceri. Îmi răscumperi, deci, părțile mele.

— Chiar aşa.

— Când?

— 23 februarie, pentru că actul de vânzare către Caltani va fi ante-datat pe 25.

Ea mă sărută şi mă mângâie cu afecțiune.

— Nu te mai mişca atât! Un accident se întâmplă atât de uşor cu bricele astea... Şi cât îmi plăteşti pentru părțile mele?

— 60 de milioane.

.— Câştig, deci, deja 10 milioane?

— Exact. Şi, în afară de asta, îți voi vărsa partea ta din beneficii, dacă vor exista, pentru primele două luni de funcționare ale *Elefantului Alb...*

În timp ce vorbesc, urmăresc – atunci când Miranda nu mă sărută, mişcarea bricelor»

— ... Alb, minus rambursările către banca din Philadelphia, calculate pe 50 de luni.

— Crezi că vor exista beneficii pentru aceste prime două luni?

— Drept să spun, nu.

— Aşa că va trebui să renunț, pentru numai 10 milioane, la o afacere pe care-am creat-o şi eu şi care se anunța foarte prosperă?!

— Mai există partea a doua a planului meu, care-ți va oferi beneficii mult mai mari.

— Dacă se va întâmpla vreodată. Dacă vei mai fi în viață pentru a-l aplica.

— Fac tot ce pot. Mai ales pentru a rămâne în viață.

— Voi accepta, Cimballi. Dacă refuz, ar trebui să intru eu însămi în conflict cu aceşti Caltani. S-ar putea s-o fac într-o zi, mai ales dacă te vor doborî. Sărută-mă, te rog, pari complet lipsit de entuziasm... Voi accepta pentru acest prim motiv şi, de asemeni, pentru că prietenii tăi din San Francisco par să creadă că eşti în stare să reuşeşti o operațiune atât de extravagantă...

Un brici a apărut, în mod misterios, în mâna Mirandei. Îi aşează tăişul pe gâtul meu. Fetele se îndepărtează. Şi vor sta aici, să privească?

— Sărută-mă, Cimballi! Nu, n-am de gând să renunț la acest brici. Am prea mare chef să-l folosesc. fără prietenii tai din San Francisco, ai fi deja mort. Sărută-ți fosta asociată. Mai bine...Mai bine, te rog... Aşa... Vezi că, dacă vrei, poți?...

*** * ***

E simplu. Mă rog, aproape:

— Obligat să mă supun şantajului fraților Caltani, trebuie să cedez cincizeci şi unu la suta din părțile *Elefantului* pentru douăzeci şi unu de milioane.

— În acest scop, va trebui să răscumpăr părțile Mirandei. Şi să le răscumpăr pe toate. Pentru două motive: Caltani mi-au cerut să rămân singur cu ei în afacere, începând de pe 30 martie, excluzând orice alt asociat care ar risca să se arate prea curios…şi pentru că (de acest al doilea motiv, Caltani nu au, evident, cunoştință) am o nevoie imperioasă să fiu singur față în față cu Caltani, începând de pe 4 august, dată la care îmi voi respecta promisiunea de vânzare a ultimelor două procente, pentru a-mi putea duce la bun sfârşit planul pe care l-am imaginat.

— Pentru a o convinge pe Miranda să-mi vândă cele cincizeci de procente ale ei, m-am oferit să-i răscumpăr, cu 60 de milioane, ceea ce ea a plătit cu 50. Beneficiul pentru ea: 10 milioane. Asta n-ar fi fost de ajuns pentru a o convinge. Dar planul meu, dacă reuşeşte, îi va permite să încaseze infinit mai mult. Crede în plan, deşi i se pare utopic. De fapt, nu prea are de ales: dacă refuză să-mi vândă, mă împiedică să le ofer fraților Caltani ceea ce ei cer şi, totodată, se pomeneşte, alături de mine, față în față cu compania de asigurări. Şi pierde totul, sau aproape totul, fără altă soluție decât un recurs în justiție împotrivă, nicicând la capăt, pentru că, între timp, Caltani – sau ea însăşi, într-un acces de furie – mă vor fi ucis.

— Mai rămâne (după ce Miranda şi-a dat acordul pentru vânzare) o problemă majoră: finanțarea acestei prime faze. În iunie 1976, când pornesc afacerea cu cazinoul, dispun de ceva peste optzeci de milioane dolari. Să spunem optzeci şi două. Mai recuperez încă zece din Lichtenstein, prin eliberarea lui Fezzali. Ajung la nouăzeci şi două. Din care vars cincizeci pentru achiziția *Elefantului Alb* şi depozitul de „fonduri proprii". Mai rămân patruzeci şi ceva (am avut tot felul de cheltuieli, de exemplu cu Englezul). Or, tocmai m-am angajat să-i plătesc Mirandei şaizeci de milioane. Voi reuşi datorită unui împrumut de douăzeci de milioane, pe care mi-l acordă Li şi Liu. Îl voi restitui pe 30 martie, de îndată ce Caltani îmi vor fi plătit douăzeci de milioane, în schimbul celor patruzeci şi noua de procente pe care le voi ceda la acea dată.

Cum vedeți, e FOARTE simplu.

*** * ***

În afară minunatei sale simplicități, această primă fază planului meu este caracterizată prin starea în care mă lasă, financiar vorbind (trecând peste linia roşie pe care mi-a lăsat-o pe gât briciul Mirandei): sunt aproape complet ruinat. Pentru a avea din ce să trăiesc – şi să-l pot plăti pe Englez – am fost nevoit să-mi lichidez toate pozițiile pe piața financiara, să-mi stopez toate operațiunile în curs, să revând, de pildă, obligațiunile canadiene şi australiene, încă n-am ajuns la cantina săracilor, dar, când mă gândesc că acum numai câteva luni mă bronzam

liniştit sub soarele Jamaicăi, fără nici o grijă, având din ce trăi vreme de cel puțin trei sute cincizeci de ani, am de ce să mă simt întors pe dos.

*** * ***

Cu acelaşi avion ne întoarcem, pe 14 martie, în Statele Unite, Li, Liu, Caliban şi eu. Prezența lui Caliban răspunde unei exigențe a Mirandei:

— Cimballi, nu ştiu dacă planul tău, cel puțin original, va reuşi. Mă îndoiesc. Dar mi-a venit ideea ca s-ar putea ca tu şi Caltani să fiți nişte complici care se asociază pentru a se debarasa de proştii de chinezi din Macao. Şi apoi, mi-aş reproşa dacă aş rupe această emoționantă prietenie care vă leagă, pe Caliban şi pe tine. Caliban va rămâne în permanență lângă tine şi-l vei ține la curent cu orice pas pe care-l faci. Dacă te înțelegi cu Caltani peste capul meu, îl va tăia pe-al tău. Şi apoi, e un expert în materie de cazinouri, după cum ți-a confirmat şi Henry Chance. Interesul nostru, al tău şi al meu, pentru ceea ce vrei să faci, este ca *Elefantul Alb* să fie cât mai prosper cu putința. Distracție plăcută, Cimballi!

Iată-mă, deci, flancat de un paznic-spion, înalt de un metru şi şapte centimetri. Şi mai am, înainte de a mă arunca în bătălia care mă aşteaptă, o alta problemă: cea pe care mi-o pun Sarah şi copiii. Cu cât vor fi mai departe de teatrul operațiunilor, cu atât va fi mai bine. Li şi Liu: «te temi să nu se ia Caltani şi de ei?»

Cu asemenea duşmani, cum să nu încerci să prevezi totul? Măcar Martin Yahl nu întreținea un întreg batalion de ucigaşi! Si nu s-ar fi jucat cu viața mea, şi cu cea a doi copii, incendiind un cazinou sau orice alt imobil. Dat fiind ceea ce pregătesc eu pentru Caltani, posibilitatea primejdiei fizice trebuie, din nefericire, avută în vedere.

Aş fi preferat ca Sarah şi copiii să părâsească continentul american. Plecând, la nevoie, în Jamaica, sau mai bine în Franța, la Saint-Tropez. Dar nu pot trece nici o frontiera împreună cu Heidi. Aşa că vor rămâne la San Francisco, sub paza discreta a lui Li şi Liu.

Asta încerc s-o conving pe Sarah, de cum mă întorc de la Macao. Nu-i uşor. În asemenea situații, temperamentul ei irlandez devine repede exploziv:

— Vrei sa spui că va trebui sa rămân aici, poate chiar până la sfârşitul anului?

— Nimic nu te împiedică să te duci în Jamaica, îi răspund eu, să te ocupi de afurisitele tale de hoteluri.

— Şi să-i las aici pe Heidi şi pe Marc-Andrea? Spumeg. Pe Sfântul Patrick, de ce n-oi fi eu un om de afaceri ca toți ceilalți? Cu un domiciliu stabil, cu un birou, o secretară bună de pipăit, cu orar de lucru, carte de intrare la clubul local? De ce m-oi fi aruncând întotdeauna în nişte întreprinderi imbecile, care mă fac să-mi asum riscuri absurde? (Chiar! De ce? mă întreb eu însumi!) Şi cum oi fi făcând să fiu într-o zi miliardar, iar a doua zi – practic, ruinat?

— Şi, pe deasupra, vii acum să m-anunți că viața fiului tău, a acestei micuțe austriece, ca să nu mai vorbesc de viata mea, sunt în primejdie? Franz, există zile în care ți-aş tăia gâtul!

Şi ea! Hotărât lucru, inspir femeilor sentimente călduroase. Iar ceea ce onfurie cel mai tare pe Sarah este faptul că-i obligată să cedeze. Să ramână cu copiii, în numele afecțiunii aproape materne pe care o poartă fiului meu şi micuței Heidi. Cum ar putea să-i abandoneze, ştiindu-i în primejdie? Va trebui chiar să renunțe, poate pentru totdeauna, la situația ei profesională. Ceruse, şi obținuse, un concediu sabatic de şase luni; îl va prelungi cu încă şase luni, fără a fi, însă, sigură că totul se va termina până-n septembrie. Mi-e ruşine de ce-i fac şi de situația în care-o pun.

A doua zi dimineață (e 15 martie), ea a reuşit totuşi să-şi domine pornirile, suficient pentru a mă însoți până la aeroport:

— Cine sunt tipii cu care ai a face, de data asta? Nu mai e Martin Yăhl, nu-i aşa?

Aproape că îl regret!

— Nu, nu-i el.

— E mai rău?

— Da.

Privirea strecurată printre pleoapele pe jumătate închise, capul uşor lăsat pe spate:

— Vei câştiga, Franz?

— Fără îndoială.

— Pe naiba! Ai un morcov cât casa!

În acest moment, în holul nu prea curat al aeroportului din San Francisco, sunt pe cale de a claca. Resimt, dintr-o data, greutatea zdrobitoare a incredibilei tensiuni nervoase acumulate în ultimele săptămâni; iar perspectiva celor care urmează, cu tot ceea ce vor aduce, nu mă uşurează câtuşi de puțin. O trag pe Sarah la pieptul meu, strângând-o câteva clipe – un fel de a-i cere iertare şi de a cerşi, poate, puțin curaj.

— Sarah, după asta mă opresc. Orice-ar fi.

Ea încuviințează, cu ochii umezi. Urc în avionul de New York, gata de luptă.

Capitolul 23

30 martie 1977. Ora prânzului.

De o parte a mesei, Vandenbergh, Rosen, Marc Lavater şi eu. De cealaltă, nu atât fraţii Caltani, care strălucesc prin absenţă (nu vor, evident, să apară oficial), cât Olliphan şi doi tipi, dintre care unul e un avocat de afaceri italo-american. Al doilea tip de lângă Olliphan se numeşte, să spunem, Weisman. Despre acesta din urmă, Jimmy Rosen mi-a întins, în urmă cu doar câteva clipe, un bileţel împăturit: Weisman. Îi acoperă pe Caltani în mai multe întreprinderi. Vechime la Vegas. Casino-manager timp de cinsprezece ani. I s-a retras licenţa. Îl detestă pe Olliphan. Periculos.

Ca întotdeauna în asemenea cazuri, am mototolit mesajul şi l-am ars într-o scrumieră...sub ochii lui Weisman însuşi, care poartă nişte ochelari de soare negri, ce nu reuşesc să-i atenueze acuitatea privirii.

— Când veti dori, domnule Cimballi, spune Olliphan, zâmbind.

Philip Vandenbergh scoate din mapa lui actele care atestă că, de pe urmă cesiunii consimţite de către foştii mei asociaţi din Macao, sunt acum unicul proprietar al *Elefantului Alb*. Înşiră hârtiile pe masă, le împinge în câmpul inamic. Linişte totală în timp ce, pe rând, în ordine, Olliphan, avocatul italo-american şi, în cele din urmă, Weisman iau cunoştinţă de tranzacţia mea cu Miranda. Olliphan, cel dintâi, deschide discuţia.

— Vad cu plăcere ca foştii dumneavoastră asociaţi chinezi v-au acceptat oferta de răscumpărare.

— Acest incendiu i-a nelinişţit. E ceva mai tare decât ei: nu le plac cazinourile care ard.

— Dar ne-aţi spus ca asigurătorul dumneavoastră concluzionase ca e vorba de un incendiu accidental?

Jimmy Rosen se înviorează brusc şi prezintă fotocopii ale raportului anchetatorului companiei de asigurări, ca şi a scrisorii pe care mi-a trimis-o, pe 24 martie (deci cu şase zile mai înainte), Jaek Getchell, preşedinte – director general la Getchell & Harkin New Jersey Insurance Company. În raport, anchetatorii concluzionează într-un accident („scurt-circuit provocat de o maşina de jocuri mecanice") fară responsabilitatea serviciului de securitate al cazinoului. În scrisoare, Getchell mă anunţa că, în conformitate cu contractul, va proceda la rambursarea tuturor pagubelor provocate de foc şi de intervenţia subsecventă a pompierilor; îmi mai spune, totodată, că evaluarea tuturor acestor pagube încă nu s-a încheiat, dar că rambursarea totală se va cifra cam pe la o suta cincizeci de milioane; în aşteptare, îmi trimite copia unui virament de şaptezeci şi cinci de

milioane către banca din Philadelphia, mulțumită căruia putem începe lucrările de renovare. Olliphan spune:

— Clientul meu, domnul Weisman, chiar ieri se arăta neliniştit de această problemă cu asigurările. Iată-l liniştit, dacă pot spune aşa.

Arunc o privire spre Weisman. Pare să-l doară-n cot de discuția noastră. Care, bineînțeles, nu este decât comedie pură. Olliphan şi, deci, Caltani au fost primii informați, după mine, ce-i drept, de verdele dat de asigurător. Pentru că aceasta era condiția sine qua non a reuniunii de astâzi. Dar nu e vorba decât de a respecta formele. Şi, chiar dacă nici unul dintre cei ce ne aflăm la această masă nu se lasă înşelat, ne facem cu toții a crede într-o tranzacție obişnuită.

Restul merge repede. Îmi pun semnătura pe actul datat 25 februarie 1977, prin care îi vând lui Weisman patruzeci şi noua la sută din părțile *Elefantului*. Weisman semnează şi el. Primesc un cec confirmat, de patruzeci şi noua milioane dolari. Îndeplinim formalitățile. Totul este în regulă. Weisman şi cu mine ne strângem mâinile.

După care, conform înțelegerii, Vandenbergh şi Rosen ne părăsesc. Rămân singur cu Lavater, în fața trio-ului.

*** * ***

La început, după ce-am cunoscut decizia oficială a asigurătorilor şi am fixat, deci, data şi modalitățile prezentei întâlniri, Olliphan s-a opus prezenței lui Lavater pentru a doua parte a tranzacției. Am refuzat categoric să tratez altfel decât în prezența consilierului meu francez:

— N-am nici un secret față de el. Ştie totul despre afacerile mele. Iar dacă mi se-ntâmplă ceva...

— Ce naiba ați vrea să vi se-ntâmple?

— Aş putea avea un accident, la fel de „întâmplător" ca incendiul de la Elefant. Lavater va fi acolo.

Şi este. Mut, dar prezent. Iar faptul că e aici pare să-l agaseze pe colegul avocat al lui Olliphan; până-ntr-atât încât îl ia pe acesta deoparte, într-un colț al camerei, unde încep să şuşotească amândoi. Olliphan, foarte calm şi zâmbitor, sfârşeşte prin a-şi linişti tovarăşul (se pare că are o putere de persuasiune mult deasupra mediei). Revin amândoi spre masa de la care Weisman nu s-a mişcat:

— Haideți să terminam, domnule Cimballi. Ați primit patruzeci şi noua milioane de dolari în schimbul a patruzeci şi nouă de procente din *Elefantul Alb*. Ne mai rămân două operațiuni: promisiunea dumneavoastră de vânzare irevocabilă pentru încă două procente, la data de 4 august, pe de o parte, iar pe de altă parte, trebuie să ne dați treizeci de milioane, care se vor vărsa în Panama, la banca...

Mă strădui să simulez neînțelegerea:

— Treizeci?

Zâmbet al lui Olliphan:

— Face parte dintre termenii acordului pe care l-aţi stabilit cu... ştiţi dumneavoastră...

— Cu fraţii Caltani, ca să nu le dăm numele! îi fac cu ochiul lui Marc:

— Frumoasă pereche de ticăloşi, fie vorba între noi! Ar fi trebuit să le vezi mutrele!

— Da, am auzit, zice Marc, imperturbabil. Numai buni de spânzurătoare!

Olliphan nu clinteşte, mai zâmbitor ca oricând. Aş jura că se amuză şi el. Dar e evident că amicul său avocat n-o face. Pentru că ne spune, arţăgos:

— Fără nume!

Olliphan continuă, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic:

— Conform acestui acord, era convenit ca, după semnarea unui contract oficial, veţi restitui cumpărătorului dumneavoastră diferenţa dintre preţul oficial şi cel real. Preţul oficial este de cincizeci şi unu, preţul real, de douăzeci şi unu. Diferenţă: treizeci. Domnule Cimballi, veţi încasa, în realitate – şi nu doar oficial – nouăsprezece milioane astăzi şi alte două milioane pe 4 august, când vă veţi achita de promisiunea dumneavoastră irevocabilă de vânzare, cedând ultimele două procente, care vor face din clientul meu, domnul Weisman, acţionarul majoritar al sus-numitului cazinou, *Elefantul Alb*.

Toate astea, debitate cu o viteză nebună. Pentru mine, un lucru e sigur: şi el se amuză. Spun, foarte suav:

— Nu sunt deloc de acord. Vreau douăzeci de milioane acum, şi încă unul pe 4 august.

Am un motiv serios să fac această cerere: Li şi Liu îmi sunt prieteni, dar nu-mi pot permite să-i fac să aştepte când e vorba de-a le restitui cele douăzeci de milioane pe care mi le-au împrumutat pentru a putea rezolva cu Miranda. Deja au făcut un considerabil gest de prietenie, necerându-mi dobândă (le-am propus să le mai dau un milion pe 4 august, dar au refuzat).

Nici nu se pune problema! afirmă prietenul lui Olliphan, cu vehemenţă. Nouăsprezece acum şi două pe 4 august.

Îi fac un semn lui Marc. Îşi deschide geanta; scoate din ea sandwichuri cu brânză şi jambon, plus un termos de cafea. Explic:

— Nu vom pleca de-aici fără aceste douăzeci de milioane. Si avem tot timpul. Ce preferi, Olliphan, jambon sau brânză?

De data asta, Olliphan e cel care-şi ia prietenul intr-un colţ. Şuşoteli. Revenire la masă.

— De acord cu douăzeci, spune Olliphan.

Dar am impresia ca până şi el începe să devină nerăbdător. Am mers, probabil, cam prea departe. Restul operaţiunilor se derulează fară incidente. Semnez promisiunea de vânzare pentru 4 august, referitoare la celelalte două procente, promisiune însoţită de rezerva că deschiderea şi intrarea în serviciu a *Elefantului Alb* vor avea loc, într-adevăr, pe 4 iunie, conform prevederilor. Reglez

cu Olliphan modalitățile unui virament de douăzeci şi noua milioane de dolari, pe un cont numerotat dintr-o bancă din Panama... de unde banii vor pleca, fără îndoiala, spre Bahamas sau alte paradisuri fiscale. Şi cu asta – basta.

*** * ***

Eu şi Marc plecăm primii. Întâlnirea a avut loc într-un apartament închiriat pentru o zi, la hotelul Drake, la intersecția dintre 56 Street şi Park Avenue. Pierre e la mai puțin de un kilometru. După două sute de paşi, îl întreb pe Marc:

— Ai înțeles de ce voiam să fii de față?

— Olliphan?...

— Da. Impresia ta?

— Ciudată. Cum să spun? Există la el un fel de nonşalanță, aproape de indiferență, destul de surprinzătoare la consilierul unei Familii. Te-a ajutat, chiar în două rânduri: convingându-l pe celalalt avocat că pot să rămân şi, mai ales, în povestea celor douăzeci de milioane, în loc de nouăsprezece. Fără el, bluff-ul tău n-ar fi mers. Cu sau fară sandwichuri şi cafele.

Iar Olliphan mi-a mai venit în ajutor, în timpul întâlnirii de la Harrison, convingându-i pe Caltani că cele trei exigențe ale mele pot fi acceptate fără nici un risc. Marc continuă, gândind oarecum cu voce tare:

— E indiferența unuia care ştie că va crăpa de cancer sau de mai stiu eu ce maladie incurabilă. Sau joacă un joc ciudat, de neînțeles. Şi nu înțeleg unde vrea sa ajungă.

— S-ar putea să aibă legătura cu Korber şi cu Africa de Sud.

Prind brațul lui Marc, pentru a-l opri din mers:

— Marc, bancherul acela metis de la Cap, Baltazar. În mod normal, ar fi trebuit să intre în contact cu Rosen, în caz c-ar fi găsit ceva despre Olliphan...

Pentru a ajunge la Pierre pe jos, am mers puțin pe Madison Avenue, apoi am luat-o la stânga. Tiffany e în stânga noastră, pe celălat trotuar. Mă opresc:

— I-am cerut lui Baltazar să-mi spună dacă Olliphan nu se pregăteşte, cumva, să emigreze la Springbocks, cu arme şi bagaje, fără scumpa lui nevastă, Caltani, pe numele ei de fată, dar, poate, cu ceva mărunțiş împrumutat de la cumnații lui. Or, Baltazar nu răspunde, şi asta mă neliniştește.

— Şi ai vrea să mă duc să-l scutur.

— Da. Dar, mai înainte, vei merge să-l vezi pe turc, la Londra. Îl cunoşti pe Turc. Îmi e prieten, dar e şi cel mai mare ticălos din lume. Dacă e ceva putred la Baltazar, care să-l ajute să deschidă gura dacă i se flutură puțin pe sub nas, Turcul trebuie să ştie. Du-te, deci, la Londra, sa te vezi cu turcul, şi întreabă-l cum poate fi constrâns Baltazar să vorbească. După aceea, fugi la Cap.

Traversez strada pe care ne aflam.

— Şi spune-i Turcului că-l voi plăti anul viitor, vărsându-i zece la sută din toate sumele despre care voi afla, cu dovezi, că au fost transferate de Olliphan din Statele Unite în Africa de Sud.

— Dacă Olliphan a trecut un miliard, ai dat-o-n bară!

— Olliphan n-a putut fura un miliard de la Caltani. Dacă le-a furat ceva... Haidem!

Intrăm la Tiffany's. Îi întreb dacă nu cumva au în magazin un elefant din aur masiv. Rămân impasibili:

— Ce mărime, domnule?

Desfac mâinile cât pot, în felul marinarilor care-şi fac semnale de pe un vapor pe altul. Îmi apropii mâinile, până ce palmele mi se ating. Până la urmă, le arăt mărimea elefantului pe care îl doresc, între policele şi arătătorul unei singure mâini:

Doi centimetri şi jumătate.

— Aveți asa ceva? Au.

— Şi unul identic, din diamant?

Îl pot avea în patru zile. Le las cartea mea de vizita şi un cec de o suta de mii de dolari. Cam a cincea parte din tot ce-mi rămâne. Ieşim din nou pe Fifth Avenue.

— Te-ai hotărât să porți cercei? mă întreabă Marc.

— Cel din aur e pentru Ute Jenssen, la Londra. Îşi va convinge amantul, adică pe Turc, să-mi facă serviciul pe care i-l cer. Iar celălalt e pentru Sarah. Marc?

— Da.

— Fii atent când te duci la Cap. Nu ştim care-i jocul lui Olliphan. Nu mă duc eu însumi în Africa de Sud, fiindcă mă tem ca nu cumva Caltani să fi pus să fiu urmărit. Dar ar putea face la fel şi cu tine.

— De acord.

Ne apropiem de Pierre. Mă simt bine, uşor ca o pană. Îmi vine să dansez, cum dansează numele meu.

— Marc?

— Mmmm...

— Voi câştiga!

Capitolul 24

Aprilie, toată luna mai şi o bună parte din iunie. Aproape trei luni în total, şi, pentru mine, o perioadă de reflexie şi aşteptare. Pe care o mai întrerup cu scurte vizite la *Elefantul Alb* şi cu sejururi la San Francisco, unde Li şi Liu au depăşit propriile mele precauțiuni, instalând în jurul micii mele familii o pază pletorică: peste tot vezi numai ochi oblici, de-ți vine să crezi că cei şaizeci de mii de chinezi din San Francisco s-au aliniat în curtea prietenilor mei.

Li, Liu şi Caliban, împreună cu Lavater, sunt singurii care cunosc şi urmăresc pregătirile pentru ceea ce eu numesc „marea mea pangheală". Caliban mă însoțeşte adesea la San Francisco, mai întâi pentru că Miranda i-a poruncit să nu mă scape din ochi, apoi pentru că s-a împrietenit cu Li şi Liu, pregătind împreună nu ştiu ce afacere (pe care-o vor şi face, mai târziu).

Pentru că această perioadă, între aprilie şi 20 iunie, estepentru mineînainte de toate, o perioadă de pregătire. O pregătire lentă, metodică şi, mai ales, discretă. Mecanismele care trebuiesc puse la punct sunt multiple şi de o complexitate incredibilă. Şi, evident, implică secretul absolut.

Două feluri de deplasări, deci: mai întâi, cele care pot fi cunoscute de toată lumea, inclusiv de Olliphan sau de Caltani. Şi celelalte. Pentru acestea, nu folosesc transporturile obişnuite, unde ar fi prea uşor să mi se ia urma. Am făcut apel la vechiul meu prieten Flint, pilotul miliardar de la Palm Beachmiliardar, în bună măsură, datorita mie, care l-am făcut să câştige mormane de bani creând Safari pe terenurile altădată mlăştinoase pe care le avea în Florida. Îşi pune avionul şi propria persoană la dispoziția mea.

Vizite la Elefant, sejururi la San Francisco şi pregătiri. Şi încă ceva, pentru a mobila această perioadă: întâlniri.

După semnaturile de pe 30 martie, trec zece, douăsprezece zile în timpul cărora nu se mai întâmplă nimic. Lucrările la Elefant au reînceput, cu furie; vor fi gata în seara de 3 iunie, pentru deschiderea oficiala de a două zi. Totul merge bine, deci. Mai puțin pentru Henry Chance. L-am informat, în seara zilei de 30 martie, despre schimbarea asociaților. A reacționat imediat:

— Weisman? Am cunoscut un Abie Weisman la Vegas. Ochelari fumurii, cincizeci şi cinci de ani, buze subțiri, nu vorbeşte niciodată.

— El e.

— În acest caz, domnule Cimballi, considerați că nu mai aveți casino-manager. Eu plec.

— Nici nu se pune problema.

— Weisman nu e decât o marioneta.

— Stiu. Şi ştiu şi cine este în spatele lui. Dar am nevoie sa rămâi, Henry. Am o nevoie disperată.

— Îmi pare rău.

A trebuit sa argumentez la nesfârşit, să-i dau de înțeles că aştept o rapidă ameliorare a situației – n-am spus în ce va consta această ameliorare. Şi n-am spus chiar nimic despre proiectele mele. L-am implorat, pentru că, într-adevăr aveam o nevoie vitala ca Elefantul sa fie o reuşită si, din acest punct de vedere, Chance îmi era indispensabil. A sfârşit prin a ceda puțin teren:

— Trei luni, domnule Cimballi. Trei luni, după deschidere. După care, plec de la Atlantic City şi mă întorc la Vegas sau la Monte Carlo.

Nici nu-i ceream mai mult. Trei luni după deschidere înseamnă septembrie. Iar în septembrie, din douăuna: ori voi fi triumfat asupra balaurului Caltani, ori voi fi fost făcut praf şi pulbere.

*** * ***

Incident enervant în aceeaşi perioadă. Care ia forma unei misive extrem de oficiale, emanând de la nu ştiu ce minister austriac: domnul Franz Cimballi este somat să o prezinte pe tânăra Heidi Moser, şi asta în cel mai scurt timp. Ricanez in petto; „Ba pe-a mamii lor!" şi arunc scrisoarea la coş. Am alte probleme pe cap, iar poziția mea în ceea ce-o priveşte pe tiroleză nu s-a schimbat, sau, dacă s-a schimbat, a facut-o într-un sens exact contrar celui al autorităților de la Viena: nu mai vreau chiar deloc sa mă despart de ea. Iar Anna Moser, tutorele legal, este întru totul de acord.

Dar nu luasem în calcul admirabila încăpățânare a administrației. La zece zile după ce primesc scrisoarea, la Pierre se prezintă un polițist american. Poartă un impermeabil vechi şi nişte bocanci de săpător. Trage într-una dintr-un chiştoc stins:

— E vorba de fetița aia austriacă. Trebuie, ca să zic aşa, s-o dați înapoi.

— Nu-i aici.

— Şi unde-i?

Ca să zic aşa, absentă, spun eu. Dar, dacă vrea să scociorască prin sertare... Face un tur prin apartament, ba chiar priveşte pe sub pat, în dulapuri si prin băi:

— Mda, n-aş spune că-i pe-aici.

— Doar v-am spus.

Suge din ciotul lui de țigară, şi puțină nicotină amestecata cu salivă i se scurge pe la colțul gurii.

— Pe mine, declara el, mă doare-n cot de australianca aia...

— Austriacă.

— E, ca să zic aşa, tot aia. Da' legea-i lege! O dați înapoi pe mititică şi n-aveți probleme. N-o dați înapoi, aveți probleme. Ca să zic aşa, eu sunt însărcinat cu ancheta. Nu vreți să-mi spuneți unde-i?

Aş fi refuzat, chiar de-ar fi semănat cu Robert Redford, dar aspectul acestui sticlete de mâna a patra nu mă stimulează deloc. Toată povestea asta mi se pare, pur şi simplu, grotescă. Trebuie să se termine o dată – şi în acea zi, mă hotărăsc:

— Jimmy, vreau s-o adopt pe Heidi. Oficial. Pune totul în mişcare, vezi ce demersuri trebuie făcute. ŞI SĂ NU-MI SPUI: NU-I ATÂT DE SIMPLU!

— N-ar fi trebuit să-i dai afară pe tipii de la Consulatul General. Dosarul lor asupra ta nu-i prea drăguț: n-ai un domiciliu stabil, nu eşti căsătorit şi, pe deasupra, mai ai şi-un cazinou.

— Şi despre traficul meu de droguri, nimic? Oi fi vreun mafiot, poate!

— Pentru un judecător din fundul Tyrolului, informat de nişte tipi pe care i-ai dat afară...

— Jimmy, vreau s-o adopt pe Heidi! mă gândesc de multă vreme la asta. Să-i dăm drumul. Anna Moser va fi, cu siguranță, de acord, Heidi şi Marc-Andrea de asemeni. La atac!

Închid telefonul. Am acordat, deja, prea mult timp acestor formalități. Englezul mă aşteaptă. Data: 16 aprilie.

*** * ***

Pentru ca întâlnirile noastre să fie foarte discrete, s-a instalat, pur şi simplu, şi el la Pierre şi ne prefacem că nu ne cunoaştem. Lux de precauțiuni care mi se pare cam ridicol, dar el ține la asta.

— E vorba de Walcher. Walcher e vechiul prieten al lui Karl-Gustav Bau...

— Ştiu cine e Walcher. Ceea ce vreau să aflu e dacă a fost sau nu complice la răpirea lui Baumer. Da sau ba?

Ezit. Simt că-mi va răspunde şi el: Nu-i atât de simplu.

— Nu-i atât de simplu, răspunde el. Îl urmărim, de două luni, pas cu pas. A fost de două ori la Nassau; de fiecare dată, a întâlnit acolo un bancher, mereu acelaşi, care se numeşte...

— Nu mă interesează.

— Una dintre aceste două întâlniri a avut loc într-o cameră de hotel. Unde cineva avusese fericita idee de a instala un microfon. Înregistrarea completă...

— Ce spune, în mare?

— Walcher are două milioane de dolari într-un cont.

— Poate le-a moştenit, sau le-a câştigat la canasta românească.

— Sau, poate le-a „împrumutat" din seifurile băncii lui. Dar n-a făcut nimic din toate astea. Dacă v-ați fi dat osteneala sa citiți transcrierea conversației lui cu bancherul, ati fi văzut ca Walcher spune, la un moment dat: „Sunt doi ani si jumătate de când dorm banii ăştia..." si își anunța intenția de a-si pune capitalul la treaba. Doi ani si jumătate, domnule Cimballi! Faceți socoteala! Ajungem în octombrie '74.

Asta-mi aminteşte ceva. Englezul zâmbeşte:

— În octombrie '74, Baumer reapare la Nassau. Iar pe 14 octombrie '74, Walcher se duce el însuşi la Nassau, pentru a încerca, după cum spune el, să-şi readucă vechiul prieten la raţiune. Părerea mea este că el a profitat de această călătorie pentru a deschide un cont. Walcher e un bancher. Nici un bancher n-ar lăsa două milioane de dolari sa doarmă într-un cont, fără a încerca sa le fructifice. Decât dacă are motive serioase.

— De când datează conversaţia asta, pe care-aţi surprins-o între Walcher şi bancherul lui din Nassau?

— De pe 2 aprilie.

Adică din sâmbata de după ce-am semnat actul de cesiune. Coincidenţele devin enorme.

— Şi încă ceva, spune Englezul. Printr-un noroc extraordinar, telefonul personal al lui Walcher este pus sub ascultare. În seara de 30 martie, Walcher a primit un apel interesant. Şi laconic. Iată-i transcripţia literala: Ernie? Abie la telefon. Voiam doar să-ţi spun că totul s-a rezolvat. Pe curând! Am încercat să aflăm cine putea fi acest Abie, atât de puţin vorbăreţ. A trebuit să căutâm cu mai mult de o luna în urmă în fişierele noastre: pe 12 februarie, Walcher a luat masa împreună cu un anume Abie Weisman. Vă spune ceva acest nume, domnule Cimballi?

Încuviinţez. Cum sa nu! Munca Englezului şi a echipei sale ne-a adus deja dovezi serioase. Pentru mine, de-acum înainte, treaba e limpede: Walcher a fost complicele familiei Caltani în răpirea lui Karl-Gustav. Şi asta nu-i singura concluzie pe care-o trag: plătindu-le douăzeci şi cinci de milioane de dolari fraţilor Caltani, fără să vreau, le-am frustrat pe moştenitoarele legitime ale unchiului Karl-Gustav: surorile Moser. Deci, şi pe Heidi. Care, ca şi surorile ei, ar fi, de acum înainte, în masură sa ne intenteze, tuturor, un proces!

Oricum m-aş întoarce, tot pe-un butoi cu pulbere stau. Ce încâlceală!

Absenţa lui Marc Lavater a durat, cu totul, mai bine de trei săptămâni. Desigur, mi-a telefonat, pentru a păstra contactul. Mai întâi, din Londra, apoi, din Paris. După care – tăcere, aşa cum conveniserăm. Din prudenţă. Se întoarce la New York pe 20 aprilie. Un simplu schimb de priviri între noi e suficient: a obţinut ce căutam. Pentru a vorbi, aşteaptă să fim singuri în maşina care ne aduce de la aeroportul Kennedy. Cuvintele pe care mi le spune sunt puţine, dar sunt cele pe care le aşteptam:

— Olliphan transferă bani în Africa de Sud, încă din urmă cu câţiva ani. În total, aproape paisprezece milioane de dolari. Viramentele sunt făcute pe un traseu foarte complex. Totul a fost aranjat pentru a păstra un secret absolut. Franz, tu m-ai învăţat câteva jonglerii interesante în materie de transferuri de fonduri, iar pe vremea când apăram, vajnic, interesele Trezoreriei Franceze, am văzut destule. Dar niciodată aşa ceva. Iar, dacă ai încerca să desparţi în aceste paisprezece milioane ceea ce-i aparţine într-adevăr lui Olliphan şi ceea ce a deturnat de pe urma Familiei Caltani, ar trebui ani de zile. Şi colaborarea Familiei.

— Important e că am un mijloc de presiune asupra lui Olliphan.

— Îl ai. Am adus câteva documente cât se poate de limpezi. Baltazar a dat din el tot ce ştia. Ne urăşte, de-acum înainte, pe tine, pe Turc şi pe mine.

— Rolul lui Korber?

— El administrează interesele lui Olliphan. Cei doi sunt asociați în mai multe întreprinderi, oficial sub numele lui Korber. Franz, dacă le spui caltanezilor a zecea parte din ce-am aflat, Olliphan e un om mort. Îl ai la mână.

Tremur de surescitare în aşa hal, încât prefer să opresc maşina şi să trag pe dreapta. În starea în care mă aflu, aş putea provoca un accident. Şi-aşa am destule necazuri. Marc mă întreabă: şi tu, în ce stadiu eşti cu demersurile tale?

Ceea ce el numeşte „demersuri" – iar eu am botezat „pregătire" – e pe calea cea bună. Îi expun situația. Ne privim unul pe altul în maşina scuturata de celelalte vehicule care ne depăşesc, creând enorme goluri de aer. Amintirea primei mele întâlniri cu Lavater îmi este foarte limpede în memorie: era într-o vară, în iulie 70, cred, şi îi dădusem o întâlnire, prin telefon, fără să-l fi văzut niciodată, în Piața Trocadero din Paris. Tocmai sosisem din Kenya, foarte încântat, ca un puşti ce eram, de primele mele succese. De atunci, Marc Lavater a fost alături de mine în toate campaniile. Îmi zâmbeşte:

— Dacă înțeleg bine, totul este gata. Să fiu sincer, n-aş fi crezut. Dar, uite c-a mers! Când ai de gând să-l contactezi pe Olliphan, pentru a-i trânti ştirea?

— Voi aştepta ultima clipa. Nu vreau să-i las timp să-şi revină.

*** * ***

Pe 4 iunie, *Elefantul Alb* îşi deschide porțile. Încă din primele zile, succesul este năucitor. Toate au concurat la asta, începând chiar cu incendiul şi cu aparițiile mele pe ecranele de televiziune, povestind clipele dramatice pe care le-am trăit împreună cu Heidi şi cu Marc-Andrea.

De pe 15 iunie, chiar şi Henry Chance recunoaşte că acest cazinou, pe care îl conduce, e pe cale să bată multe recorduri. Organizația pusă pe roate de el lucrează de minune: numai pentru oraşul New York a deschis trei antene, care sunt, de fapt, în acelaşi timp, sucursale bancare şi un fel de agenții de voiaj. E suficient ca cineva să deschidă un depozit de o mie de dolari, pentru ca potențialul client să fie creditat cu o sumă egală în jetoane ale *Elefantului*, disponibile la Atlantic City, călătoria, mâncarea şi băutura fiind, în acest caz, oferite gratuit. De la zece mii de dolari în sus, jucătorul are, în plus, dreptul la cazare gratuită. Asemenea antene sunt deschise în toate marile oraşe americane, ca şi la Montreal (cu extinderea previzibilă a dispozitivului la toate marile capitale ale lumii).

Mai rămâne faimosul fişier al lui Chance, în care sunt înscrise, poate de douăzeci şi cinci de ani, numele tuturor marilor jucători ai celor două emisfere: „Domnule Cimballi, vă voi garanta eu însumi succesul definitiv, în ziua în care-i voi vedea pe aceşti mari jucători în cazinoul meu." Pentru clienții aceştia de

excepție, el a pus la punct un plan deosebit: vor putea fie să ocupe unul dintre apartamentele *Elefantului*, fie chiar să se instaleze la New York, în oricare dintre marile hoteluri din Manhattan, iar, în acest caz, câteva elicoptere luxos amenajate vor asigura legătura între Fifth Avenue şi Boardwalk, în City. Mai mult, un Boeing 747, închiriat de cazinou şi purtând emblema *Elefantului Alb*, este pus în fiecare seară la dispoziția jucătorilor de pe Coasta de Vest, cu plecarea din Los Angeles... şi escală la Vegas. Ceea ce este culmea!

Am, desigur, toată încrederea în competența profesională a lui Henry Chance, dar – spre deosebire de Caliban, care-l sprijină – mă întreb dacă nu comite greşeala de a aplica la City tehnici care n-au fost verificate decât la Vegas. Greşesc. Şi am dovada în primele zile din iulie. Avionul lui Flint, care mă aduce dintr-o nouă „călătorie discreta de pregătire", a aterizat pe aeroportul din New York în cel mai mare secret posibil. De această dată, am lipsit mai bine de o săptămână (dar am strâns ultimul şurub al maşinăriei mele), aşa că prima mea grijă e sa-l sun pe Chance, ca să aflu cum stăm. Îmi răspunde la întrebare cu o altă întrebare:

— La cât ați estimat viitoarele beneficii anuale ale *Elefantului*?

— Cam optzeci de milioane de dolari.

— Atunci, socotiți cu 50% în plus. Ei sunt aici.

EI, adică marii jucători. Pentru prima dată de când a intrat în serviciu, Boeingul a traversat America burduşit de clienți, două săptămâni la rând. Chiar şi japonezii sunt aici. Şi chinezii din Hong-Kong, în stare să-ți lase un milion de dolari în trei zile. fără a mai socoti câțiva prinți din Orientul Mijlociu!

Hotărăsc să-mi acord opt zile de vacanță la San Francisco. Aici primesc noutăți de la Jimmy Rosen, care a reuşit să stopeze procedura angajată împotriva mea de administrația austriacă şi a obținut de la un judecător o ordonanță care îmi acordă tutela provizorie a lui Heidi. Aşa că rămân în California mai mult decât am prevăzut. mă întorc la New York pe 22 iulie, cu 13 zile înainte de întâlnirea mea cu Frații Caltani, fixată pe 4 august, pentru a-mi ține promisiunea de vânzare a ultimelor două procente. Englezul mă aşteaptă la Pierre. Îl ține pe Olliphan sub supraveghere de luni de zile şi îmi confirmă că pot intra în contact cu consigliere în orice clipă. Dar prefer să mai aştept. Îi spun Englezului:

— Ideal ar fi să-l pot întâlni pe Olliphan într-un loc public, unde să putem trece neobservați. Nu vreau să-i pun viața în primejdie.

Zâmbet oxonian:

— Nimic mai simplu, domnule Cimballi. Întâmplarea face şă cunoaştem orarul omului nostru, de îndată ce-l comunică secretarei sale. Ce zi vă interesează în mod deosebit?

— Luni, 1, marți, 2, miercuri, 3.

Respectiv cu trei zile, cu două sau cu o zi înainte de a da ochii cu Caltani.

Englezul spune, după ce-şi consultă carnetul:

— Marți, 2, mi se pare numai bine. Olliphan, după cum ştiți, este un pasionat de muzică, dar este şi un colecționar de pictură americană contemporană. Luni, 1 august, este vernisată, la Muzeul de Artă Modernă, o expoziție la care şi-a propus să se ducă a doua zi, dacă ne luăm după agenda lui. Va fi acolo pe la ora cinci.

— Şi eu.

— Cât timp aveți nevoie sa ramâneți singur cu el?

— Cel mult un sfert de ora.

*** * ***

Dar nu durează atât de mult. E aproape cinci şi jumătate, după-amiaza zilei de marți, 2 august, când, precedat si pilotat de unul dintre aghiotanții Englezului, Olliphan mă întâlneşte la etajul patru de la Moma. Descoperindu-mă, ridică uşor sprânceana, aproape amuzat. Va fi singurul lui semn de surpriza:

— Dar nu sunt atât de surprins, domnule Cimballi. Mă aşteptam la ceva în genul ăsta. Mă ascultă cu zâmbetul lui ciudat, timp de patru sau cinci minute, cât îi explic tot ce ştiu despre el şi ce aştept de la el în schimbul tăcerii mele. Continuă să tacă, chiar după ce eu am terminat. Scutură, în sfârşit, din cap:

— Nu ştiu ce ați pregătit pentru Caltani, dar, cu siguranță, v-ați asumat nişte riscuri enorme.

— E treaba mea. Ezită puțin, întreabă:

— Şi vreți să-l radeți şi pe Ernie Walcher?

— Certamente. Şi vă rămân cincizeci de secunde pentru a vă hotărî.

Începe să râdă, cu privirea lui parcă întoarsă înlăuntru, ca şi cum ar râde de sine şi de stupiditatea omenirii întregi.

— Dar sunt hotărât, domnule Cimballi. Ce credeați?

V-am prevenit pe 18 septembrie, când ați venit la mine. Şi eu am fost cel care v-a vorbit de Korber. V-am dat funia cu care să mă spânzurați, aşteptând să văd dacă veti fi destul de abil pentru a o prinde. Trebuie să vă spun mai mult? Nu ştiu la ce grad de ură ați ajuns, apropo de Caltani, dar ar fi imposibil să-mi ajungeți măcar la glezne. Bineînțeles, accept toate condițiile dumneavoastră. Cu Walcher, va fi foarte simplu: vă pot oferi dovezile care vă lipsesc. Nu ştiu cu ce sos vreți să-l mâncați, dar, orice-i veți face, o va fi meritat: ideea de a-l scoate pe Baumer din circulație a fost a lui.

Devine, dintr-o dată, prolix, şi-l simt dispus să-mi depene toată povestea. Dar nu e nici locul, nici momentul. Îl întrerup. La nici măcar patruzeci de ceasuri de întâlnirea mea decisivă cu frații Caltani, cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla ar fi să se afle de întrevederea mea cu Olliphan. El însuşi e de acord. Întreabă:

— Şi ce-ați prevăzut pentru, să spunem, confesiunea mea?

O va înregistra în aceeaşi seară, pe casete, apoi, a doua zi dimineață, la ora patru, cineva trimis de Englez va veni să ia aceste casete şi le va transmite unui stol de dactilografe care vor transcrie înregistrarea. Rosen şi Vandenbergh vor fi în biroul lui la nouă jumătate, având la ei copii ale casetelor şi ale textelor dactilografiate.

— Veți asculta toți trei casetele, veți citi textele, veți face ajustările sau corecturile pe care consilierii mei le vor considera necesare. Veți semna textele. Motivul oficial al vizitei pe care vă vor face Rosen şi Vandenbergh: să aruncați o ultima privire pe documentele pe care Caltani şi cu mine le vom semna a doua zi, pe 4 august...

Şi, deîndată ce Rosen şi Vandenbergh mă vor anunța că au terminat totul şi că se află în posesia mărturisirilor semnate, el, Olliphan, va fi liber să părăsească Statele Unite pentru a pleca oriunde, de exemplu în Africa de Sud, la prietenul lui Korber. Cu speranța ca, totuşi, Caltani nu vor reuşi să-l găsească. Olliphan înclină din cap, zâmbind. E adevărat că are ceva de irlandez în ochi: un fel de nebunie, cumva poetică şi plină de un umor la marginea sălbăticiei:

— Iar eu să nu asist la această întrevedere de joi? Nici vorbă! În primul rând, pentru că există riscul ca Jos si Larry, observând lipsa mea, să se nelinişteasc ă foarte tare. Îi înşel de cinsprezece ani şi mai bine aveți încredere în experiența mea. Şi apoi, mai am un motiv să fiu acolo: vreau să ştiu ce le-ați pregătit. Sunt devorat de curiozitate. Ca simplu joc intelectual, am încercat să-mi închipui cum veți ieşi din această capcana implacabilă pe care eu însumi v-am construit-o. Am încercat să mă pun în locul unui Lavater, al unui Lupino, al unui Vandenbergh sau al unui Rosen. Ce v-aş fi sfătuit să faceți? N-am găsit un răspuns satisfăcător. Şi totuşi, se pare c-ați descoperit un mijloc. Şi să ratez un asemenea spectacol? Al scumpilor mei cumnați muşcând țărâna? În nici un caz, domnule Cimballi! De fapt, mă rog pentru succesul dumneavoastră.

* * *

A doua zi, miercuri, 3. Puțin înainte de prânz, Vandenbergh şi Rosen vin la Pierre. Totul s-a derulat conform prevederilor. Au la ei, înregistrată, dactilografiată şi semnată, „confesiunea" lui Olliphan. Ba chiar au pus originalul într-un loc sigur, neluînd cu ei decât o copie. Nu lipseşte nimic: avem aici, pentru prima dată, povestea adevărată a *Elefantului Alb*: de la propunerea inițială de cumpărare – pentru un milion de dolari – făcută de Olliphan lui Baumer şi energic declinată de acesta, până la intervenția lui Walcher, urmată de răpirea lui Baumer (executată de acela dintre ucigaşii caltanici căruia eu îi spun carbonaro), de moartea lui Baumer (accidentală, dar programată, oricum, pentru mai târziu), de cumpărarea hotelului de către Caltani, operând sub acoperirea unei societăți-paravan, de revânzarea aceluiaşi hotel unui oarecare Cimballi...

Apoi, primele neliniști ale clanului Caltani şi ale lui Walcher, descoperind alături de mine prezența tinerei Heidi Moser. Căci, într-adevăr, apariția lui Heidi e cea care va declanşa totul. Rosen intervine:

— Walcher a fost alertat de prima anchetă, cea efectuată de Lavater. S-a speriat mai ales când a constatat că o păstrezi pe Heidi cu tine şi când a aflat că te-ai dus în Austria pentru a le întâlni pe celelalte surori Moser. Walcher habar n-avea ce ştia Anna – cu care Baumer se întâlnise puțin înainte de a fi răpit. El şi Caltani au conchis atunci că te pregăteşti să iei apărarea lui Heidi şi a surorilor sale, demascând poliției întreaga maşinație. Trebuia să te facă să taci, dar n-ar fi servit la nimic să te execute: prea mulți oameni din jurul tău păreau să fie la curent. Nu, trebuia să-şi asigure complicitatea ta în escrocherie...

— De aceea, incendiul...

— Care a fost pregătit de o echipă specializată, venită de la Chicago. Doi tipi despre care Olliphan ne-a dat, dacă nu numele, măcar coordonatele. Nu va fi prea greu să-i identificam. Dar incendiul a fost calculat în aşa fel încât să nu te amenințe fizic. Au vrut să te pună într-o asemenea situație, încât să nu mai poți spune adevărul, fără a fi tu însuți grav compromis. Ceea ce nu i-ar fi împiedicat să te elimine, dacă ai fi făcut pe nebunul.

Am spus-o: sunt foarte puțini aceia care ştiu amănunte despre Marea Pangheală de mâine, 4 august. Rosen şi Vandenbergh, ca şi Lupino, au fost ținuți în afară secretului. S-ar fi opus, cu siguranță, unei manevre atât de nebuneşti. Şi, oricum, n-aveam nevoie de ei în pregătirile mele.

E, deci, foarte logic ca ei, în calitate de jurişti, să insiste ca mărturisirile lui Olliphan să fie comunicate poliției. Deşi recunosc că minciunile gogonate pe care Marc şi cu mine le-am servit anchetatorilor de la asigurări pun, într-adevăr, câteva probleme. Dar Vandenbergh are o soluție:

— Asigurătorii tăi n-au nimic de câştigat dacă te încolțesc. Garantez că-i voi convinge să accepte o înțelegere. Şi puteți pretinde, tu şi ei, că ați acționat de comun acord, pentru a-i prinde în capcană pe Caltani. Cu mărturisirile lui Olliphan...

Şi îşi dezvoltă argumentele. Abia îl ascult, mai mult din politețe. De fapt, sunt de o nervozitate incredibilă, pe măsură ce orele se scurg şi se apropie, încet, momentul întâlnirii cu Respectabilii Oameni de Afaceri. Pregătesc lupta asta de douăzeci şi cinci de săptămâni, nu mai pot fi întors din drum, e prea târziu. În afară de asta, soluția mea este – sunt convins – superioară tuturor celor care îmi pot fi oferite. Şi, în sfârşit, oricât de ciudat ar părea, nu vreau capul lui Olliphan, oricare ar fi fost rolul lui în povestea asta. M-a ajutat, pentru motive care îi sunt cu totul proprii. Nu am decât simpatie pentru el, şi un soi de milă. Îmi e destul să am mărturisirile lui – de care nu mă voi folosi decât dacă, mâine, totul se va prăbuşi catastrofal – şi să-l fi neutralizat, privându-i pe Caltani de cel mai sofisticat şi mai primejdios consilier al lor.

Pentru a treia sau a patra oară, le răspund consilierilor mei new-yorkezi că rămân la hotărârea mea inițială: nu mă voi folosi de confesiunea lui Olliphan. Philip Vandenbergh pleacă primul, ascunzându-şi furia sub obişnuita lui amabilitate înghețată. Jimmy Rosen pleacă şi el, păstrându-şi, până în ultima clipă, ochii ațintiți într-ai mei. Dacă n-are nici o idee despre intențiile mele reale, ştie că voi juca, în următoarele douăzeci şi patru de ore, cea mai tare partidă din viața mea şi, cu siguranță, cea mai nebună. Nu-i supărat pe mine că l-am ținut deoparte. Îmi strânge mâna şi zâmbeşte:

— Succes, Franz! Sau, mai degrabă, baftă, cum spuneți voi, franțujii!

După care, totul începe să semene cu veghea unui planton. Doar Lavater şi Caliban au rămas cu mine. Vorbind franțuzeşte, mai străini în New York decât oricând altădată, mergem cu toții la cinema – dar nici măcar astăzi Marc şi cu mine nu ne amintim titlul filmului. Ceea ce înseamnă că trebuie să fi fost, amândoi, extrem de încordați.

*** * ***

Întâlnirea cu Familia a fost fixată pentru ora unsprezece patruzeci şi cinci, într-un apartament din hotelul Piaza.

Capitolul 25

O oră mai devreme, mă dusesem la bancă, în Nassau Street, şi retrăsesem din seif cutia cu filmul. Nu eram, evident, singur: mă însoțeau, în afară de Lavater, numitul Kowalski şi două gorile. Am semnat documentele care permiteau deschiderea seifului şi totul s-a derulat fără incidente.

Cutia se află acum pe o măsuță joasă, între Caltani şi mine. Jos Caltani ridică din umeri şi remarcă, cu vocea lui voalată:

— Nu riscai nimic, Cimballi. N-am fi folosit acest film.

— În nici un caz, subliniază fratele său, Larry. Din clipa când intram noi înşine ca asociați...

Pe scurt, ar fi fost un fel de sinucidere pentru ei, îmi spun amândoi, în cor. E înduioşător de-a binelea, dar ridic din umeri, cu fața stresată-furioasă-resemnată a unuia care trebuie să înghită o pilulă şi i se pare prea amară:

— Nu-mi place să mi se ațintească în ceafă un revolver încărcat, chiar dacă sunt anunțat că nu va fi folosit.

Suntem şase. Marc şi cu mine, plus cei doi Caltani, Weisman şi Olliphan. Kowalski a dispărut, simplu pion alungat de pe eşichier. În ce-l priveşte pe carbonaro, l-am văzut când am sosit: stă de pază în camera vecină, împreună cu doi dintre „soldații" săi, pentru că pare să fie, într-adevăr, ministrul de război caltanic.

— Să terminăm, spun eu.

Apartamentul de la Piaza dă spre Central Park. Afară e foarte cald şi se adună nori de furtună.

— Franz!

Lavater e cel care mă cheamă. A deschis cutia, a scos filmul din ea şi îl studiază. Iar fața lui se înnegurează, pe măsură ce descoperă amploarea problemei. Sfârşeşte prin a remarca, cu acreală:

— Care va să zică, aş fi fost primul care ar fi ajuns în puşcărie!

— Dar, bine, doar am fost cu toții de acord să distrugem acest film, observă Olliphan, surâzând afabil.

Găsim un coş de hârtii metalic. Marc şi cu mine decupăm filmul cu foarfecele şi aruncăm bucățile în coşul de hârtii. O mică fiolă cu benzină pentru brichetă este golită peste aceste resturi. Care iau foc imediat. În timpul arderii lor, se lasă tăcere. În curând, nu mai rămâne decât cenuşa, pe care Marc are grijă să o împrăştie.

— Dar nimic nu dovedeşte că n-au fost făcute nişte copii...

Jos Caltani izbucneşte în râs:

— Ei, haideți...

Weisman ia coşul de hârtii, ne arata conținutul şi pleacă să arunce cenuşa în WC. În minutele care urmează, trecem la ceea ce este de fapt obiectivul esențial al întâlnirii. Adică îmi îndeplinesc promisiunea de vânzare pentru cele două procente suplimentare. Ultima exigență pe care o formulez: cer un comision pentru gestiunea mea dintre 25 februarie (data oficială a cesiunii celor patruzeci şi noua de procente, cedate, în realitate, pe 30 martie) şi ziua de azi. Comision care îmi este acordat. Semnez actul de cesiune care face din Weisman, şi deci din Caltani, acționarii majoritari ai *Elefantului Alb*. Trebuie să fie douăsprezece şi zece minute. Mă ridic, cu mutra unuia care a înghițit un purgativ. Jos Caltani îmi întrerupe mişcarea, cu un aer ce pare a spune: «haidem, dacă tot am rezolvat problemele de afaceri, să încercăm să punem ceva căldura umană în relațiile noastre...

— Cimballi, acum suntem asociați. Nu-i aşa? Trebuie să sărbătorim asta... Franz, tu ai sânge italian, ca şi noi. Asta crează nişte legaturi. Spune-ne, de-acum, Jos şi Larry. Şi Ollie. Vom lucra împreună timp de ani de zile, în deplină încredere, nu-i aşa?

Dealtfel, „Ollie" – Olliphan, desigur – a avut o idee mare: de ce n-am merge cu toții să vizităm Elefantul, să-i facem turul de onoare? Ollie ne-a pregătit acolo un mic chef. Unul dintre elicopterele *Elefantului* ne aşteaptă la heliportul din Wall Streeet. Weisman şi Lavater vor merge să pună în siguranță, fiecare, actele pe care tocmai le-am semnat, apoi vor veni şi ei. Sfârşesc prin a-mi da un acord încă morocănos, dar totul arată că mă voi resemna cu situația, în cele din urmă. Nu, nu vorbesc siciliana, doar italiană, aşa, puțin. *Andiamo*!

Şi totul se întâmplă exact după cum era prevăzut. E ora unu şi jumătate când aterizăm pe spinarea *Elefantului*, întâmpinați de un Henry Chance, oficiind în calitatea lui de casino-manager, primindu-şi acționarii (e mai glacial decât oricând, dar, uneori, privirea lui o caută şi o întâlneşte pe a mea, indescifrabilă).

Şampanie franțuzeasca pentru mine, specialități italiene în numele ascendenței noastre comune. Sărbătorim. Weisman apare pe la ora trei, iar Lavater după treizeci de minute. E patru şi ceva când sună telefonul.

Ne-am instalat în saloanele apartamentului meu personal, în fundul modulului anti-atomic (sala privată nu intră în funcțiune decât începând de la şase seara, cu excepția cazurilor când marii jucători o solicită). Henry Chance tocmai ne recită raportul său asupra *Elefantului*, şi minunatelor perspective pe care ne lasă să le sperăm. El răspunde la telefon. Nu e primul apel, şi nu avem nici un motiv să credem că acest apel e mai important decât celelalte. Or, este. E chiar capital. O schimbare aproape imperceptibilă pe fața lui Chance, în vocea lui, mi-o dau de înțeles. Chance îl întreabă pe corespondentul său:

— Şi ei ştiu că domnii Cimballi, Caltani şi Weisman sunt aici?

Trece un timp, apoi spun:

— Bine. În aceste condiții, lasă-i să coboare. Închide şi se explică, într-o linişte sepulcrală:

— Au venit trei bărbați, prezentându-se ca trimişi ai companiei de asigurări Getchell & Harcin. Afirmă cu certitudine că toți proprietarii *Elefantului Alb* sunt reuniți aici. Cer să fie primiți. Spun că venirea lor are motive extrem de grave.

*** * ***

Trebuie să precizez, aici, trei puncte:

— Dacă mă aşteptam – şi pe bună dreptate! – la o asemenea intervenție a companiei Getchell & Harkin, ignoram cu desăvârşire unde şi când se va produce, ca şi forma pe care o va lua.

— Aceşti trei bărbați care dau buzna atât de brutal peste vesela noastră sărbătoare nu sunt, în nici un fel, oamenii mei. E vorba chiar de autentici detectivi particulari, care n-au nici un fel de motiv să-mi facă daruri şi nici nu-mi vor face. Pentru ei, cel puțin în acelaşi grad cu Caltani, eu sunt responsabil de monstruoasa escrocherie pe care au descoperit-o.

— Henry Chance nu ştie nimic despre ce se va întâmpla. Totuşi, pentru a relua expresia pe care a folosit-o el însuşi la Vegas, nu e „un om care poate fi uşor înşelat". Iar eu i-am cerut să aştepte trei luni după deschidere, înainte de a-şi pune în aplicare amenințarea lui cu demisia. Deci, deşi nu ştie nimic despre comedia care va urma, aş putea să jur că-şi dă seama, în această clipă, că eu sunt instigatorul. E destul să-i vezi ochii.

Au, toți trei, siguranța înghețată şi indiferența liniştită a călăilor veniți să procedeze la o execuție. Dintre cei trei, unul singur va vorbi. Se prezintă: numele lui e Yarrow şi are patruzeci de ani de experiența în anchete asupra sinistrelor. E mic, durduliu, cu buze subțiri şi gură minusculă, poartă ochelari fără ramă. Seamănă cu un profesor de matematici pe care l-am avut cândva, şi pe care l-am urât întotdeauna.

— Niciodată până acum, spune el, n-am mai lucrat la un dosar mai dificil. Nici mai limpede, totodată.

Din primele clipe după ce-a intrat, a cerut ca Chance să părăsească sala. Apoi, ne-a citat tuturor numele: Franz Cimballi, Joseph şi Larry Caltani, Marc Lavater, Abraham Weisman.

— Nu ne-am mai întâlnit niciodată, dumneavoastră şi cu mine, dar vă cunosc pe toți.

Continuă:

— Am fost însărcinat cu ancheta asupra incendiului de la *Elefantul Alb*, de acum trei luni. Am preluat, deci, dosarul anchetatorilor obişnuiți ai companiei, care au conchis că e vorba de un sinistru accident. Care au conchis, în mod greşit, că a fost vorba de un accident. Incendiul a fost de origine criminală. Şi o pot dovedi.

Asistenții lui devin activi. Montează repede un proiector şi un ecran mobil (e a treia oară că mi se arată un film!). Încă de la început, recunosc imaginile: e

vorba de cele filmate de echipa de reporteri de la CBS. Exact aceleaşi. S-au putut vedea pe toate ecranele americane...

— Milioane de oameni l-au văzut, domnilor! Eu însumi l-am studiat de mai multe ori... Înainte de a descoperi ceva anormal...

Credeam că va trebui să joc teatru. Dar nu-i nevoie; chiar simt un fior înghețat alergându-mi pe spinare si, după brusca tensiune a fraților Caltani, aşezați lângă mine, înțeleg că lumea li s-a prăvălit în cap. Căci personajul pe care Yarrow îl izolează în mijlocul mulțimii de polițişti, pompieri şi plimbăreți care contemplă Elefantul în flăcări, acel personaj asupra căruia se opreşte imaginea, este paznicul pe care l-am văzut prin monitorul de control, cel care a instalat popii şi care, mai târziu, a îndepărtat cel puțin unul, şi care mi-a zâmbit ironic. Yarrow:

— În acea duminică de 27 februarie, ziua incendiului, *Elefantul Alb*, în curs de construcție, se afla, evident, sub supraveghere. Şapte paznici, cu totul. Cunoaştem numele şi chipurile lor; le-am înregistrat mărturiile. Am reconstituit deplasările lor în clipa sinistrului. Toți pot fi văzuți pe filmul făcut de CBS, într-un moment sau altul. Or, priviți bine bărbatul acesta din mijlocul mulțimii... Care poartă o uniformă de paznic al *Elefantului*... Şi care, departe de a se interesa de foc, se îndepărtează în cea mai mare indiferență...

Filmul, oprit asupra unei imagini, porneşte mai departe. Dar oprindu-se, imagine cu imagine, într-un relenti teribil de impresionant:

-... Se îndepărtează şi pleacă... Observați, domnilor, că pare chiar grăbit să dispară. Iar aceasta este o primă dovadă: existau, oficial, şase paznici care asigurau supravegherea *Elefantului Alb*. Dar acesta? De unde a apărut? De unde a ieşit acest al şaptelea paznic? Şi care a fost rolul său?

Filmul revine în urmă, se opreşte, din nou, pe chipul omului. Imaginea este, dintr-o dată, mărită:

— Şi cine era el? Ne-au trebuit câteva săptămâni pentru a-l identifica. Iar acum cunoaştem numele lui: Frank Dindelli. Mai exact, Frank Bruno Dindelli. De două ori condamnat, o dată pentru violențe, altă dată pentru racket şi acte de violență. Ceea ce nu l-a împiedicat, totuşi, să-şi găsească de lucru: în luna februarie, încă mai lucra ca şofer la o societate care importa, mai ales, ulei de măsline. Societate care aparține cui?

Lui Jos şi Larry Caltani.

— Bineînțeles că am dorit să-l întâlnim pe acest domn Dindelli, pentru a-l întreba ce făcea la Atlantic City, îmbrăcat într-o uniformă de paznic la care nu avea nici un drept. Chiar l-am si găsit. Dar nu în Statele Unite. Pentru că a părasit teritoriul american, plecând în Sicilia, unde trăieşte acum liniştit, aproape de Taormina, din venitul unui hotel şi al unui restaurant, plătite cu bani peşin. Cât priveşte data revenirii sale în țara strămoşilor, şi ea e foarte interesantă: Dindelli a plecat de la New York spre Roma în seara zilei de duminică, 27 februarie.

În această clipa, privesc spre Caltani. Stau țepeni, dar ar trebui sa fii orb pentru a nu vedea nervozitatea lor crescândă. O bucurie sălbatică mă umple: încasați-o, domnilor Oameni de Afaceri Respectabili!

Yarrow continuă:

— Bineînțeles, am reuşit să stabilim un raport strâns între Frank Bruno Dindelli şi dumneavoastră, domnule Joseph Caltani. Avem dovezile contabile ale generozității dumneavoastră față de Dindelli. Că tot veni vorba, ați făcut-o prin intermediul unuia dintre paravanele dumneavoastră obişnuite: domnul Weisman, aici de față. Am stabilit astfel, dacă mai era nevoie, şi legaturile dintre dumneavoastră, domnule Caltani, şi domnul Weisman. Dar cu asta n-am terminat. Mai există încă ceva. La Dallas, în timpul asasinării preşedintelui Kennedy, mai mulți cineaşti amatori au filmat scena. La fel şi pentru ceea ce s-a întâmplat la *Elefantul Alb*, duminica 27 februarie, între orele unsprezece şi treisprezece. Am reuşit să găsim nu mai puțin de şapte persoane care filmaseră. Era duminică, şi în zonă mişunau o mulțime de turişti veniți de la New York. Printre imaginile luate la întâmplare, un film ne-a reținut în mod deosebit atenția...

... Scena pe care a înregistrat-o „cineamatorul" e scurtă. Nu durează decât şapte sau opt secunde. Într-un fel, acel John Ford de duminică a măturat încetişor perimetrul *Elefantului Alb*, filmând, probabil, fără să-şi dea seama ce. Cu toate acestea, a imortalizat pentru eternitate prezența a cinci persoane, lângă ieşirea de urgența numărul unu a modulului:

— Va recunoaşteți, domnule Cimballi? Îi recunoaşteți pe cei doi copii de lângă dumneavoastră? Iar acest bărbat care, la zece sau doisprezece metri de dumneavoastră, mânuieşte un pop, este, fără îndoială, consilierul dumneavoastră francez, domnul Lavater, aici de față. În timp ce paznicul care se vede în stânga, îndepărtându-se, este – veți fi de acord – perfect identificabil, deşi nu-l vedem decât din spate: e vorba de Frank Bruno Dindelli.

Proiecția se opreşte. Unul dintre asistenți reaprinde lumina. Yarrow ne priveşte, cu o sclipire de triumf în ochii lui de miop:

— Şi mai am o a treia dovadă, domnilor. Nu sunt mulți specialiştii în stare să organizeze la secundă un incendiu asemeni celui de la *Elefantul Alb*, în aşa fel încât anchetatorii obişnuiți ai unei companii de asigurări să se înşele şi să conchidă că a fost vorba de un sinistru accident...

Sunt atât de puțini, încât Yarrow afirmă că au fost identificați. Sunt doi, veniți special pentru asta de la Chicago. Yarrow are numele şi fotografiile lor. Ştie când au fost contactați de Jos Caltani şi Abie Weisman, cu cât i-a plătit Caltani, şi prin ce mijloace. Cu dovezile bancare pe masă. Dovezile pe care le aduce sunt atât de multe, încât pentru Caltani şi Weisman, a-şi nega responsabilitatea în incendiul voluntar şi în escrocheria față de asigurări ar fi de-a binelea rizibil.

... Ca şi, de altfel, pentru mine şi Lavater. Nu există nici o îndoiala şi nici o posibilitate de apărare: suntem, cu toții, vinovați. Şi complici. Yarrow chiar a eşafodat o teorie foarte plauzibilă, care explică destul de bine conivența noastră:

Jos şi Larry Caltani, Abie Weisman, James Montague Olliphan, Marc Lavater şi Franz Cimballi, ca nişte bandiți ce suntem cu toții, am dat foc în mod voluntar *Elefantului Alb* pentru a-i convinge pe chinezii din Macao să se retragă din afacere.

Pentru el, este peremptoriu.

Are dreptate.

Şi încă mai văd privirea lui Olliphan, care mă fixează în tăcere. O privire care, din câte pot eu citi, mă întreabă: „Pentru Dumnezeu, Cimballi, cum naiba ai făcut şi, mai ales, unde vrei să ajungi?

Capitolul 26

Aici se impun câteva precizări. Ideea filmului pretins turnat de un cineamator îmi aparține. Sunt, chiar, destul de mândru de ea. Când le-am expus-o lui Li şi Liu, i-a făcut să izbucnească în obişnuitul lor râs nebun. În calitate de foşti specialişti în efecte speciale la Hong Kong, pentru filmele Kung-Fu pline de hemoglobină, le-a venit uşor. Reconstituirea decorului exact a fost simplă: încă mai exista, şi l-am copiat cu scrupulozitate, aşa cum era el pe 27 februarie. Pentru actori, nici o problemă: Marc, Marc-Andrea, Heidi şi cu mine ne-am jucat, fiecare, propriul rol (chiar ne-am distrat de minune), în ce-l priveşte pe falsul Dindelli, cel de-al şaptelea paznic, rolul lui a fost jucat de un actor din Los Angeles, văzut din spate.

Aşa am făurit prima dovadă.

În ceea ce priveşte identificarea „specialiştilor" de la Chicago, ne-am folosit de mărturiile lui Olliphan. Cel mai greu a fost să-i transmitem lui Yarrow numele lor fără ca Yarrow să cunoască proveniența informației. În disperare de cauză, am recurs la tradiționalul „informator", pe care Yarrow l-a plătit.

În ceea ce priveşte, însă, cea de-a treia dovadă, noi n-am avut nici un amestec: lui Yarrow îi aparține tot meritul de a-l fi reperat pe Dindelli pe filmul CBS-ului. Chiar dacă l-am mai ajutat puțin, asta nu înseamnă că nu şi-a condus la perfecție ancheta. Ceea ce face ca astăzi, 4 august, să ne poată expedia pe toți la puşcărie: Caltani, Weisman, Marc, Olliphan şi cu mine.

De ce l-am ajutat?

Răspunsul îl dă însuşi Yarrow:

— Înainte de a vorbi, i-am cerut lui Henry Chance sa iasă. În mod deliberat. El nu este implicat, reputația lui e deasupra oricărei bănuieli, iar ancheta noastră a dovedit că această reputație este justificată. Dar poate că unii dintre dumneavoastră (observ cu mândrie că spre mine priveşte, ca omagiu adus stupefiantei mele inteligențe) au înțeles deja unde vreau să ajung. Situația e limpede: dacă dosarul constituit de noi ajunge la poliție, voi avea marea satisfacție să vă văd pe toți după gratii. De fapt, dacă patronii mei mi-ar fi îngăduit, aş fi venit împreună cu poliția. Si cu mandatele de aducere. Dar am primit alte ordine şi le execut...

Fără nici un chef, se vede.

Apoi continuă: să trecem peste amănunte, cum spune el însuşi: ne oferă o tranzacție, în numele lui Getchell & Harkin, care l-au angajat. Noi (Caltani şi cu mine) am primit în mod fraudulos o sută de milioane de dolari. Va trebui să-i dăm înapoi. E minimum posibil. Dar va trebui să plătim şi dobânzi. De zece la suta. Adică încă cinsprezece milioane dolari.

— În afară de asta...

Buzele subțiri ale lui Yarrow schițează o jumătate de zâmbet, zâmbetul sadic al profesorului de mate care-l pocneşte pe chiulangiul şcolii cu o ecuație de gradul trei:

— În afară de asta, bineînțeles, nişte daune, fixate la şaptezeci şi cinci de milioane de dolari. În total, o suta cincizeci plus cinsprezece plus şaptezeci şi cinci: două sute treizeci milioane dolari. Veți împărți această datorie între dumneavoastră, cum veți voi.

Asistenții lui Yarrow şi-au strâns materialele. Pleacă. Yarrow îşi strânge şi el mapa:

— Două sute treizeci de milioane, domnilor. Azi e joi, 4 august, vă aştept la agenția noastră din Newark lunea viitoare, pe 8 august, începând de la ora nouă patruzeci şi cinci. Aveți timp până la ora zece să prezentați, împreună sau separat, cecuri confirmate pentru această valoare. În caz de întârziere, fie şi de un singur minut şi indiferent de motiv, nu voi aştepta, voi pleca din birou pentru a depune plângerea.

Îşi pocneşte încuietoarea metalică a diplomatului şi pleacă.

Frumoasă ieşire, trebuie să recunosc. Shakespeariană.

Rolul meu cerea să urlu de furie. Am urlat. Le-am explicat fraților Caltani ce cred despre ei. Cum, nu fuseseră nici măcar în stare să organizeze un incendiu fără să lase urme? Şi cine-l folosise pe Dindelli? Cine fusese la Chicago, după cei doi aşa-zişi specialişti? Eu? Şi cine lăsase să circule filmulețul din care Yarrow ne arătase o bucățică? Că doar nu-şi închipuie c-o să înghit povestea cu cine-amatorul? Filmul lui Yarrow era acelaşi pe care ei, Caltani, mi-l arătaseră la Harrison! Da, acelaşi! Nu-mi vine greu să simulez furia: îi urăsc într-adevăr pe aceşti bandiți care au încercat să mă escrocheze şi care, deocamdată, poate chiar au reuşit, antrenându-mă într-o aventură pe care am, încă, toate şansele s-o sfârşesc în puşcărie. Şi, în ciuda lui Marc care încearcă să mă calmeze (dar era un joc stabilit între noi), îmi pierd sângele rece:

— Ascultați-mă, voi, Caltani, şi tu deasemeni, Olliphan! Ce vă închipuiți c-am făcut, după ce mi-ați arătat dosarul acela împotriva mea? Vă închipuiți, poate, c-am stat liniştit, aşteptându-mi execuția? Am căutat mijloace de apărare. Şi am găsit. Poate nu destule pentru a vă obliga să mă lăsați în pace, dar suficiente pentru a vă face să vă scufundați împreună cu mine. Şi eu am făcut dosare. Şi vă previn: îi veți plăti lui Yarrow cele două sute treizeci de milioane, le veți plăti până la ultimul cent, sau arunc totul în aer – mă duc eu primul să vorbesc cu poliția. Iar poliția va veni să vă vorbească nu numai despre acest incendiu voluntar, ci şi de şantajul vostru împotriva mea, de afacerea Baumer – de întreaga afacere Baumer – ca să nu mai spun de fraudele fiscale din braseriile voastre! Cu şantaj, fraude şi kidnapping, veți avea pe cap poliția federală!

În acest punct, tot după scenariul prevăzut între Olliphan, Lavater şi mine, mi se cere să mă calmez, să încercam să discutăm situația fără să ne enervăm. Pentru că e gravă şi va trebui să contribuim cu toții la găsirea unei soluții...

Să vorbim despre bani, de exemplu. Yarrow ne cere două sute treizeci de milioane. Olliphan propune ca suma să fie plătită proporțional cu participările noastre la *Elefantul Alb*: cincizeci şi unu la sută pentru Caltani, patruzeci şi nouă pentru mine. Respectiv: o sută şaisprezece milioane o sută cincizeci de mii şi o sută treisprezece milioane opt sute cincizeci de mii. Încep din nou să urlu de furie: cine a pus focul, cine e răspunzător de rahatul ăsta? Caltani. Atunci ei să plătească.

Patru ore mai târziu, mulțumită grijii lui Olliphan şi Lavater, ajungem la un acord care mă face să scrâşnesc foarte vizibil din dinți: eu voi plăti o sută de milioane, iar Caltani o sută treizeci.

Am reuşit chiar să vorbesc despre definitiva mea ruinare, cu lacrimi adevărate în ochi.

*** * ***

De ce vor plăti Caltani?

Aici e nodul afacerii, şi acea parte a planului meu asupra căreia Marc mai întâi, Li şi Liu mai apoi şi, în sfârşit, Miranda, şi-au exprimat cele mai mari rezerve. Pentru a conveni, până la urmă, că aveam, probabil, dreptate.

Caltani vor plăti pentru că nu au de ales. Formula e tradițională. Pentru a o înțelege, ar trebui cunoscuta situația lor. O cunosc: din luna februarie, cu formidabila lui tenacitate, Jimmy Rosen s-a încrâncenat să strângă un maximum de informații despre adversarii mei. Caltani au, dacă nu un imperiu, cel puțin destul de multe posesiuni terestre: în clipa de față, ei dețin cincizeci şi unu la suta din Elefantul meu; plus sută la suta din cazinoul de alături; plus un lanț de braserii şi restaurante în New York; plus părți în trei sau patru societăți de import-export (ulei de măsline, mai ales); plus încă o participare (la paritate cu o Familie din Chicago) într-un cazinou în Vegas şi un altul în Bahamas.

Pentru ei, a nu-l plăti pe Yarrow înainte de 8 august, ora zece, ar fi o sinucidere şi, în orice caz, o nebunie:

— În primul rând pentru că, cerându-ne penalități de şaptezeci şi cinci de milioane de dolari, compania de asigurări s-a dovedit rezonabilă. Adevărul este că, în ipoteza unei acțiuni în justiție, am fi probabil condamnați să plătim mai mult de-atât. Penalizările ar putea fi fixate de către judecător la echivalentul sumei escrocate, adică o suta cincizeci de milioane. Şi ar fi trebuit să aliniem trei sute cinci milioane, în loc de două sute treizeci.

— Apoi, cel puțin unul dintre Caltani, dacă nu amândoi, ar fi mers în puşcărie (împreună cu mine, desigur, dar nu văd cu ce i-ar fi încălzit asta, oricât de simpatic şi țunțurliu oi fi fiind).

— A treia consecință, cel puțin la fel de importantă: li s-ar fi interzis participarea, sub orice forma, la administrarea unui cazinou. Ar fi trebuit, deci, să se retragă, nu numai de la Atlantic City, dar şi de la Vegas şi de la Nassau. fără posibilitatea de a mai reveni vreodată.

— Amenințarea mea de a-i da pe mâna poliției federale e un bluff. Nu am nici o dovadă, nici pentru răpirea lui Baumer, nici pentru fraudele din braserii. Dar ŞTIU că, în ambele cazuri, au câte ceva să-şi reproşeze. Frații Caltani habar n-au cât de informat sunt eu, dar, în nici un caz, nu vor ca poliția federală să se intereseze îndeaproape de ei.

— Şi, în sfârşit, plătind – chiar în condițiile dramatice în care o vor face – salvează esențialul. Olliphan se va osteni îndelung sa le-o explice şi e cel mai bun consilier al lor – esențialul înseamnă posibilitatea de a se reface.

Cum se spune, îşi taie o mână, dar îşi salvează capul. N-au de ales. Cum vor plăti?

Ultimatumul lui Yarrow datează de joi, patru august, la finele după-amiezii. Să spunem orele şase seara. Plata celor două sute treizeci de milioane trebuie făcută neapărat lunea următoare, înainte de orele zece. Un răgaz de optzeci şi opt de ceasuri. Dintre care patruzeci şi opt ocupate de week-end, ceea ce, când e vorba să găseşti lichidități, nu uşurează lucrurile – dimpotrivă.

Caltani nu au o suta treizeci de milioane în casierie. De altfel, cine naiba are? După estimările lui Rosen şi Vandenbergh, ei ar putea mobiliza, în acest timp scurt, zece până la douăsprezece milioane, ceea ce e deja mult.

Mai lipsesc o sută douăzeci de milioane.

Care bancă i-ar împrumuta? Pentru că, mai întâi, ar trebui să-i explice bancherului PENTRU CE le trebuie o asemenea sumă. Şi asta în trei zile, printre care şi un week-end? Imposibil.

Să împrumute de la partenerii lor din Nassau şi Vegas? Presupunând chiar că numiții parteneri dispun de asemenea sume – şi imediat! – leacul ar fi mai rău decât boala. Nu se fac cadouri nici între financiari, dar, între Familii, e vorba de un echilibru al terorii. A-ți arăta slăbiciunea înseamnă să te condamni singur la moarte.

Nu, frații Caltani n-au decât o posibilitate, una singură…

Grupul elvețian.

Ştiu totul despre grupul elvețian. Am şi de ce: eu îi sunt tatăl fondator. Îmi puteți spune Papaşa.

Grupul elvețian şi-a făcut apariția pe piață în cursul lunii aprilie. A fost unul dintre primele mecanisme pe care le-am pus la punct, în pregătirea ripostei mele anti-caltanice. Grupul elvețian se află la Zurich. El reprezintă nişte interese financiare foarte mari şi a mandatat, oficial, doi oameni, unul numindu-se Paul Hazzard, american, iar celălalt, Adriano Letta, italian. Hazzard şi Letta sunt, spun ei, purtătorii unor capitaluri dornice să se plaseze pe piața americană. Prin intermediul lui Olliphan, ei obțin o întrevedere cu Jos Caltani şi îi fac o ofertă de

cumpărare pentru cazinoul din Atlantic City, cel de lângă *Elefantul Alb*. Caltani refuză. Aşa era prevăzut. Dar asta nu-i descurajează pe ambasadorii finanţei helvetice. Ei revin la atac, încă de două sau trei ori. Adriano Letta vorbeşte o engleză de-ţi vine să plângi, dar vorbeşte italiana şi chiar dialectul sicilian. Face totul pentru a lega relaţii personale cu fraţii Caltani şi reuşeşte; este chiar invitat la masă în Familie. Împarte cu ei macaroanele prieteniei veşnice şi pleacă înapoi la Roma (asta se întâmplă cam pe 20 iulie), regretând încă o dată că Familia a declinat oferta clienţilor săi şi neuitând să precizeze că nu se ştie niciodată şi, poate, într-o zi...

Atunci a fost aşezată capcana.

Iar Caltani nu pot face altceva decât să se încreadă în ea. Presaţi de timp şi, mai ales, împinşi de un Olliphan dezlănţuit, îl sună pe Letta la Roma. În această clipă e ora zece seara la New York, joi 4, şi deci ora patru dimineaţa, vineri 5, la Roma. Îl anunţă pe Adriano că s-au hotărât să-i accepte oferta; dar, spun ei, afacerea este extraordinar de urgentă. Este abilitat să trateze pe loc? Poate porni imediat spre Statele Unite? Ca întotdeauna, Adriano urmează foarte scrupulos consemnele mele: se strâmbă, aducând ca argument cvasi-imposibilitatea în care se află de a trata o afacere într-un termen atât de (ridicol de) scurt. În sfârşit, cedează solicitărilor aproape disperate ale italo-americanilor. La ora şase cincizeci dimineaţa (la Roma) urcă într-un avion care îl lasă la Paris exact la timp pentru a sări într-un Concorde al Air France. Este la New York la ora şase treizeci şi cinci dimineaţa (ora coastei de est americane). Discuţia este angajată imediat...

... Discuţie în cursul căreia Caltani vor merge până la a-i oferi lui Adriano un milion drept ciubuc, pentru ca el să-şi convingă clienţii să încheie afacerea în aceeaşi zi! Ciubuc pe care Adriano îl acceptă (mi-l va remite în totalitate, iar eu îi voi lăsa comisionul obişnuit de zece la sută, dar asta nu-i decât o anecdotă) şi care îl face, într-adevăr, extrem de convingător cu „clienţii" lui elveţieni. Telefonează îndelung la Zurich, argumentează la nesfârşit, chiar în prezenţa fraţilor Caltani, care îşi rod unghiile.

(Aşa, în trecere, să notăm că „elveţianul" căruia îi telefonează nu e altul decât Cannat, adjunctul lui Lavater, care s-a echipat, pentru circumstanţă, cu un superb acent germanic.)

Adriano închide în sfârşit, zâmbeşte spre Caltani: „S-a făcut. Sunt de acord." E ora zece fără un sfert dimineaţa la New York, şi deci cinsprezece patruzeci şi cinci în Europa. Letta le defineşte italicilor condiţiile în care se va face afacerea: grupul elveţian răscumpără, cu patruzeci de milioane, părţile Caltani din *Elefantul Alb* şi, cu optzeci de milioane dolari, părţile lor asupra celuilalt cazinou, învecinat. O sută douăzeci de milioane dolari, cu totul. Pe deasupra, elveţienii preiau cele două ipoteci asupra celor două cazinouri (în proporţie de cincizeci şi unu la suta, în cazul *Elefantului Alb*.)

Aceste o sută douăzeci de milioane vor fi vărsate sub formă de cec confirmat, luni 8 august, la ora noua treizeci dimineaţa. „Mai mult de-atâta nu se poate,

explică Adriano, vom semna toate actele atunci." Şi numai cu preţul unei noi şi foarte crâncene discuţii obţin Caltani de la Adriano să devanseze cu o oră încheierea tranzacţiei şi, deci, remiterea cecului. Putem înţelege febrilitatea fraţilor Caltani dacă ne amintim că trebuie să se afle, la secundă aproape, în faţa lui Yarrow la Newark, de cealaltă parte a Hudsonului, înainte de ora zece dimineaţa. (De fapt, luni, Adriano se va strădui EXPRES s-o lungească cât mai mult; până la a-l duce pe Jos Caltani în marginea demenţei, obligându-l să traverseze Hudsonul într-o viteză meteorică, de groază ca nu cumva să întârzie la întâlnirea cu Yarrow.)

Se răzbună fiecare cum poate.

* * *

Ce-au vândut Caltani, pentru a obţine aceste o sută douăzeci de milioane?

Mai întâi, propriul lor cazinou. Investiseră în el optzeci şi cinci de milioane şi contractaseră un împrumut de trei sute douăzeci de milioane. Grupul elveţian le varsă optzeci de mii şi preia ipoteca. Pierdere pentru Caltani: cinci milioane (plus milionul dat ciubuc). Dar în realitate, ei pierd mult mai mult, pentru că au vândut, cu mai puţin decât preţul de cost, o întreprindere creată de ei şi care, în patru luni de funcţionare (cazinoul lor se deschisese cu două luni înaintea *Elefantului Alb*), se dovedise foarte rentabilă şi care, în realitate, valorează cu douăzeci la sută mai mult decât investiţia iniţială. Ei pierd, practic, un posibil câştig de douăzeci la sută din patru sute cincizeci de milioane, adică vreo nouăzeci de milioane.

Caltani îşi mai vând cele cincizeci şi unul de procente din *Elefantul Alb*. Primesc patruzeci, mie-mi dăduseră douăzeci şi unul. Câştigă nouăsprezece.

Acest ultim punct m-a enervat îngrozitor. Dar, ori de câte ori am refăcut calculele, n-am putut face nimic. Aceste nouăsprezece milioane sunt momeala mea, care ascunde imensul cârlig.

* * *

Iar eu, Cimballi Franz din Saint-Tropez?

Căci un lucru e sigur: pentru a nu le trezi nici o bănuiala caltanezilor, trebuie neapărat să-mi plătesc partea mea. Şi s-o plătesc, într-adevăr, nu să mă mulţumesc cu un joc de înscrisuri. O dată pentru că Familia era perfect capabilă să-mi verifice operaţiunile şi încă o dată pentru că îl aveam în faţa mea pe Yarrow, care nu era un compars.

Aşa că a trebuit să aliniez o suta de milioane de dolari. Şi asta în optzeci şi opt de ceasuri. (Având, totuşi, un avantaj enorm asupra co-acuzaţilor mei: că mă aşteptam la asta şi înca de douăzeci sau douăzeci şi cinci de săptămâni.)

Şaizeci şi cinci de milioane de dolari mi-au venit de la Turc. Mi-a cumpărat, foarte oficial, părţile mele din *Elefantul Alb*. Pe baza unui simplu telefon şi în numele vechii noastre prietenii (Ha! Ha! Ha!). Şaizeci şi cinci de milioane de dolari

este, de altfel, prețul real, în august '77, a patruzeci şi nouă la sută din acțiunile cazinoului, după două luni de funcționare, mai mult decât satisfăcătoare.

Treizeci şi cinci de milioane provin, tot foarte oficial, din vânzarea către Li şi Liu a drepturilor mele asupra a două afaceri pe care le-am creat împreună cu ei: Safari şi Tennis-in-the-sky. În realitate, e o mulțime de vreme de când nu mai am nici o parte din cele două întreprinderi. Dar cine s-o ştie, în afară de cei doi chinezi şi de mine? Ca întotdeauna, în asemenea cazuri, în structurarea financiara a celor două afaceri, s-au folosit din plin societățile-paravan. A-mi regăsi urma într-o asemenea pădure de societăți anonime şi exotice ar cere ani de zile.

Am pariat, fără să-mi asum prea multe riscuri, că Familia va avea alte lucruri pe cap decât să caute să priceapă cum am reuşit să respect partea mea din târg.

*** * ***

Luni, 8 august 1977, la ora nouă patruzeci şi patru, mă prezint în fața lui Yarrow cu cele două cecuri confirmate, unul de la Turc, celalalt de la Li şi Liu. Caltani au ajuns deja înaintea mea, fluturând cecul semnat de clienții lui Letta, plus zece milioane din bănuții lor. Şi trebuie să recunosc că arătăm ca nişte cretini; ai zice că suntem nişte băiețaşi prinşi la furat de mere şi chemați să declare că nu mai fac.

Yarrow examinează cecurile. Socoteala e completă: două sute treizeci de milioane dolari. Yarrow pufneşte disprețuitor şi, probabil, cu părere de rău. Fără îndoială, el ar fi preferat ca toată afacerea să ajungă în tribunal.

— Dar, mai spune el o dată, eu nu fac altceva decât să execut ordinele care mi se dau. Ați ieşit destul de bine.

Cu un aer mai scârbit decât oricând, ne remite, în schimbul cecurilor noastre, documentele prin care Getchell&Harkin ne garantează încetarea oricărei urmăriri. La urma urmei, e un fel de descărcare prin care suntem recunoscuți, Caltani şi cu mine, drept nişte modele de probitate şi de virtute financiară.

Întrevederea cu Yarrow a durat doar douăzeci de minute. Larry Caltani se aranjează să iasă odată cu mine. Chiar dacă aş avea pentru el măcar un grăunte de simpatie – ceea ce nu este cazul – rolul meu în comedie cere să fac zâmbre. Şi le fac din plin. Cu atât mai mult cu cât, în afară de comedie, simt un dezgust total pentru tot ce s-a întâmplat. Exaltarea care m-a înflăcărat în ultimele luni se prăbuşeşte dintr-o dată. Chiar dacă este rezultatul unui plan îndelung chibzuit, fapt este că m-am pomenit în fața lui Yarrow, Polițistul Integru şi Implacabil, în neplăcuta şi umilitoarea poziție a unui escroc silit să dea socoteală. Ceea ce nu mi-a plăcut defel.

— Nasol moment, aşa-i?

Asta-i chiar cumplit: iată, acum, un Caltani arătându-mi simpatie! Printr-un gest foarte latin, mă apucă de braț. Mă desprind cu o furie care nu e prefăcută:

— Cu cât vă voi vedea mai puțin în următoarele două secole, cu atât voi fi mai mulțumit!

— Nu vei mai auzi vorbindu-se de noi, Cimballi.

— Cu atât mai bine pentru voi. Nu uitați că țin bine dosarele alea cu afacerea Baumer şi cu fraudele fiscale.

Ochii negri ai celor doi frați se ațintesc asupra mea:

— Scoate-le, Cimballi şi eşti un om mort.

— N-am de gând să le scot. Câtă vreme veți sta departe de mine. Apoi adaug: şi câtă vreme voi fi sănătos.

Bodyguarzii lor se apropie. Larry Caltani îmi întinde mâna:

— În semn de pace, spuse el.

— Du-te-n mă-ta.

Se urcă în maşina lor lungă şi neagră, care porneşte în direcția podului George Washington.

*** * ***

În ce mă priveşte, nu mă grăbesc. Îmi ia două ceasuri până ajung în Manhattan. Nu ajung înapoi la Piere decât pe la ora unu. O sun pe Sarah la San Francisco. Îi spun că totul e bine, că s-a terminat, că vom fi în curând din nou împreună, copiii, ea şi cu mine. Închid şi mă întorc spre el.

Tocmai linge o înghețată. Consimte, totuşi, să se întrerupă:

— Înghețatele astea americane sunt oribile. Mai proaste chiar decât jegurile alea de casate yemenite, dacă stau să mă gândesc.

— Apropo de gândit, gândesc c-a venit momentul să facem socotelile.

Îmi arată cele două sute treizeci de milioane în cecuri confirmate, pe care Yarrow i le-a adus cu o oră în urmă. Zâmbeşte:

— Da. Cred c-a venit momentul.

Capitolul 27

Nici o clipă nu m-am gândit că Hassan Fezzali – şi, în spatele lui, prinţul Aziz – îmi va sări în ajutor pentru simplul motiv că şi eu îl scosesem pe Hassan dintr-o situaţie dificilă. Nu se pot face afaceri bune cu sentimente bune: prietenia care ne lega, şi pe care episodul casatelor o întărise, nu mi-a permis, în cel mai bun caz, decât să fiu ascultat...

... Atunci când, la jumătatea lui martie, imediat după ce obţinusem la Macao acordul Mirandei, l-am întâlnit în secret pe Fezzali la Roma, el m-a ascultat într-adevăr. Dar a ascultat fără să comenteze. Am spus:

— Bineînţeles, ceea ce propun eu acum este o afacere. Nu este lipsită de riscuri, dar ce întreprindere nu are, mai ales când ai în vedere beneficii atât de importante? Pentru că la sfârşit...

— Dacă totul merge bine.

-... Pentru că la sfârşit, dacă-totul-merge-bine, veţi fi investit doar un miliarduţ dintre toate miliardele de petro-dolari pe care le administraţi. Iar acest miliard vă va aduce cam treizeci la suta în mai puţin de un an. Am zis. Amen.

— Dorinţa de a vă mări bogăţiile vă obsedează..., dar în curând veţi şti... veţi vedea iadul şi vi se va cere socoteală de plăcerile lumii acesteia... Surata 102, versetele l-8.

— Aşteptăm cu toţii sfirşitul. Aşteptaţi-l şi voi şi veţi afla cine a urmat drumul cel drept şi cine s-a lăsat înşelat de Acela. Surata 20, versetul 135, dacă nu mă înşel.

— S-ar zice că te-ai uitat de curând prin Coran.

— Nu trebuie să neglijezi nimic, într-o asemenea afacere.

Din punct de vedere fizic, Hassan şi-a revenit cu desăvârsire de pe urma captivităţii sale. E aşa cum l-a dăltuit eternitatea în el însuşi: un cap de bătrână cămilă melancolică, aşezat pe o mare carcasă de ciolane. Plus o limbă enormă, pentru lins îngheţate. Îşi scarpină creasta marelui său nas beduin:

— Şi, după tine, ar trebui să cumpăr compania aia de asigurări? Herschell...

— Getchell. Getchell & Harkin New Jersey Insurance Company. Nu-i o companie prea mare. Cei o suta şi cincizeci de milioane de dolari pe care a trebuit să-i plătească au pus-o puţin în dificultate. În plus, actualul preşedinte, Jack Getchell, este un bărbat vârstnic, fără descendenţă directă. Va vinde.

— Să admitem. Şi apoi?

— Apoi, omul pe care îl veţi pune în fruntea companiei pentru a va reprezenta interesele va trebui să redeschidă imediat, în secret, ancheta asupra incendiului de la *Elefantul Alb*. Ancheta pe care o va încredinţa unui anume David Yarrow. M-am informat: Yarrow e cel mai bun detectiv în acest domeniu.

— Şi Yarrow va descoperi că incendiul a fost de origine criminală.

— Da.

— Şi te va baga în puşcărie.

— Nu.

— Păcat. Şi de ce n-ai merge la puşcărie, tinere Cimballi Franz?

— Pentru că Yarrow va asculta de ordinele – extrem de precise – care-i vor fi fost date de noul preşedinte al companiei Getchell & Harkin, adică reprezentantul dumneavoastră. Va asculta pentru că ştie prea bine că orice companie de asigurări preferă, de o sută de ori, un aranjament prost unui proces bun. Şi, de altfel, Yarrow nu va avea de ales: va asculta sau nu va fi plătit.

— Aşa că această companie de asigurări pe care o voi cumpăra va primi două sute treizeci de milioane dolari de la Caltani şi de la tine?

— Exact.

— O suta cinsprezece milioane de la fiecare?

— Cred că-i voi putea convinge pe Caltani să plătească o sută treizeci. La urmă urmei, ei au dat foc cazinoului meu.

— Iar tu vei plăti o sută de milioane?

— Pe muchie.

— Dar nu-i ai.

— Turcul îmi va cumpăra părțile mele din *Elefantul Alb* pentru şaizeci şi cinci de milioane. E prețul real.

— Turcul nu are atâția bani.

— Va avea. Când îi veți da voi. În realitate, nu el, ci voi veți cumpăra cele patruzeci şi nouă de procente ale mele din Elefant.

— Înțeleg. Dar tot îți vor lipsi treizeci şi cinci de milioane. De unde-i iei?

— Mi-i împrumuta Li şi Liu cu cinsprezece la sută. Fiul Deşertului rânjeşte:

— Această încredere pe care ți-o dovedesc Celeştii țicniți mă va surprinde întotdeauna. Sunt aproape la fel de nebuni ca şi mine, care te ascult delirând. Şi ce va mai trebui să cumpăr?

— Restul *Elefantului Alb* de la Caltani şi celălalt cazinou, în întregime, de la aceiaşi Caltani. Prin intermediul unui pretins grup elvețian pe care-l vom crea pentru această circumstanță, cu Adriano Letta ca director comercial.

— Profetul interzice jocul.

— Profetul a zis cu siguranța ceva despre alde Caltani, pe undeva. Şi despre soarta care le trebuie rezervată. De asemenea, trebuie să fi recomandat recompensarea drăgălaşilor Cimballi.

— Nu m-ar mira, răspunde beduinul meu preferat. A spus atâtea lucruri…

Dar vorbeşte cu gândul în altă parte. Aproape că pot să văd cifrele defilând prin mintea lui de negustor de covoare reconvertit în marea finanță. Nu l-am văzut niciodată folosind vreun calculator. Totul în cap. Pe care-l înclină într-o parte:

— Şi după aceea să vând totul, asta-i ideea? Gândeşte cu voce tare. Şi am ştiut, atunci, că va accepta.

* * *

Nu, nu-i chiar simplu. Dar nici oribil de complicat nu e. Pentru a înțelege interesul lui Hassan Fezzali de a intra în lovitura mea, va fi suficient să aliniem nişte cifre. Mai întâi, banii pe care i-a scos, deci investițiile:

— A cumpărat o companie americană de asigurări. În acest domeniu, plasamentele sunt rareori aventuroase. În cazul lui Getchell & Harkin, ar fi putut, totuşi, părea hazardat, în măsura în care firma se afla în dificultate, din cauza vărsământului de o sută cincizeci de milioane de dolari. Dar, după intervenția mea, tradusă prin cumpărarea de către Fezzali şi intrarea în scena a lui Yarrow, aceeaşi companie îşi va recupera cei o suta cincizeci de milioane, plus cinsprezece la suta dobânzi, plus şaptezeci şi cinci la suta penalizări. Deficitari în martie, Getchell & Harkin au o mulțime de beneficii în august. Fezzali va fi făcut o afacere a dracului de bună.

— A cumpărat *Elefantul Alb*. În acest scop, a plătit şaizeci şi cinci de milioane, prin intermediul Turcului. Plus patruzeci vărsate fraților Caltani. Plus preluarea creditului bancar în derulare, ceea ce înseamnă (inclusiv dobânzile) patru sute patruzeci milioane dolari. În august, Elefantul funcționează de două luni şi două rate au fost deja plătite băncii din Philadelphia. Total plătit de Fezzali pentru Elefant: cinci sute patruzeci şi cinci milioane dolari.

— A cumpărat cazinoul alăturat, cel aparținând, de fapt, fraților Caltani, pentru optzeci de milioane, plus preluarea creditului bancar (acest cazinou funcționează de patru luni şi au fost deja onorate patru rate din împrumutul inițial de trei sute douăzeci plus dobânzile, deci trei sute şaizeci şi opt de milioane), credit bancar care este, deci, în august, de trei sute treizeci şi opt. Total plătit de Fezzali pentru al doilea cazinou: patru sute optsprezece milioane.

Ceea ce dă un total, pentru ambele cazinouri, de nouă sute şaizeci şi trei de milioane dolari.

* * *

Iar acum beneficiile.

Şi o primă remarcă. Ilustrată de un exemplu, cel al *Elefantului Alb*. Cât a costat acesta? Exact o sută de milioane în fonduri proprii (cele cincizeci de milioane ale mele plus cele cincizeci investite de Miranda), la care se adaugă cele patru sute de milioane împrumutate de la banca din Philadelphia – patru sute şaizeci, cu tot cu dobânzi. Cost total: cinci sute şaizeci de milioane.

* * *

Hassan a plătit cinci sute patruzeci şi cinci. Iată, deja, un prim beneficiu de cinsprezece milioane.

Dar un asemenea calcul ar fi idiot. Căci valoarea reală a *Elefantului Alb*, în august 1977, nu mai este de cinci sute şaizeci de milioane. *Elefantul* face mai mult. Pentru că a intrat în funcțiune de două luni, pentru că îl are în frunte pe formidabilul Henry Chance şi pentru că s-a dovedit mai mult decât rentabil. E o afacere de aur. Valoarea lui reala la zi a urcat deci cu aproximativ douăzeci la sută (şi sunt modest în aprecierea mea). Este, deci, de cel puțin şase sute şaptezeci sau şase sute optzeci. Să spunem şase sute şaptezeci şi cinci.

Fenomenul se repetă pentru celălalt cazinou, deschis de patru luni, şi care, chiar dacă nu are puterea Elefantului este, totuşi, o afacere bună. Dacă ar trebui vândut în august şi ar fi vândut în împrejurări normale, nu cu sula în coaste cum au făcut-o Caltani, s-ar putea scoate pe el între cinci sute treizeci şi cinci sute cincizeci de milioane. Să spunem cinci sute patruzeci.

Ceea ce înseamnă, adunând prețurile reale de vânzare (vânzare perfect posibilă, cumpărătorii nu lipsesc): o mie două sute cinsprezece milioane pentru ambele stabilimente.

... Pe care, amintesc, Hassan le-a cumpărat cu noua sute şaizeci şi trei.

Beneficiu potențial în august, presupunând că Hassan ar vinde imediat, nu în grabă, dar în treizeci sau şaizeci de zile: două sute cincizeci şi două milioane dolari.

Nu-i rău, aşa e? DAR SE POATE ŞI MAI BINE!

*** * ***

... Pentru că ar trebui să fii prost grămadă (ceea ce nu cred că sunt, cel puțin nu în permanență, iar Hassan nici atât) pentru a vinde separat cele două cazinouri.

Este evident ca ele trebuiesc reunite, să devină unul singur, printr-una sau mai multe pasarele care să acopere spațiul de abia o sută de metri care le desparte.

Se ajunge, atunci, la ceva enorm.

Care valorează (mult) mai mult.

Care va valora, de fapt, peste un miliard şi jumătate de dolari. Foarte exact, un miliard şase sute patruzeci milioane dolari. Acesta va fi, într-adevăr, prețul pe care-l va obține Hassan Fezzali, în aprilie 1978, când va revinde totul unei companii petroliere dornice să se implanteze şi la Atlantic City, după Las Vegas, unde are deja două cazinouri.

Şi ce i-a ieşit drăguțului de Cimballi din toate astea?

M-am mulțumit cu un modest zece la sută din prețul vânzării finale, în august 1978. Aceiaşi zece la sută pe care i-a luat şi Miranda, conform înțelegerii pe care o încheiaserăm la Macao. Am încasat, deci, o suta şaizeci şi patru de milioane, pe care Hassan mi i-a plătit cu scrupulozitate, primele vărsăminte fiind efectuate în avans previzional, lunar, începând din august 1977 (eram pe drojdie).

Putea să-şi permită. Refăcând, încă o data, calculele în ceea ce-l priveşte, vom vedea că, scăzând din cele o mie şase sute patruzeci de milioane încasate în aprilie 1978, cele noua sute şaizeci şi trei investite în cumpărarea cazinourilor, cele treizeci pe care le-a cheltuit pentru unificarea stabilimentelor, cele o sută şaizeci şi patru ale comisionului Mirandei, i-a rămas totuşi, în coloana de profituri, modesta sumă de TREI SUTE NOUĂSPREZECE MILIOANE DE DOLARI beneficiu, pentru o investiție reală de nouă sute şaizeci şi trei.

Ii promisesem un randament de treizeci la sută, rezultatul e chiar mai bun.

Mai ales dacă ne gândim că, de pe urma companiei de asigurări, chiar fără să socotim cele cinsprezece milioane dobânzi, a mai realizat un beneficiu de şaptezeci şi cinci de milioane (penalizările).

Trei sute nouăzeci şi patru de milioane, adunând profiturile rezultate de pe urma operațiunii cu cazinourile şi a celei cu compania de asigurări.

Iată de ce Hassan Fezzali m-a ascultat şi m-a urmat.

Şi iata de ce Allah e mare!

Capitolul 28

WALCHER. Trebuia să termin cu el. Îşi trădase în mod mârşav vechiul prieten, Karl-Gustav. Într-un anume fel chiar îl omorâse; le jecmănise pe cele patru surori Moser; în sfârşit, se afla la originea propriilor mele necazuri. Fără el, poate n-ar fi existat niciodată un Elefant Alb, iar eu n-aş fi fost silit să mă dedau la aceste năucitoare acrobaţii.

L-am ras în mai puţin de o oră. Am fost la el, împreună cu Englezul, care-i pregătise dosarul. I-am pus sub ochi toate dovezile şi am mai afirmat, pe deasupra (era doar un bluff, dar el m-a crezut), că le voi declara fraţilor Caltani că tot ce ştiu despre afacerea Baumer, de la el, Walcher, ştiu.

Englezul mă prevenise: „Walcher e un mediocru, nu are un sistem nervos la înălţimea necinstei sale. Va claca imediat." Walcher a clacat. În aceeaşi seară, deci pe 8 august, doi dintre oamenii Englezului l-au urcat într-un avion de Buenos Aires, rugându-l să nu se-ntoarcă înainte de zece sau doisprezece ani şi lăsându-i drept zestre cele patruzeci şi ceva de mii de dolari pe care le avea în contul lui oficial. Înainte de asta, semnase un ordin de virament pentru două milioane de dolari (pe care i le plătiseră Caltani drept preţ al complicităţii sale în răpirea lui Baumer) ascunse la Nassau. Am recuperat aceşti bani, veţi vedea pentru ce.

*** * ***

Henry Chance. Am vrut să-i anunţ eu însumi schimbările survenite şi pentru asta mă mai duc, o ultimă data, la Atlantic City, imediat după ce am terminat cu Walcher. Henry Chance mă ascultă, fără a clinti, absent. Dar, după nu ştiu ce sclipire din ochii lui, ghicesc că forţez uşi deja deschise:

— Erai deja la curent, Henry, nu-i aşa?

— Ştiam că pregătiţi ceva împotriva Familiei Caltani. Acest ceva s-a produs. Partida s-a terminat şi aţi câştigat. Jocul continuă. Cu alţi jucători.

— Nu-i vei mai vedea niciodată. Vorbesc de Caltani.

— Nici pe dumneavoastră.

— Nici pe mine.

Suntem unul lângă altul, în sala lungă şi joasă, aflată exact la verticala sălilor de joc. O mulţime de ecrane ne trimit imagini din toate colţurile Elefantului Alb. Este ora şapte seara, mulţimea din jurul meselor e deasă şi veselă.

— Henry, am motive serioase să cred că cei care au cumpărat *Elefantul Alb* sunt aceiaşi care au cumpărat fostul cazinou al fraţilor Caltani.

— Şi vor reuni cele două stabilimente.

Există ceva ce-i scapă acestui bărbat atât de amabil, de calm şi, în acelaşi timp, aproape inaccesibil din cauza rezervei? Adaug:

— În orice caz, dumitale ți se va încredința administrarea ansamblului.

Nici măcar nu pare să mă fi auzit. Tocmai supraveghează, branşând un ecran după altul, pe măsură ce domnişoara deplasează prin sala de sub noi, pe una dintre fetele însărcinate să aprovizioneze cu monede pe amatorii de jocuri mecanice. Dintr-o dată, pocneşte din degete, chemându-şi un asistent, dă un ordin: fata să fie imediat concediată. Nu, fără explicații, un casino-manager nu trebuie să se justifice. El domneşte şi decretează. Mă priveşte cu ochiul lui limpede:

— Franz, pot să-ți dau un sfat?

Este prima dată când îmi foloseşte prenumele!

— De ce nu?

— Nu te mai băga în afaceri cu cazinouri. Ai scăpat, de data asta... dar glonțul n-a trecut departe. Subscriu. Îi strâng mâna.

— Vei fi oricând binevenit la *Elefantul Alb*.

— Ştii bine că nu voi mai pune niciodată piciorul aici. Dă din cap, pare să mă fi uitat deja, cu ochii pe ecranele lui, călugăr-soldat postat pe metereze, toată viața lui concentrată în această pândă. Va fi ultima lui imagine pe care-o voi lua cu mine, pentru că nu-l voi mai vedea niciodată.

*** * ***

Olliphan. Revin noaptea de la Atlantic City – trebuie să fie ceva peste miezul nopții când îi încredințez maşina portarului de la Pierre. De cum intru, recepționerul îmi întinde un mesaj care mă aştepta. Deschid scrisoarea. E de la Olliphan. Textul, cuvânt cu cuvânt: „Mai am o ultimă mărturisire să vă fac, şi capitală. La orice oră vă întoarceți, vă rog, treceți pe la mine."

Ezit. Nu lipseşte mult s-arunc mesajul la coş. Dar curiozitatea învinge, o curiozitate dublată de prudență. Îi smulg pe Englez şi pe Marc din paturile lor. Vin să mă ia, plecăm împreună.

În strada 65 West, mulțimea tocmai începe să se împrăştie. Mai sunt acolo doi polițişti, care-i țin pe ultimii curioşi la distanță de marea pată de pe trotuar, sub cele şaizeci şi cinci de etaje ale imobilului. „Un accident? – Doi morți, căzuți de sus de tot, şi ajunşi jos într-o stare foarte ciudată." Nu numai din cauza căderii, ne explică polițistul, cu amabilitate. După părerea lui, mai ales vitriolul a făcut cele mai mari ravagii. Nu, încă n-au fost identificate – vorbeşte despre cadavre.

Marc ar vrea să plecam imediat, dar nimic pe lume nu mă va împiedica să urc. Dau din nou peste paznicul înarmat care, cu unsprezece luni în urmă, mi-a indicat ascensorul particular al lui Olliphan. Oricum, ne spune el, polițiştii care sunt încă sus nu ne vor lăsa să intrăm, decât dacă avem motive serioase. Urcăm.

Exista, într-adevăr, o întreaga brigadă de poliție la al şaizeci şi patrulea etaj. Le arăt mesajul lui Olliphan, şi asta mă ajută să intru. Mă interoghează, dar ce

pot să le spun? Nu ştiu nimic. Până la urmă, îmi spun că, în acest stadiu al anchetei, se impune o concluzie:

— Nici un martor. Toți servitorii au fost concediați chiar astăzi, din câte spune majordomul portorican pe care-am reuşit să-l găsim şi care trebuie să sosească. Nici un martor, dar urmele sunt limpezi: şi-a vitriolat soția, apoi s-a stropit el însuşi cu vitriol, fie din neîndemânare, fie voluntar. După care s-au prăvălit amândoi pe afurisita asta de terasă în pantă şi fără balustradă. Şaizeci şi cinci de etaje de cădere, pentru a desăvârşi opera vitriolului. Ce vreți să mai fi rămas? Aveți o depoziție de făcut?

N-am. Coborâm. Noaptea e caldă şi umedă peste New York. Abia când ne apropiem de Pierre, Englezul îmi spune:

— Povestea asta cu vitriolul mă lasă gânditor. Aş putea face ceva, ca să aflăm adevărul: există la Rio, în insulele din fața oraşului, un medic care schimba fizionomiile. Dacă vreți, unul dintre oamenii mei, sau chiar eu, am putea lua în noaptea asta un avion spre Brazilia, doar pentru a afla dacă un bărbat numit altădată Olliphan nu s-a programat la acest chirurg. Sau aş putea să mă reped până la Korber, în Africa de Sud...

Caut privirea lui Marc. El scutură din cap. E şi părerea mea. Îi spun Englezului:

— Nu. Povestea cu *Elefantul Alb* s-a terminat. Şi, mai ales, nu vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu Olliphan. Mulțumesc, totuşi.

— Pentru puțin, răspunde Englezul.

*** * ***

*** * ***

Şi Caliban, şi Patty, şi Li şi Liu, şi Miranda. Trăiesc cu toții, chiar dacă sub alte nume decât acestea. Caliban îşi va împărți timpul între Atlantic City (unde a creat un uimitor câmp de curse, deschis exclusiv „persoanelor de înălțime redusă" călărind pe poney, competițiile ocazionând nişte pariuri îndrăcite) şi California. Şi Heidi.

Făcând mereu drumul dus-întors între Austria şi Statele Unite, Jimmy Rosen a reuşit, până la urmă, să închege un început de aranjament definitv. Eu însumi va trebui să merg de patru ori la Viena şi Salzburg, pentru a negocia cu un serviciu social incredibil de încrâncenat, ba chiar am fost nevoit să finanțez călătoria până la San Francisco a unui funcționar austriac hotărât să constate că Sarah şi cu mine nu intenționăm s-o prostituăm pe mica noastră tiroleză. Acest funcționar va încasa, drept preț al călătoriei sale, două lovituri de sabot peste tibii. Dar procedura de adopțiune va fi deja pornită şi se va sfârşi în luna iunie a anului viitor, 1978.

* * *

Cel puțin, în acest timp putem trece frontierele toți în cor. Motiv pentru care, în septembrie '77, procedez la o adunare generală a familiei mele, în casa mea natală din Saint-Tropez.

— Pot să stau în pielea goală? întreabă Heidi.

— Şi mai ce?

— Dar toată lumea e dezbrăcată.

— Nu toată lumea. Eu nu sunt dezbrăcat. Şi nici Sarah.

— Pentru tine, rânjeşte ea, e preferabil. Ai tot interesul să rămâi îmbrăcat, schilod cum eşti. Dar Sarah n-are nici măcar sutien.

— Nici tu. Deşi n-ai nimic de arătat.

— Sunteți şmecheri!

Bombăne. Pe malul piscinei, Li şi Liu, cu nevestele respective (sper că măcar ele îi deosebesc) fac o siestă nepăsătoare sub soarele saint-tropezian de septembrie. Caliban şi Patty aşijderea. Sarah e prin casă, tocmai şi-a propus, pentru aniversarea mea, să ne facă unul dintre acele pudding-uri irlandeze a căror simplă vedere îmi îngheață sângele în vine şi care, împreună cu omletele, reprezintă totalitatea arsenalului ei culinar.

Marc-Andréa sta lângă mine, copiindu-mă sau făcând tot ce poate pentru a mă copia – ceea ce înseamnă că aliniază fără încetare ceea ce el crede că sunt cifre.

— Domnule Cimballi?

Ridic capul şi întâlnesc ochii albaştri myosotis:

— Da, Heidi?

— Te iubesc, tată. E prima dată ca-mi spune astfel!

După care îşi încalță saboții şi pleacă la vânătoare, tropăind prin nisipul plajei. Mă apuc din nou de socoteli, pe care aproape le-am terminat. Şi sunt destul de sigur de rezultatul obținut: le-am făcut, doar, de vreo două sute cincizeci de ori. E foarte simplu: dacă scad din cele o suta şaizeci şi patru milioane dolari pe care le-am primit sau le voi primi de la Hassan sumele pe care le datorez lui Li şi Liu, cu dobânzile aferente, plus cele douăzeci şi cinci de milioane pe care le restitui surorilor Moser, plus primele cuvenite Turcului şi lui Baltazar, plus comisioanele lui Marc, plus salariul somptuos al Englezului, plus închirierea lui Flint şi a avionului său, plus toate cheltuielile mele cu *Elefantul Alb*, începând de pe 14 iunie, anul trecut...

Aud un urlet pe plaja, urmat imediat de râsul limpede şi triumfător al lui Heidi. „E specialitatea mea!" chiuie ea.

... dacă scad toate astea şi văd ce mai rămâne, constat că mă aflu în posesia a nouăzeci şi unu de milioane opt sute douăzeci şi trei de mii şase sute patruzeci şi unu de dolari. Adică, foarte exact, ceea ce aveam în dimineața zilei de 14 iunie 1976, când m-am urcat în avionul de New York, din Montego Bay, Jamaica,

pentru a merge să-l anunț pe Philip Vandenbergh că vreau să-mi cumpăr un cazinou.

Ceea ce-aveam în dimineața aceea, la care se adaugă, totuşi, beneficiile mele asupra *Elefantului Alb*. Care beneficii se cifrează exact la o suta cincizeci şi şapte de dolari şi douăzeci şi nouă de cenți.

Minus impozitele.

Al doilea urlet de furie pe plajă. Şi Heidi izbucneşte din nou într-un râs plin de viață. Îmi strâng stiloul şi fac la fel cu al lui Marc-Andrea.

— Dragă colega, îi spun, ce-ar fi să lăsăm aici Finanța şi s-o ştergem, înainte de-a intra în scenă puddingul irlandez?

El încuviințează energic, la fel de înspăimântat ca şi mine de iminența puddingului. Ridicăm şedința. Îl iau de mână, traversăm grădina, coborâm spre plajă. Unde găsim trei bărbați, unul semănând cu Yves Mourousi, un altul cu Gunther Sachs, al treilea cu Johnny Halliday, săltând într-un picior şi masându-şi tibia stângă.

O iau şi pe Heidi de mână şi plecam toți trei, în acelaşi pas, spre granița dintre plajă şi valuri, destul de mulțumiți de noi înşine.

Apoi, ei se desprind din mâinile mele, Heidi făcând piruete pe nisipul umed, cu părul scânteind în soare, urmată de fiul meu, într-o sarabandă nebună de râsete şi țopăieli. Alergasem prin lumea întreagă, în căutarea a ceva ce se afla în fața mea, şi care nu mi-ar fi putut fi oferit de nici o sabie de argint sau cheie de aur. Îmi spun, privind trupuşoarele lor bronzate, şiroind de spumă, că – iată aici era AVEREA MEA.

Adevărata. Singura. Râsul lui Heidi şi al lui Marc-Andrea răsună în mine ca un adevăr fără greş.

Franz Cimballi
Saint Tropez, 23 septembrie 1994

O lume de vise şi speranțe nebuneşti, milioane de dolari într-o sarabandă îndrăcită, clipa care separă bogăția de dezastru. Casino este cel mai palpitant dintre romanele unui mare scriitor al lumii moderne: Sidney Sheldon.

Dallas News

Bun venit în lumea romanelor lui Sidney Sheldon!

De la prima pagină, cititorul se simte prins ca într-un vârtej. Dacă în urmă cu un secol febra aurului bântuia California, astăzi metalul galben a fost înlocuit cu jetoanele distribuite de crupieri.

Casino – drumul cel mai scurt spre culmi sau prăpastie.

Los Angeles Times